"EXIL" SAU "DIASPORĂ" ?

Dumitru ICHIM

Înainte de Revoluţia Tineretului din România din Decembrie 1989, comuniştii erau alergici la cuvântul *"exil"*, manifestând simptome de isterie lingvistică la limbajul *"brunet"* al Lipscanilor. Toate înaltele personalităţi de obârşie românească din afara României au fost spurcate de guvernul comunist dela Bucureşti, în fel şi chip, în vreme ce lumea civilizată îi aprecia. Această alergie a continuat şi după 1989, astfel, că de vreo câţiva ani, a început să se vehiculeze termenul de *"diaspora"*. E un *"neologism"* atât de anacronic că nu îl găsim nici măcar în dicţionarele de neologisme. Cel editat de Florin Marcu şi Constant Maneca, ediţia a treia, Bucureşti, 1978, are doar pe *"diaspor"*, care nu are nimic de a face nici cu *"exilul"* şi nici cu *"diaspora"*, fiind un oxid natural hidratat de aluminiu. În schimb, în toate dicţionarele româneşti găsim cuvântul *"exil"*.

Întotdeauna i-am admirat lui José Ortega y Gasset metodele logice de a ne apropia în perceperea realităţii. El lansează în filosofie modul de a cugeta *"radical"*, adică pornind dela *"radix"*.

Deci să pornim dela *"rădăcină"*. Porţile bătrâne ale limbii eline ni se deschid larg spre arheologia cuvintelor. *"Dia + speirein"* e un verb compus tălmăcindu-se *"a semăna printre"*, *"a împrăştia"*, *"a dispersa"*.

Substantivul *"diaspora"* înseamnă *"împrăştiere"*, *"dispersare"*, comunitate *"semănată printre"*. E o precizare care se adresează geograficului, ca localizare în spaţiu, pe când *"exilul"* este o atitudine politică.

Mergând după relaţia logică de cauză-efect, *"exilul"* precedează *"diaspora"*. Cam aşa observăm în istorie.

Prima menţionare. În secolul şase înainte de Hristos, Evreii sunt duşi în exil în Babilon. Nici un istoric serios nu a trecut cu nepăsare peste *"captivitatea babilonică"*. Abia mai târziu se vorbeşte de *"diaspora"*.

A doua menţionare. Spre sfârşitul secolului I şi începutul celui de-al II-lea, Evreii creştini din Palestina, din cauza persecuţiilor, sunt nevoiţi să aleagă calea *"exilului"*, iar după aceasta putem vorbi de *"diaspora"*, adică aceste comunităţi evreieşti din afara Palestinei.

Oare diferenţa între cele două cuvinte e numai de nuanţă? Nu cumva *"exilul"* este o translaţie semantică în forma latină a grecescului *"diaspora"*? Nicidecum. Şi iată de ce.

Cuvântul *"exil"* provine din *"exillium"*, mai precis *"exsillium"*. *"Ex + salire"* înseamnă *"a sări în afară"*. Forţat, sau de bună voie. De aici nuanţele de *"exilat"*, sau *"auto-exilat"*, numitorul comun fiind acelaşi: o atitudine luată împotriva cuiva, sau ceva, care încearcă să-ţi răpească libertatea. Pentru a fi scurt în prezentare las toate implicaţiile filosofice şi teologice *"ale săritului în afară "* pe seama lui Berdyaev, în scrierile lui în care tratează libertatea ca o condiţie sine qua non a fiinţei umane.

Când Evreii au fost duşi în *"exilul"* babilonic, acesta nu era *"diaspora"*, ci *"captivitate babilonică"*. Cum poate un captiv să fie liber? Simplu. Ca un martir. Dacă Evreii s'ar fi lepădat de Savaot ca Împărat al Oştirilor cereşti şi ar fi acceptat pe un împărat al oştirilor pământeşti nu ar fi suferit martiricul exil, dar nu ar mai fi fost nici liberi, esenţial vorbind, acceptând o *"libertate"* pământească. În contextul

Continuare în pag.3

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 20 Nr. 219 - SEPTEMBRIE 1994 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

STATUL DE DREPT

Eugen BÂRSAN

Este România un stat al dreptăţii? Din păcate nu este şi nici nu poate fi atâta timp cât justiţia şi justiţiarii sunt lucruri care emană dela nomenclaturişti, respectiv dela Palatul Cotroceni; atâta timp cât ţara trăieşte şi retrăieşte o stare în care nimic nu-i adevăr; atâta timp cât ea e dominată de politica lanţurilor psihologice implantate de comunismul venit din stepele Rusiei; atâta timp cât Preşedintele Iliescu se situează deasupra Constituţiei.

Statul de drept este un stat al adevărului şi al legii. El cere un temei de justiţie cu cavaleri ai dreptăţii care să frâneze minciuna, fărădelegile şi trucurile politice. Aşa ar trebui să fie Statul Român! Dar ce ar trebui să fie, este blocat de Dl. Iliescu. Căci dânsul cere structurilor justiţiei şi parlamentului să fie elemente de frână ale adevărului, ale Statului de drept. Le cere ca ele să elimine pe cavalerii justiţiei. Un exemplu în această privinţă e cazul justiţiarului Turianu care a fost eliminat pentrucă a cutezat o bravură justiţiară. Peste toate acestea Dl. Iliescu atinge însă culmea când îndeamnă organele administrative să nu aplice hotărîrile judecătoreşti date cu curaj.

Astfel, aşa-zisul Stat de drept din democraţia "originală" nu este nimic altceva decât o stare de abuzuri şi de corupţii care au îmfectat societatea românească, care batjocoresc speranţele ţării. El e un stat al fărădelegii care ţine în frâu conştiinţa naţiunii.

Nu poate exista un Stat de drept acolo unde-i o conducere politică lipsită de moralitate, unde minciuna şi hoţia au devenit lucruri oficiale şi unde justiţia nu-şi îndeplineşte menirea de a sancţiona pe demnitarii corupţi. Rădăcinile acestor stări stau în faptul că în Statul Român se lucrează cu ideologii staliniste. În locul liberalismului clasic se aplică intervenţia statală, monopolul statal, care trebue să torpileze adevărul şi aplicarea drepturilor omului.

Este destul de ştiut că oficialii puterii au învăţat încă din fragedă activitate utecistă că partidul este totul în stat şi că forţa conducătoare a lor trebue să dicteze în orice situaţie. Oare cum s'ar putea crede că un stat care se află în mâna acestora, ar putea fi un Stat al dreptăţii? A se crede aşa ceva e o anomalie căreia i se opune monstruoasa realitate: ordinul de sus surclasează legile, făcându-le inoperante. Cu pâinea şi cuţitul în mâinile lor, tovarăşii din fotolii împart dreptatea după sprânceană. Totul este transformat într'un vagon la locomotiva socialismului nomenclaturist.

Că justiţia se aplică preferenţial după cum cer

Continuare în pag.3

ROMÂNIA SUB ZODIA VĂCARILOR

Roxana IORDACHE

Joi, 30 Iunie, Camerele Reunite ale Parlamentului României au dezbătut moţiunea de cenzură introdusă de către Opoziţie la adresa guvernului Văcăroiu. Ca de obicei, argumentele logice, exemplele matematice, motivaţiile morale n'au contat în faţa majoritarilor relativi care au reuşit să respingă moţiunea la o diferenţă de numai 19 voturi. În aceste 19 voturi stă soarta României şi pe acest număr infim îşi fundamentează coaliţia guvernamentală majoritatea parlamentară.

În clasicul stil stalinist, guvernanţii au susţinut că negru-i alb şi albul negru. Ei au pasat responsabilitatea dezastrului actual pe umerii Opoziţiei şi au afirmat, sfidând bunul simţ, că guvernul Văcăroiu a făcut şi face numai bine pentru ţară! Agresivitatea a atins cote maximale. Tonul l-a dat însuşi Adrian Năstase, preşedintele executiv al partidului de guvernământ, PDSR, şi preşedinte al Camerei Deputaţilor, care a prezidat sesiunea cu dispreţ faţă de Opoziţie şi părtinire faţă de coaliţia guvernamentală. Vom da un exemplu edificator. În momentul în care Domnul Constantin Ticu Dumitrescu, senator PNŢCD şi preşedinte al Foştilor Deţinuţi Politici din România şi din întreaga lume ex-comunistă, a fost huiduiut de către îmbuibaţii regimului comunist şi complicii la crimă, Domnul deputat Răsvan Dobrescu a cerut dreptul la replică pentru a apăra onoarea celui care "a suferit ani de zile în închisoarea comunistă", Adrian Năstase l-a refuzat, replicând: "NU CONTEAZĂ UNDE A FOST ŞI CÂT A STAT"! Curat respect! În schimb, Năstase i-a menajat pe Vadim Tudor şi Păunescu, lingăii lui Ceauşescu, care la revoluţie au fost scuipaţi şi s'au ascuns de spaima că vor fi împuşcaţi. Ei profită, astăzi, de toleranţa creştină a celor care au făcut revoluţia, şi îi sfidează, pur şi simplu, batjocorind suferinţa pentru demnitate naţională, istoria ţării şi eroii ei. Ultimul cuvânt îl au cei cu mâinile mânjite de sânge, turnătorii, foştii activişti comunişti şi securiştii de ieri care, pe banii supţi dela popor, azi devin mari capitalişti pentru a împuşca doi iepuri: îmbogăţirea proprie şi compromiterea capitalismului. După cum prezenţa lor în forul suprem compromite democraţia parlamentară. Forul suprem a ajuns un jalnic circ, o instituţie cu prestigiul călcat în picioare pentru a fi disprefuită de popor. Pentru ca poporul să regrete "valorile comunismului ştiinţific", pe care le lăuda înflăcărat Ion Iliescu pe 22 Decembrie 1989, în timp ce în jurul lui se mura DIN CAUZA comunismului "umanist".

Actuala putere face din România ţara văcarilor. O ţară în care scara de valori e pe dos: călăii cer socoteală victimelor, cei curaţi sunt acuzaţi de nelegiurile acuzatorilor, iar nulităţile fudule se prevalează de puterea lor politică efemeră, pentru a macula valorile perene. Am ajuns, astfel, în situaţia ca nişte sub-mediocrităţi care nici nu cunosc bine limba română, să sfideze oameni morali şi intelectuali de clasă internaţională. Un fost profesor de socialism ştiinţific ca Dan Marţian, un fost activist cu propaganda... şoimilor patriei, ca Vasile Văcaru, un fost nomenclaturist comunist ca Iliescu, care n'a lucrat nici o zi din viaţa lui ca inginer, un cântăreţ al epocii de aur al cărui loc e la psihiatrie, să calomnieze sub cupola Parlamentului personalităţi cu care orice ţară normală s'ar mândri. Profesori universitari ca Domnii Emil Constantinescu sau Andrei Marga au ajuns bătaia de joc a unor nulităţi. Modele morale, ca Domnul Corneliu Coposu au ajuns ţinta atacurilor unor personaje insalubre. Mai mult, guvernanţii nu se sfiesc să ia în deşert numele lui Dumnezeu pe care, după ce L-au hulit în regimul trecut, acum îşi permit să-L invoce în sprijinul nelegiuirilor lor. Dar Dumnezeu nu doarme. Şi crucea uneori se face sabie.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România

Roxana IORDACHE	pagina 1
Av. George VASU	pagina 5
Prof. Florin O. SĂLCEANU	pagina 5
Prof. Banu SERDARU	pagina 6
Gh. IONESCU-OLBOJAN	pagina 8
Dan Emilian ROŞCA	pagina 8
Dr. Ing. Nicolae BRĂDEANU	pagina 9
Prof. Ionel RĂDULESCU	pagina 10
Prof. Mihai S. DERDENA	pagina 10
Tiberiu HENŢEA	pagina 11
Dr. Atanasie IORDACHE	pagina 12
Prof. Ionel CIONCHIN	pagina 17
Denami HAIDER	pagina 18
Cecilia MIHĂILESCU	pagina 17
Gheorghe NĂSTASE	pagina 23

EDITORIAL

CUM IEŞIM DIN IMPAS?

Sunt multe cauzele prin care guvernarea nomenclaturii comuniste a lui Ilici Iliescu se menţine încă la putere, în România. Ele au fost indicate şi analizate de ziarişti şi observatori politici. Toate aceste cauze au făcut parte dintr'o conjunctură istorică, din care nu s'a putut ieşi, la vremea de atunci, când s'a făcut tranziţia din Decembrie 1989. Atunci s'a pierdut direcţia revoluţionară.

Azi, nu mai ajută la nimic să facem un proces, căci nu se va putea recupera ceea ce s'a pierdut: timpul. Însă stările de lucru din ţară vor putea fi îndreptate. Prin voinţa altora, ce doresc acest lucru şi prin unirea eforturilor şi acţiunilor de a prezenta alternativele de opţiune pentru *"schimbarea la faţă a ţării"*. Poporul român are dreptul la o altă formă de viaţă, care să fie proprie cu viziunea sa istorică, adevărată, şi cu firea sa, cu mentalitatea lui nealterată de concepţii şi rigidităţi străine, impuse din afară.

Nomenclatura comunistă a lui Ilici Iliescu constituie cea mai mare plagă şi nenorocire care s'a abătut asupra poporului român. Pentrucă îi întârzie acestui popor dreptul de a se reface, după impostura dictaturii comuniste din 1945-1989 şi îl împiedică pe acest popor să-şi recâştige propria lui identitate şi prin libertate să intre în făgaşurile firesti ale istoriei sale.

Guvernarea nomenclaturii lui Ilici Iliescu este o permanentă trădare a României şi a poporului român. Această guvernare trebue înlăturată cât mai repede posibil, ca o bubă rea, căci nu există alt leac. Numai o operaţie radicală, de extirpare, poate distruge buba rea.

La adunarea dela Paris (23-25 Mai 1994) s'au discutat tot felul de aspecte ale regimului politic din ţară, regim nefast şi vătămător pentru viaţa societăţii româneşti. Şi s'au făcut şi unele propuneri mai concrete, fără să se intre în detalii şi fără a se trece la o acţiune de organizare mai închegată a unor planuri de viitor. A rămas să se ajungă într'un viitor mai apropiat la desemnarea unor planuri de luptă împotriva nomenclaturii comuniste din România.

În orice caz, întâlnirea dela Paris a deschis perspectivele unui front unit de luptă naţională, între forţele din Exil şi Opoziţia politică din ţară. Acest front unit de luptă naţională este posibil la ora actuală, căci multe din asperităţile şi ostilităţile dintre Exil şi Opoziţia din ţară au fost diminuate, prin însăşi întâlnirea dela Paris.

Opoziţia nu va putea, chiar în ipoteza că va câştiga puterea, să guverneze fără sprijinul moral şi material al exilului românesc. Înţelegerea dintre Exil şi Opoziţie este un imperativ politic al momentului de faţă; aşa s'a grăit dela tribună, la întâlnirea dela Paris şi Declaraţia finală consemnează acest lucru.

Dacă în bună parte, la Paris, s'au creat condiţiile realizării unui front unit împotriva nomenclaturii lui Ilici Iliescu, tot aşa s'au făcut propuneri pentru acţiuni viitoare şi crearea unor surse materiale pentru a ajuta Opoziţia în eforturile ei de introducere a unor forme de viaţă politică democratică. Adică, a unor instrumente eficiente pentru instaurarea principiilor democratice în societatea românească. Prin care, în ultimă instanţă, va fi doborâtă nomenclatura lui Ilici Iliescu. Concretizarea acestor propuneri s'a discutat în cursul sesiunii lucrărilor ROMFEST '94 dela Los Angeles (25 - 28 August, 1994).

În faţa acestei situaţii, ziarul nostru, care este una din vocile grăitoare pentru salvarea românească, vine cu un apel către cititori, să solicite propunerile lor pentru realizarea acestui deziderat: închegarea unui fond de bani necesari susţinerii acţiunilor democratice ale Opoziţiei din ţară.

Prin democraţie reală şi sănătoasă, Ilici Iliescu poate fi doborît dela conducerea ţării şi, astfel, ţara va fi eliberată de ciuma comunistă. Cultura şi civilizaţia română vor fi salvate şi o nouă spiritualitate creştină va insufla energiile creatoare ale viitorului.

Înţelegem să susţinem instituţiile ţării pentru studierea democraţiei şi a procedeelor politice care se dezvoltă pe linia existenţei unei pluralităţi de partide politice şi în acelaşi timp să susţinem organizarea instituţiilor de stat şi a relaţiilor între aceste instituţii specifice.

Aşteptăm sugestiile şi punctele de vedere ale cititorilor noştri, la acest apel pe care-l lansăm tuturor Românilor.

George Bălaşu

COMITETUL INTERNAŢIONAL

Preot Gheorghe CALCIU
Preşedinte

Gheorghe BĂLAŞU
Aurel CIUFECU
Ion HALMAGHI
Nicolae ILIESCU
Mihaela MOISIN
Zaharia PANĂ
Nicolae PORA

COMITETUL LOCAL

Prof. Ilie SMULTEA
Preşedinte

Dan PĂUN
Secretar

Elena TĂNASE - TITI
Casier

ROMFEST '94
P.O.Box 10144
Costa Mesa, CA 92627-0144
U.S.A.
Tel: (707) 677-3705
(714) 645-4149
Fax: (310) 926-5979

"Spiritualitate şi valori româneşti"

ROMFEST '94

25 - 28 AUGUST
Los Angeles, California, U.S.A.

DECLARAŢIA DELA LOS ANGELES

Suntem conştienţi că actuala criză din România nu este doar o criză politică şi economică. Este o criză morală de mari proporţii, în care prosperă politicianismul, minciuna şi corupţia, punând în pericol însăşi identitatea noastră naţională.

Mizeria, dezamăgirile şi demagogia, duse la exasperare de actualul regim au avut drept rezultat devalorizarea încrederii Românilor în democraţie, în economia de piaţă, în şansa de a regăsi autenticitatea fiinţei noastre naţionale, după diabolica acţiune de desnaţionalizare pusă în practică de regimul comunist.

Ceea ce ne determină să vedem în actualul regim din România, un regim vinovat, este înainte de toate, convingerea că el este un regim antinaţional. Câtă vreme acest regim va rămâne la putere, viitorul ţării va fi în pericol.

Românii din exil ştiu că orice schimbare politică se decide în ţară. Dar aceasta nu ne dă dreptul la nepăsare. Suferim pentru suferinţele ţării şi vrem să ne oferim în mod concret sprijinul pentru ca, în sfârşit, România să iasă din tragedia impusă, la umbra tancurilor sovietice, de regimul comunist.

Considerăm de aceea că principala noastră problemă de conştiinţă în momentul de faţă, este solidarizarea tuturor forţelor care recunosc că interesele ţării trebue să fie puse deasupra oricărui interes de partid sau personal. În plus, considerăm esenţială aplicarea punctului 8 din Proclamaţia dela Timişoara.

În acest sens:

a) Luptăm ca România să revină la matca ei firească, care a fost întreruptă de către comunism.

b) Românii din exil sunt gata să sprijine toate iniţiativele utile pentru conservarea identităţii naţionale şi să ajute, material şi moral, acţiunile care au acest scop.

c) Considerăm că grija faţă de valorile româneşti nu este facultativă pentru nici un guvern. Cerem de aceea să înceteze nepăsarea pe care o arată actualele autorităţi valorilor spirituale româneşti din exil.

Credem cu tărie că refacerea spirituală a ţării după urgia comunistă nu este posibilă fără o reconciliere totală a Bisericii Ortodoxe Române şi a Bisericii Unite dela Blaj, amândouă Biserici Naţionale care au pus bazele României Mari şi au menţinut raporturi bune pe dimensiunea naţională.

d) Respingem dezinformarea celor care pretind că prizonierii de război americani din lagărele româneşti au fost schingiuiţi şi mutilaţi de către Români;

e) Românii din exil privesc cu îngrijorare starea actuală din România care duce la compromiterea valorilor democraţiei şi îşi exprimă încrederea că toţi patrioţii din ţară vor găsi resursele necesare pentru a evita o nouă cădere în silnicia comunistă şi pentru a întemeia o nouă renaştere a ţării.

f) Condamnăm indiferenţa autorităţilor dela Bucureşti şi Chişinău faţă de primejdia înstrăinării pe mai departe a unui pământ românesc - Basarabia - şi faţă de soarta patrioţilor din grupul Ilaşcu, întemniţat la Tiraspol. Condamnăm indiferenţa regimului dela Bucureşti faţă de fraţii români de peste hotare, abandonaţi politicii de desnaţionalizare a statelor din Balcani. Cerem restaurarea drepturilor Românilor de peste hotare, conform tratatelor internaţionale semnate cu ţările din Balcani, tratate care au funcţionat până la instalarea regimului comunist în România.

g) Chemăm pe toţi Românii cărora nu le este indiferentă soarta ţării, să nu se lase amăgiţi de nimeni şi de nimic, într'un moment de răscruce pentru România, cum este acesta.

h) Ne adresăm îndeosebi tinerilor, deoarece viitorul lor depinde de viitorul României. Patriotismul înseamnă a face din România o ţară cu adevărat democratică şi prosperă, a şterge toate umilinţele care au făcut din ţara noastră o excepţie tragică a Estului european, în pericol să rămână în zona de influenţă a Moscovei.

i) Sugerăm Românilor aflaţi în exil care au posibilităţi materiale să investească în activităţi economice în România. Singura condiţie de care ar trebui să ţină seama este de a nu-şi folosi capitalurile în favoarea regimului, ci în favoarea prosperităţii ţării. Solicităm actualei Puteri să asigure prin lege garanţii şi înlesniri pentru investitorii români. Aceasta va contribui la păstrarea caracterului românesc al capitalurilor din economia României.

Trimitem gândul nostru curat tuturor Românilor, care, oriunde s'ar afla, au aceeaşi patrie de suflet, ROMÂNIA.

28 August 1994.

COMITETUL INTERNAŢIONAL ROMFEST
PREŞEDINTE,
Pr. Gh. Calciu

Pr. Gh. Calciu

COMITETUL LOCAL ROMFEST
PREŞEDINTE,
Prof. Ilie Smultea

Ie Smultea

PRECIZĂRI

- Manuscrisele primite la Redacţie nu se înapoiază;
- Redacţia nu răspunde de conţinutul reclamelor publicate.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

ILIESCU UCIDE NEAMUL ROMÂNESC!

Mihaela MOISIN

Cea mai adâncă amprentă şi-o pune sadismul guvernului dela Bucureşti pe neamul românesc. Caracterul antiromânesc al tuturor acţiunilor guvernului actual sub preşedinţia lui Ion Iliescu se vede din tendinţa lui, ca prin orice mijloace să distrugă acest neam, acest popor, în fruntea căruia în mod fraudulos s'a aşezat.

Haosul economic, care duce implicit la un haos social, afectează întregul popor, dar mai ales tineretul.

Iliescu şi guvernul lui neocomunist şi antiromân distrug neamul românesc prin mijloace multiple:

- Descurajarea familiilor tinere de a avea copii, prin neasigurarea celor mai elementare nevoi;

- Vinderea de copii! În goana lui după bani pentru plăcerile personale, Iliescu a ajuns în stare să vândă orice şi pe oricine. De curând, cam o lună în urmă, un post de radio canadian, mai exact din Quebec, anunţa că guvernul român oferă *"gratuit"* copii români pentru a fi înfiaţi; doar actele necesare pentru înfiere trebuesc plătite, în dolari, în România! Şi numai $16.000 pentru fiecare copil!

- Lipsa de locuri de muncă, lipsa de perspectivă pentru viitor, îi forţează pe tineri să emigreze în locuri mai însorite, acolo unde pot să-şi clădească un viitor, să-şi întemeieze o familie, fără să aibă grija zilei de mâine. Este ştiut în lume că Românii sunt inteligenţi, lucru care, combinat cu necesitatea permanentă de *"creier"* a ţărilor noi, civilizate, în special America de Nord, face ca toţi programatorii să fie acceptaţi imediat în Canada şi America.

Desigur, emigrează tineri şi de alte profesiuni, dar interesant este de observat cum inginerii programatori au lucru în meseria lor la numai o lună după ajungerea lor în aceste ţări, în timp ce altora din alte domenii, le trebue ani de zile ca să profeseze în meseria pentru care s'au pregătit, indiferent care ar fi aceasta. Şi toţi cei pentru care munca de orice fel, cinstită, nu este o ruşine, o degradare, se realizează în câţiva ani. Tot ce este mai bun în programarea românească, precum şi în alte profesii, se scurge spre Vest. Şi nu poate nimeni să-i condamne pe aceşti tineri pentru decizia luată.

Acesta este, de altfel, un aspect al distrugerii neamului, de care avem cunoştinţă chiar dela începutul guvernării lui Iliescu.

În concluzie, familiile tinere nu vor să aducă pe lume copii pe care nu-i pot creşte în condiţii omeneşti, parte din copii sunt vânduţi, deci deşţăraţi, iar tineretul muncitor, bun, pleacă în alte ţări. Cine mai rămâne? Rămân bătrânii, care se sting uşor, uşor şi ei. Iar în douăzeci de ani de acum înainte, se vor duce în spre alte lumi mai reci, şi cei care sunt astăzi de 45-50 de ani. Ce se va alege de neamul românesc?

Singurii care se înmulţesc, peste măsură chiar, şi care se vor perpetua, sunt ţiganii.

Asta este dorinţa lui Iliescu şi a guvernului său neocomunist: ţiganizarea, rusificarea, turcizarea României.

Acest draconism al lui Iliescu, în munca lui de distrugere a neamului românesc, se vede şi din alt aspect.

Astăzi, mulţi dintre Românii plecaţi din ţară din cauza urgiei comuniste, unii chiar după 1945, ar dori să meargă în România, să investească şi ei în economia ţării lor. Dar în timp ce investitorii străini Italieni, Arabi etc. sunt primiţi cu braţele deschise şi se bucură de privilegii, pentru Români, Ion Iliescu & Co. au făcut legi speciale, care nu fac altceva decât să le pună piedici, să îi descurajeze.

Şi parcă pentru a-i face jocul lui Ion Iliescu, tinerii Români, stabiliţi în ultimii cinci ani în străinătate, uită repede că sunt Români, îşi procesc numele (parcă aşa cum noi toţi reuşim să pronunţăm un dicţionar întreg într'o limbă străină, străinii nu ar putea şi ei să pronunţe din când în când un nume românesc), uită de unde au plecat şi pe cei ce i-au lăsat în urmă.

Să nu ştie şi să nu vadă sau audă toate acestea poporul român, de stă în asemenea amorţire? Românii ar trebui să se trezească din acest somn de moarte, căci Iliescu ne ucide neamul!

STATUL DE DREPT

Urmare din pag.1

interesele politice, reiese şi din exemplul: greva mecanicilor de locomotivă a fost declarată de Curtea Supremă de Justiţie ilegală dar nu tot aşa şi cea a minerilor care au fost pavăza puterii. Faptul că justiţia se manifestă ca slujitoare a puterii şi că principiul din Constituţie că nimeni nu e mai presus de lege nu se aplică, adânceşte exasperarea ţării. Iar dacă şi când exasperarea protestează, ea e arătată ca un specimen intoxicat ideologic, anticomunist. Nimic de mirat când conceptul nomenclaturiştilor dela putere e că Statul de drept e un lucru în serviciul partidului şi nu al ţării.

Mai e de relevat că în aşa-zisul Stat de drept român sunt mulţi parlamentari care în loc să şadă acolo, ar fi trebuit să şadă pe băncile acuzaţilor pentru cele multe şi grave pe care le-au comis în epoca comunistă. În aşa-zisul Stat de drept român, în timp ce Manea Mănescu, Emil Bobu şi alţii de teapa lor se află formal în scriptele penitenciarelor, ei se plimbă printre cei pe care i-au chinuit.

Într'un veritabil Stat de drept, nimeni nu poate accepta ca legile să fie încălcate, fie că este vorba de preşedinte, de un ministru sau de un simplu cetăţean. După cum la fel, nu se poate interveni cu brutalitate pentru atingerea sau denaturarea adevărului.

Dimensiunile conceptuale ale puterii nomenclaturiste din România nu merg pe direcţia Statului de drept ci a unei democraţii de faţadă ori cvasi-democraţii în care un grup deţine puterea pentru a conduce după legea bunului plac. Eşalonul doi de ieri a devenit eşalonul unu de azi, şi cu el drumul la un Stat de drept e lung şi anevoios. Căci activităţile lui nu pot fi atinse de normele dreptului.

Aceşti cripto-comunişti cvasi-democraţi exercită puterea în mod bezmetic. Pentru ei cele trei mari puteri statale - parlamentul, justiţia şi executivul -, sunt doar una singură: puterea lor. Nu una nouă ci cea care continuă, a oamenilor care au sărutat mâna bolşevismului moscovit pentru a ajunge la vârfuri ierarhice. A oamenilor care vor rămâne în istorie ca demolatori de democraţie, demolatori de Stat de drept. Până când structurile acestor oameni nu vor fi demolate nu poate fi vorba de un Stat de drept.

România e o ţară a lumii pe dos. În care mai presus de lege e caracatiţa roşie. În care peste Statul de drept s'a instituţionalizat marea minciună. Ucenicilor români ai leninismului, le este străină Constituţia şi principiul separării puterilor. Ei iau democraţia exact ca pe o dictatură în care poţi dispune discreţionar de tot ce vrei, sfidând legile. Ei nu vor un Stat de drept din frica de a nu se face dreptate în România.

Până când nu se sfârşeşte Era acestor ticăloşi, nu poate fi vorba de un Stat de drept. Pentrucă un Stat de drept nu se poate constitui decât pe principiul de bază - adevărul. Pentrucă un Stat de drept cere lucruri morale.

Însuşi Consiliul Europei a pus în discuţie necesitatea exercitării de presiuni asupra puterii din România să aplice principiile Statului de drept.

Puntea către Statul de drept este aplicarea legii. Atâta timp cât oamenii dela putere nu renunţă la valorile socialismului leninist, ţara nu poate ajunge la o normală funcţionare. Căci administraţia unei ţări mai înainte de a fi o problemă de politică trebue să fie o problemă de lege şi de conştiinţă. Dar ce manieră de lege şi de conştiinţă se poate găsi în exprimarea bolşevico-impudică a Preşedintelui Iliescu adresată Opoziţiei:

"Îi bag în p... mamei lor pe toţi ăştia din Opoziţie" (care cer parlamentului să se suspende din funcţie pe o problemă de încălcare de Constituţie şi de Stat de drept).

Eugen BÂRSAN

PREŞEDINTELE, CONSTITUŢIA ŞI EROAREA MIRESEI

Puterea judecătorească şi Dictatura sunt incompatibile, deoarece într'o dictatură cetăţeanul capătă atâta dreptate cât ar respira aer curat uitându-se la o ilustrată cu vederi din Poiana Ţapului.

Conform teoriilor lui Marx şi Engels, omul trebue plătit în acord cu munca ce-o depune şi pentrucă un judecător nu potcoveşte iapa şi nici nu mulge vaca, el e socotit ca neproducător şi trebue să primească un salariu de muncitor necalificat. Mândria minerilor *"Noi muncim, noi nu gândim"* sunt panseurile D-lui Gâgă Iliescu.

Comentând timpurile Comunei din Paris (Martie-Mai 1871) unde călăii munceau ore suplimentare, intelectualii PCR-işti au aplaudat şi oferit publicului un *"mic dicţionar enciclopedic"*, p.1239, explicând că la Paris se înfăptuise *"Prima experienţă de dictatură a proletariatului"*. Aceeaşi experienţă cu mijloace *"ştiinţifice"* (minus ghilotina, N.R.) s'au practicat pe trupul cetăţenilor şi-a scutit pe magistraţi ca să mai împartă dreptatea cu ochii legaţi, deoarece ei trebuiau să citească sentinţele dictate de guvern. În contrast cu bagatelizarea Puterii judecătoreşti în Anglia, judecătorii erau respectaţi şi primeau, încă din secolul XIII, salarii egale cu venitul unui latifundiar.

În ţară, după revoluţie, s'a promis că *"magistraţii au un loc bine definit în noua societate"* prevăzând separarea în stat a puterilor legislativă, executivă şi judecătorească; dar egalitatea a rămas pe hârtie şi Puterea Judecătorească e împinsă în şanţ.

În Statele Unite, după leafa preşedintelui vine leafa preşedintelui Curţii Supreme. În România şeful Curţii Supreme are un salariu cu mult mai mic decât primul ministru ori preşedintele Camerei sau al Senatului; iar magistraţii ce formează Curtea Supremă n'au nici măcar leafa unui senator sau deputat, plus că nu li se dă voie să obţină alte venituri (discursuri, etc).

Dar cu toate actele de sabotare, unii judecători şi-au luat inima în dinţi şi au dat sentinţa conform Constituţiei, printre care şi retrocedarea averilor înşfăcate sub pretexte patriotice: naţionalizare, securitate etc. Faptul l-a amărît pe Dl. Iliescu pentrucă-i rămân tovii fără luxul cu care se năraviseră şi, în consecinţă, a galopat la Satu Mare unde, într'un discurs furios, şi-a băgat *"executivul nas"* în Puterea judecătorească afirmând că sentinţele sunt nule şi nu trebuesc executate.

A urmat fără succes protestul parlamentarilor, ca până la urmă să se ajungă la *"Curtea constituţională"*, care, după lungită cugetare, a decis: *"... nerespectarea hotărîrilor judecătoreşti de retrocedare a caselor naţionalizate nu ar reprezenta o încălcare gravă a prevederilor constituţionale..."*

Deci, e o deosebire de cum striveşti Constituţia: dacă o turteşti cu călcâiul atunci e grav, dar dacă o striveşti păşind peste ea în vârful bocancilor, atunci nu e grav şi e permis lui Ilici-Zeul.

Sentinţa Curţii Constituţionale, că domnul preşedinte n'a comis *"o încălcare gravă"* ne reaminteşte de *"fata mare"* care, în noaptea nunţii, îi spune nerăbdătorului mire:

- Mai întâi de a mă culca cu tine trebue să-ţi mărturisesc c'am făcut o eroare.

- E o eroare gravă? întreabă mirele curios?

- Nu, dragă bărbate, este o eroare minusculă care *"nu ar reprezenta o încălcare gravă"*... sunt doar puţin de tot însărcinată!

Stroe MOLDOVANU

Ciobani cu oile pe valea Oltului

"EXIL" SAU "DIASPORĂ" ?

Urmare din pag. 1

românesc ştim ce înseamnă *"eliberare"*.

"Exilul" este o rupere de locul naşterii, dar nu de Ţară. E o rupere de munţii şi văile natale, dar nu de *"veşnicia"* care s'a născut *"la ţară"*, cum spunea poetul. Exilatul îşi ia Ţara cu el, întreagă şi de o fiinţă, şi o duce pretutindeni şi o arată întregii lumi ca spiritualitate, cultură, religie şi frumuseţe de *"cuget şi simţire"*.

Toată energia folosită pentru a înlocui un termen deja consacrat ("exil") cu un hibrid ("diaspora") care logic nu poate fi justificat din punct de vedere istoric, este irosită în zadar şi singura justificare a acestei risipe de energie este aceea a unor interese ale guvernului comunist de ieri şi de astăzi al României.

Ca melcul, exilatul îşi duce în spate Ţara, Crucea Ţării. Pentru ea bate cu pumnii la porţile groase ale cancelariilor lumii să ni se facă dreptate.

Pe de altă parte, cel din *"diaspora"* este identificat nu spiritual, ci material, geografic, între *"a te afla"* şi *"a fi"* este o diferenţă colosală. Animalul *"se află"* în lume, pe când omul *"este"* în lume. Spre deosebire de lumea *"aflătoare"*, de lumea *"vieţuitoarelor"*, doar omul care este *"fiindul"* lumii e capabil să se *"de-o-fin-ţeze"* cu marea taină a cuvântului spre Logos. Aceasta îmi aminteşte de cursurile filosofului, teologului şi vestitului profesor Paul Tillich. Vorbindu-le studenţilor despre existenţă apelează la cugetarea *"radicală"*, cum o numea Ortega, oprindu-se la curiosul *"radix"* de *"ex + sistere"* adică *"a sta deoparte din ceva"*, normal implicând *"săritul în afară"*. Şi profesorul întreba pe studenţi, sau se autoîntreba: Dar din ce? A sta afară din ceva. Dar ce este acel *"ceva"*? Şi răspundea: neantul. Şi totuşi răspunsul era pe jumătate. De aceea întreba din nou: A ieşit din neant, dar pe ce stă? Şi iarăşi tot el dădea răspunsul: Existenţa stă pe CUVÂNT.

Ca încheiere, două întrebări. Prima. Surghiunitul Publius Ovidius Naso era în *"exil"* sau *"diasporă"* la Tomis? Nicolae Bălcescu a murit în *"exil"* sau în *"diasporă"* la Palermo? Quod erat demonstrandum.

Dumitru ICHIM

GENOCIDUL REGAL

Zahu PANĂ

În România apar după Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989 o mulţime de publicaţii, dar din păcate, pe lângă scopul mercantil urmărit, cele mai multe inoculează conştient tendinţe nocive în societatea românească şi în special în rândurile tineretului însetat de noutăţi. O campanie bine dirijată este şi aceea a mistificării adevărului istoric, atunci când acesta nu este îngropat total.

Moştenind dela comunişti întregul arsenal de falsuri la care se mai adaugă sugestiile ocultei şi subiectivismul autorilor, o mulţime de fapte sunt fals prezentate, sau se amestecă adevărul cu neadevărul, pentru a concluziona total eronat. Jumătate de adevăr amestecat cu jumătate de neadevăr este mai periculos decât un neadevăr total, spunea Berdiaef, combătând comunismul. Este cazul informaţiilor istorice şi politice ale evenimentelor petrecute în România Mare între cele două războaie mondiale. Persoane şi grupuri influente, cu interese potrivnice intereselor Neamului şi Ţării, deţin - atât în guvernul actual cât şi în Opoziţie - mijloacele de falsă informare a opiniei publice, cu tendinţe vădite de a prezenta în prim plan favorabil pe cei vinovaţi de dezastrul ţării, care erau în schimb uneltele conspiraţiei mondiale îndreptate împotriva României şi a politicii ei naţionale.

Dacă de teamă faţă de o restauraţie monarhică în România de astăzi, Puterea nu ridică osanale sceleratului Carol al II-lea, exaltă în schimb pe criminalul Armand Călinescu, mergând până acolo că a dat unui bulevard bucureştean, numele celui care a introdus în România crima de stat, ca metodă de luptă împotriva opoziţiei.

Se împlinesc la 21 Septembrie 55 de ani dela data când echipa de legionari condusă de Miti Dumitrescu a pedepsit pe Armand Călinescu, pentru crimele ordonate de el şi de Carol al II-lea.

Din Februarie 1938, când a fost introdusă dictatura regală, mii de legionari au fost arestaţi şi internaţi în lagăre fără nici o judecată, alte sute au fost arestate, întemniţate şi chinuite şi alte zeci au fost ucise de poliţia sinistrului cuplu de asasini. Printre cei ucişi de Siguranţă au fost eminentul profesor Vasile Cristescu, locotenentul chimist N. Dumitrescu, iar Victor Dragomirescu şi Nicoleta Nicolescu au fost arşi de vii la crematoriu, după ce şi-au pierdut cunoştinţa din cauza torturilor.

Crima care a zguduit întreaga suflare românească prin cruzimea ei fără precedent, a fost scoaterea în plină noapte din închisoarea Râmnicul Sărat - unde îşi ispăşeau pedeapsa - a Căpitanului Legiunii, Corneliu Z. Codreanu şi a 13 legionari. După ce au fost legaţi la mâini şi picioare de scaunele pe care stăteau şi aveau în spate câte un plutonier de jandarmi, când au ajuns în dreptul pădurii Tâncăbeşti, au fost sugrumaţi de plutonierii respectivi. După strangulare, li s'a tras câte un cartuş în cap şi au fost aruncaţi într'o groapă comună din interiorul închisorii Jilava. Peste cadavrele din groapă s'au aruncat damigene de acid sulfuric şi s'a turnat o placă de beton de un vagon de ciment.

Clocotul de revoltă al unei ţări întregi faţă de această crimă nemaiîntâlnită în istorie, ajunsese până la bordelul regal şi teama de urmări încolţise în criminali. Atunci, întregul aparat de dezinformare a intrat în acţiune şi zvonul despre evadarea Căpitanului şi că se află în viaţă, a fost împins până în cel mai îndepărtat cătun.

Faţă de acest zvon, toţi cei care ar fi fost pregătiţi să-şi sacrifice viaţa pentru răzbunarea Căpitanului, au fost anihilaţi. *"Dar dacă într'adevăr Căpitanul trăieşte?"; "Nu a ordonat el, linişte, linişte, linişte...?"*

Alţii nu au fost convinşi total de zvon, dar n'ar fi voit să facă acte iresponsabile.

Un tânăr curat sufleteşte, fără trecut în Legiune, dar de o mare tărie şi spirit de sacrificiu, a vrut să afle adevărul.

În primăvara anului 1939, Miti Dumitrescu ajunge în Germania, unde se afla refugiat Comandamentul Legionar din prigoană. Întrebarea lui a fost una singură: *"Trăieşte Căpitanul?"* Aflând adevărul că nu mai este în viaţă, hotărârea lui luată în acea tristă zi de Noembrie, când a aflat despre asasinarea Căpitanului, a rămas definitivă. El va răzbuna asasinarea Căpitanului şi a comunicat-o Comandamentului.

Faţă de această hotărâre atât de temerară, Comandamentul din Germania, analizând implicaţiile acestui act drept de pedepsire a criminalilor aflaţi în cele mai înalte funcţii de Stat, a ajuns la concluziile:

"1. Carol-Călinescu, pornind pe calea crimei prin asasinarea Căpitanului şi a celorlalţi camarazi, nu se vor opri în mijlocul drumului, fiindcă ştiu că nu poate exista o împăcare sinceră. Ei vor lichida într'o formă sau alta pe toţi aceia pe care îi au în mână. Sunt probabilităţi ca acest plan să se pună în aplicare.

2. Dacă, în legitima sa apărare, Mişcarea încearcă să elimine pe unul din aceşti doi asasini, şansele omoririi legionarilor ostateci devin mult mai mari.

3. Numai înlăturarea preventivă şi simultană a acestui cuplu asasin poate crea condiţii favorabile pentru salvarea camarazilor aflaţi zălog în lagăre şi închisori.

4. La aceasta trebue ţinut seamă şi de imponderabilul care poate influenţa într'un fel sau altul."

Toţi cei prezenţi au considerat că problema a fost pusă în termeni realişti.

La 6 Iunie 1939, Miti Dumitrescu se întoarce în ţară, pentru ca la 20 Iulie să renunţe la atentatul ce urma să aibă loc cu ocazia parastasului de un an pentru Regina Maria, pentrucă la parastas participa numai Carol al II-lea, nu şi Călinescu.

După această dată, fără aprobarea Comandamentului Legionar, Miti Dumitrescu este convins să renunţe la planul iniţial de lichidare a cuplului asasin şi că obiectivul fixat este Armand Călinescu, lichidarea acestuia fiind consemnul pentru declanşarea acţiunii de răsturnare a regimului carlist, prin intermediul unor ofiţeri din armată. Acest fapt l-a făcut pe Miti să meargă la postul de radio-emisie, pentru a anunţa pedepsirea lui Armand Călinescu, după care întreaga echipă s'a predat, pregătită pentru supremul lor sacrificiu.

Bestialitatea organelor de stat de atunci a întrecut orice măsură în represaliile luate. În aceeaşi noapte întreaga echipă Miti Dumitrescu a fost desfigurată în cele mai grozave chinuri până şi-au dat sufletul, iar trupurile lor mutilate au fost aruncate în stradă pe locul unde a fost pedepsit Armand Călinescu, cu placardă la cap, în văzul lumii adunată la acest sinistru spectacol. Echipa guvernamentală şi conducătorii Frontului Renaşterii Naţionale - partidul lui Carol al doilea - au venit îmbrăcaţi în uniformele de operetă ale Frontului. Constantin Argetoianu s'a fotografiat alături de cadavre, iar "marele" Iorga a împins cu piciorul un cadavru.

Regele criminal şi camarila lui nu s'au oprit aici. În aceeaşi noapte s'a ordonat "telefonic" uciderea fără judecată a legionarilor internaţi fără nici o sentinţă în lagărele dela Miercurea Ciuc, Vaslui şi a celor care îşi ispăşeau pedepasa în închisoarea dela Râmnicul Sărat, precum şi a celor grav bolnavi care erau internaţi la Spitalul din Braşov.

O altă notă a fost transmisă tuturor prefecţilor, ca în fiecare judeţ să fie împuşcaţi câte 2-3 legionari şi azvârliţi la răspântii de drumuri cu tăblii pe care să fie scris: *"Aşa vor sfârşi trădătorii de ţară"*.

Îngrijoraţi de dezmăţul sângeros care s'a produs la Bucureşti cu mutilarea echipei lui Miti, ziariştii care s'au dus la generalul Gavrilă Marinescu - numit în aceeaşi zi Ministru al Ordinei Publice - l-au întrebat pe acesta, care este situaţia legionarilor care se aflau arestaţi în lagăre?

Congestionat de participarea directă la schingiuirea echipei Răzbunătorilor şi de alcoolul băut, acesta le-a răspuns cinic: *"În noaptea asta belim la ei, bă..."*

Acuzatorii legionarilor din toate tagmele şi din toate ţările creştine şi ne-creştine, n'au ridicat nici unul până acum întrebarea: *"Cum a fost posibil ca într'o ţară întreagă reprezentanţii autorităţii de stat (prefecţii, comandanţii jandarmilor şi ai unităţilor militare) să execute doar pe baza unui telefon oameni paşnici, pe care i-au sculat în toiul nopţii din patul familiei şi să-i împuşte fără nici o formalitate, nici o simplă declaraţie de anchetă? Până la ce grad de dezumanizare a adus ţara acel rege descreierat, încât s'au găsit atâţia monştri ucigaşi? Unde erau, Domnilor politicieni regulile Statului de drept? Sau devenise întreaga ţară o masă amorfă în mâna unui vrăjitor al lui Belzebut?"*

Cei care l-au pedepsit pe Armand Călinescu s'au predat şi erau pregătiţi să fie ucişi. În virtutea cărei judecăţi s'a ordonat şi s'au executat celelalte crime?

Îşi poate închipui cineva - luând ca termen de comparaţie - dacă după uciderea lui Aldo Moro de către Brigăzile Roşii italiene, Partidul Democrat-Creştin din Italia, ar fi împuşcat pe toţi conducătorii comunişti şi câte 2-3 comunişti de fiecare

judeţ, care ar fi fost reacţia mondială? Detractorii Legiunii să răspundă în faţa propriei lor conştiinţe.

A fost ucis, în misiune de pace, Secretarul ONU Dag Hammarskjold, dar Organizaţia Naţiunilor Unite n'a pornit la nici un fel de represalii. A fost ucis primul ministru suedez şi justiţia suedeză n'a condamnat nici la închisoare pe presupusul atentator, din lipsă suficientă de dovezi şi l-a pus în libertate. Dar... în Suedia nu există legionari. Alta ar fi fost situaţia dacă...

Pentru o sumară informare a tuturor acelora care şi astăzi au neruşinarea de a-i acuza pe legionari de crime şi violenţă, redăm doar o parte din crimele cuplului Carol-Călinescu, până la pedepsirea lui Armand Călinescu:

- 30 Noembrie 1938 - Corneliu Z. Codreanu şi 13 legionari sunt sugrumaţi în camioanele care îi transportau, în dreptul pădurii Tâncăbeşti;

- 2-3 Decembrie 1938 - 3 legionari asasinaţi lângă Someşeni-Cluj;

- 13-14 Februarie 1939 - 7 legionari asasinaţi lângă Huedin-Cluj;

- 17-18 Februarie 1939 - 3 legionari asasinaţi şi arşi în crematoriu;

- 26 Ianuarie 1939 - Prof. univ. Vasile Cristescu asasinat de poliţie;

- 10 Iulie 1939 - Nicoleta Nicolescu schingiuită şi aruncată de vie în crematoriu;

- 22 Septembrie 1939 - Victor Dragomirescu schingiuit şi aruncat de viu în crematoriu.

Toţi aceştia şi alţii încă neidentificaţi au fost ucişi fără nici o judecată.

După pedepsirea lui Armand Călinescu, din cei identificaţi până acum pe nume, au fost ucişi după cum urmează, numai într'o singură noapte: **21-22 Septembrie 1939:**

- 9 legionari asasinaţi din echipa lui Miti Dumitrescu;

- 13 legionari asasinaţi în închisoarea Râmnicul Sărat;

- 7 legionari asasinaţi la Spitalul din Braşov;

- 44 legionari asasinaţi în lagărul dela Miercurea Ciuc;

- 32 legionari asasinaţi în lagărul dela Vaslui;

- 153 legionari asasinaţi în judeţele ţării.

Din numărul incomplet de **274 legionari ucişi, dintre care 258 numai în noaptea de 21-22 Septembrie 1939,** identificaţi pe profesii, au fost asasinaţi:

- 55 studenţi;
- 22 avocaţi;
- 16 muncitori;
- 15 liber profesionişti;
- 12 ofiţeri;
- 10 preoţi şi teologi;
- 9 ingineri;
- 9 economişti;
- 6 agricultori;
- 5 profesori;
- 4 elevi de liceu;
- 3 ziarişti;
- 2 învăţători;
- 1 profesor universitar;
- 1 sculptor;

restul de profesiuni neidentificate sunt ale celor ucişi în judeţele ţării, ale căror ocupaţii nu se cunosc, cei mai mulţi fiind probabil ţărani, învăţători, preoţi şi studenţi.

Ar fi fost normal ca într'o ţară pretinsă civilizată cu un Stat de drept, să existe cel puţin un protest formal din partea oamenilor de bună credinţă, faţă de aceste masacre.

Tot normal ar fi fost ca ţările civilizate din Europa să înainteze câte un protest în numele "Drepturilor Omului", pentrucă ar fi absurd să credem că această noţiune a fost descoperită doar după al Doilea Război Mondial.

Presa occidentală era prea puţin interesată de asasinarea celei mai valoroase generaţii de intelectuali crescută în România Mare. Cu trei săptămâni mai înainte, începuse cel de-al Doilea Război Mondial şi morţii din România erau un număr oarecare în inflaţia morţii. Interesul politic avea întâietate şi de o parte şi de alta a beligeranţilor. Nu masacrul ordonat de rege conta, ci speculerea morţii unui primministru. Legat de acest caz, presa engleză acuza Berlinul ca agent moral al pedepsirii lui Armand Călinescu, iar presa germană a comentat omorîrea lui Armand Călinescu, drept un act pus la cale de Inteligence-Service-ul englez.

La 23 Septembrie 1939, Comandamentul Legionar refugiat în Germnia a trimis o energică scrisoare de protest, prin care combătea aprecierile jignitoare ale presei germane la adresa lui Miti Dumitrescu şi a camarazilor săi. Ca urmare a acestui protest, un ofiţer din SS, ataşat pe lângă Ministerul Propagandei germane, a ţinut să aibă o întâlnire cu un reprezentant al Comandamentului Legionar. Întâlnirea a avut loc între Constantin Papanace, ca ajutor al Pr. Ion Dumitrescu-Borşa, şeful grupului refugiat în Germania şi ofiţerul SS.

Pentru elucidarea actului săvârşit de echipa Miti Dumitrescu, redăm cele consemnate de Constantin Papanace:

"Dintru început (ofiţerul SS) a ţinut să mă avertizeze de riscul la care mă expuneam adresând o astfel de scrisoare Reichsministrului Goebbels: "El este o fire vindicativă şi ar putea să te azvârle într'un lagăr de concentrare de unde nimeni nu te-ar mai putea scoate". I-am răspuns scurt: "Memoria camarazilor noştri care s'au

Continuare în pag. 6

CE A FĂCUT PARLAMENTUL ROMÂNIEI PE LINIE LEGISLATIVĂ ÎN ANUL 1993?

Av. George VASU

Am scris în ziarul "România Liberă" din 20 Iulie 1993 un articol intitulat "Ce a făcut Parlamentul României pe linia legislativă timp de 3 luni? (3 Oct. - 31 Dec. 1992).

După o temeinică cercetare, am numărat 24 de "acte normative", publicate în Monitorul Oficial, între care nici o lege organică, numai aderări la diferite convenţii internaţionale, ratificări de tratate, ratificări de împrumuturi internaţionale etc.

Văzând că aleşii poporului nici în anul 1993 nu au fost mai productivi, m'am hotărît să fac un BILANŢ pe întreg anul 1993 şi am constatat că s'au publicat în M. Of. 95 de legi în tot anul 1993, ceea ce revine la 7,9 legi pe lună (12 luni pe an) fără existenţa vacanţelor de vară şi de sărbători.

Remarcăm că în anul 1993 s'au votat legi în legătură cu organizarea puterii judecătoreşti, fiindcă Parlamentul era legat de termenul de 1 Iulie 1993, pentru funcţionarea justiţiei. Altfel nu nu se "obosea" parlamentul să facă legi organice ca statul să funcţioneze în regim de economie de piaţă.

Examinând perioada de 1 Ianuarie - 31 Martie 1993, constatăm că s'au publicat 16 acte normative, care sunt ratificări de acorduri de împrumuturi dintre România şi diferite ţări europene, aderări la diferite convenţii internaţionale etc. Deci din 16 acte normative în trim. I din 1993, nici un act normativ organic!

În trim. II (1.IV - 30.VI 1993) s'a votat legea bugetului pe anul 1993. Din totalul de 17 legi promulgate, cum ar fi *"declararea oraşului Blaj ca municipiu"* s'a mai votat *"acceptarea protocolului pentru modificarea anexei la Acordul privind comerţul cu aeronave civile"* încheiat la Geneva în anul 1986, Legea pentru înfiinţarea corpului de gardieni publici, ratificarea diferitelor acorduri internaţionale, legea pentru completarea L.40/1991 cu privire la salarizarea Preşedintelui, guvernului şi a personalului preşedinţiei şi a diferitelor organe ale puterii executive. S'au mai votat diferite ratificări de acorduri internaţionale, aderări la protocoale şi Legea 34 privind integrarea sistemului de asigurări sociale al cooperativelor meşteşugăreşti.

În trim.III s'au legiferat cu mai multă eficienţă legi ce urmau să organizeze puterea judecătorească, cum ar fi codul de procedură penală, completare şi modificare, a codului de procedură civilă, Legea Curţii Supreme de justiţie, legea pentru salarizarea magistraţilor, cu un cuvânt, în acest trimestru parlamentul s'a ocupat cu elaborarea legilor de organizare judecătorească, care trebuia să fiinţeze pe 1 Iulie 1993, deci era un termen fatal de care trebuia să se ţină seama. La fel, ţin de acest trimestru, aderări la anumite convenţii internaţionale, aprobări de împrumuturi internaţionale etc.

În trim.IV s'a votat aderarea României la Consiliul Europei, legea contractului de management, legea înfiinţării şi funcţionării Consiliului legislativ, organ consultativ de specialitate al Parlamentului, care avizează proiectele de legi etc.

Această lege este foarte importantă pentru activitatea de viitor a Parlamentului, care nu a avut o activitate de invidiat, aşa cum rezultă din cele de mai sus. Este drept, în anul 1993 *"aleşii poporului"* nu s'au bătut ca anul trecut (1992), dar certurile la *"nivel scăzut"*, injuriile şi calomniile nu au lipsit din viaţa cotidiană a celor *"aleşi"* pentru a ne face legi care să guverneze viaţa poporului nostru.

Cred că nu este lipsit de interes să arătăm ce avantaje materiale au parlamentarii, ei, care unii sfidează legea sub haina imunităţii parlamentare. De pildă, ziarul "Adevărul" nr.1245 din 28 Aprilie 1994 arată că pe lângă lefuri şi îndemnizaţii grase, unii ridică sute de mii lunar dela A.G.A. (Asociaţia Generală a acţionarilor din societăţile comerciale din industria constructoare de maşini). Ziarul citat arată că ei ridică îndemnizaţii dela 400.000 - 1.000.000 lei pe lună. Sunt nominalizaţi unii dintre aceştia. De asemenea trebue să arătăm că parlamentarii au şi alte avantaje materiale, cum ar fi locuinţe luate pe flotant, cazare la hotel, diurne, benzină, deconturi peste deconturi etc.

Apoi, dacă am făcut Bilanţul actelor normative din 1993, care totalizează 95, dintre care foarte puţine legi de bază şi plata muncii parlamentarilor, vom constata că Naţiunea este grav prejudiciată.

Aş vrea să subliniez împrejurarea, care se desprinde din art.20 al.2 din Constituţie, că dacă Parlamentul face legi care nu sunt în concordanţă cu pactele şi tratatele privitoare la drepturile omului pe care România le-a semnat ca parte, legile făcute de parlament sunt **ineficiente**, fiindcă prioritate are reglementarea internaţională.

Este suficient să amintesc Tratatul de Pace dela Paris din 1947 (publicat în B.Of. nr.199 din 30 August 1947) sau Rezoluţia 217 A din 10 Decembrie 1948, care adopta **Declaraţia Drepturilor Omului,** care prin art.17 al.2 prevede *"că nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa"*.

Prin urmare toate actele de răpire a proprietăţii sub forma de naţionalizare, confiscare etc. **sunt lovite de nulitate absolută,** conform tratatelor şi pactelor semnate de România şi conform principiului *"Quod ab initio nullum est, nullum potdicit efectum"*. Aşa dar, este ineficientă dezbaterea din Parlament a legii ca "să se restituie un apartament sau despăgubiri pentru ceea ce a luat regimul comunist dela proprietari".

Deci, atenţie mare, ca **să se facă legi aplicabile şi eficiente** şi să nu fie *"zămislite"* din *"lupta de clasă"* sau alte amintiri ale trecutului.

DL. ILIESCU ÎN CAMPANIA DE SEDUCERE A NEHOTĂRÂŢILOR

Se vede de departe că, spre deosebire de Opoziţie, Puterea dispune de echipe de profesionişti în materie de analiză şi strategie politică. Echipe incluzând specialişti în informare şi dezinformare şi, bineînţeles, în pregătirea şi desfăşurarea de campanii electorale.

Şi cum noile alegeri se apropie, profesioniştii Puterii şi-au înteţit pregătirile. Da, se apropie ! Oricum, nu mai sunt până atunci decât maximum doi ani ! Şi, pentru cine vrea să câştige alegerile înseamnă că acestea ca şi bat la uşă. Dar Puterea are posibilităţi, dacă va considera nimerit şi în interesul propriu, să forţeze oricând alegerile. Ele pot fi de pildă organizate în primăvara următoare, în asociere cu noua împroprietărire prin certficate nominative a populaţiei, conform planului PDSR-ist de privatizare în masă. Căci am fi cam naivi să credem că aceste certificate pot ajunge a fi tehnic distribuite chiar în toamnă, aşa cum pretind optimiştii de pe la Guvern.

Profesioniştii Puterii pregătesc din timp succesul acesteia. Ofensiva PDSR de racolare de membri şi simpatizanţi este doar una din laturile strategiei. O alta s'a dezvăluit zilele trecute. După o abilă inoculare a presei că un eveniment politic semnificativ se coace, a fost creat Partidul Democrat de Centru. Iată ce-i lipsea chelului: tichie de mărgăritar. Parcă am avea o adevărată Stângă, doctrinar aşezată, şi nu doar una de conjunctură care să acopere nostalgii după un comunism desuet şi neputinţele de adaptare la sfidările lumii moderne. Parcă am avea o adevărată Dreaptă, de asemenea doctrinar aşezată, şi nu doar una tot de circumstanţă pentrucă este formată din forţe politice aflate în opoziţie şi nu la putere. Şi care, luată la bani mărunţi, arată că mişcarea liberală - care ar trebui să-i constituie coloana vertebrală - nu prea există de fapt, iar ceea ce-i reprezintă în practică osatura - respectiv ţărănismul - păcătuieşte pe alocuri printr'un stângism mai abitir decât al celor autodeclaraţi de stânga. N'avem Stângă, n'avem Dreaptă, în schimb vom fi cadorisiţi cu un Centru. Ce contează că doctrinar un Centru nu poate exista, neavând însăşi baza socială pe care nu ar puteao constitui decât clasa mijlocie a întreprinzătorilor privaţi, încă firavă la noi.

Dar profesioniştii Puterii nu se împiedică de cioturi doctrinare. Şi nici nu se iau după sondajele IRSOP, cu ale căror rezultate se ameţesc doar minţile unora din Opoziţie. Ei se bazează pe datele culese de ei înşişi pe teren. Ei ştiu prea bine că nu există nici un Centru. Ei au înţeles însă perfect că există o parte imensă de electorat care nu mai este acum dispusă să voteze cu nimeni: nici cu Puterea, nici cu Opoziţia! La ultimele alegeri a reprezentat deja 35%. Şi în cazul unor noi alegeri este aproape sigur că va reprezenta mult mai mult.

Oricum, este segmentul electoral cel mai important, mult superior fiecăruia dintre segmentele pe care le poate capta oricare dintre partidele sau alianţele actuale de partide, dela Putere sau din Opoziţie. Cine va convinge măcar o parte din acest segment să voteze - şi anume în contul său - va câştiga fără probleme alegerile. Puterea a înţeles acest lucru. Opoziţia, nu, deşi părea la un moment dat să o fi făcut. Alianţa Civic-Liberală se arăta a fi tocmai instrumentul creat pentru ca la Opoziţie să fie aduse fracţiuni din electoratul indecis, acelea pe care oricum Convenţia şi politica ei nu şi le vor apropia niciodată.

Partidul Democrat de Centru este dotat de către Putere cu toate pârghiile pentru a încerca să racoleze ceva-ceva din tabăra nehotărâţilor. Pentru cei ce înţeleg măcar puţină politică, *"democrat de centru"*, vorba D-lui Roman, *"sunt ca dracu"*. Pentru oamenii de rând ecoul însă ar putea fi: "Hai ş'om merge poate cu ăştia, că n'or fi nici cu ăia, nici cu ăilalţi!". Şi mai este înzestrat, desigur, şi cu stindardul naţional sau, pentru a prelua o altă expresie rămasă după urma D-lui Roman, cu *"năframă"*, în acest caz nu a Transilvaniei şi a Basarabiei şi Bucovinei, pe cap. Singurul lucru care îi lipseşte noului partid este un lider. Nici nu are nevoie, întrucât preşedintele său, Dl. George Muntean, un cunoscut printre literaţi şi printre promotorii de asociaţii neguvernamentale de relaţii cu Basarabia şi Bucovina, a declarat fără echivoc că la votat pe Dl. Iliescu şi-l va propune candidat la preşedinţie tot pe Dl. Iliescu.

Ilie ŞERBĂNESCU
"Timişoara",
Marţi, 16 August 1994

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO - BUCUREŞTI	$ 750
MONTRÉAL - BUCUREŞTI	$ 750
VANCOUVER - BUCUREŞTI	$ 1300
CALGARY - BUCUREŞTI	$ 1300
TEC SPECIAL - Toronto - Viena	$ 599
TORONTO-FRANKFURT	$ 499
TORONTO-LONDRA	$ 390
TORONTO-AMSTERDAM	$ 490
TORONTO-LOS ANGELES	$ 350
TORONTO-NEW YORK	$ 199

Serviciile noastre sunt disponibile şi cu plata în rate (plăti peste $ 1000)

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $2.99Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

GUVERNANŢII DE PAIE ÎN VACANŢĂ PARLAMENTARĂ

Florin Oprea SĂLCEANU

Tineretul naţiunii române atins de boala şomajului îşi caută o altă cale de "afirmare" socială: debusolarea. Tentaţia de a face bani din orice pentru a rezolva nevoile personale este foarte mare. Banii lipsesc sau nu sunt îndeajuns pentru a ieşi cu iubita la o cafea sau la cinema. Preţurile au crescut aberant şi vor continua să crească iar sărăcia este tot mai mult prezentă la masa fiecărui cetăţean.

Mai ieri actualii guvernanţi strigau la tribuna Parlamentului că: nu se munceşte, acum se vehiculează alte slogane, mai subtile şi mai lipsite de temei că: nu există bani, că nimeni nu vrea să ne ajute. Pe coridoarele Parlamentului s'a şoptit că: *"întreaga naţiune este vinovată că a atins cotele înalte ale sărăciei prin refuzul repetat de a colabora cu Occidentul"* etc., etc. Guvernanţii s'au spălat pe mâini şi continuă să se spele, pentrucă trag sforile la modul cel mai diplomatic, gândind numai la binele lor şi al neamurilor. Tentaţia mafiotă este la ordinea zilei, se prefac cu *"trâmbiţe şi surle"* la tribuna Parlamentului că respectă legea şi o potenţează chiar dacă de fapt acum se află... *"în vacanţă"*.

Credinţa că mai trece o vară, că mai vine o iarnă în care tot Românul, dela copil până la bătrân, îşi va strânge cureaua pentru a suporta continuitatea SUPLICIULUI COMUNIST pentru un *"nivel de trai înfloritor"* se perpetuă prin fel de fel de comunicate şi mese rotunde cu *"mari specialişti"* pricepuţi în desfacerea celor mai sofisticate teorii despre Democraţie şi

Continuare pag. 6

APOSTOLATUL ROMÂNESC

— Prof. Banu SERDARU —

Dacă Ceauşeştii ar fi fost ţărani crescuţi în tradiţia şi bunul simţ al Românului simplu, dela coarnele plugului, nu s'ar fi dovedit duşmanii de moarte, călăii agriculturii româneşti, demolatorii satelor, bisericilor şi gospodăriilor ţărăneşti. Dar Scorniceştii şi Petreştii au dat ţării doi monştri semianalfabeţi, cu titluri academice, care-au pus la pământ agricultura, spulberând tradiţiile şi obiceiurile satului românesc.

Aceeaşi situaţie paradoxală o trăim acum în învăţământ, când criptoceauşeştii, rebotezaţi ilieşti, dacă ar fi cu adevărat intelectualii care se pretind că sunt, ar înţelege prioritatea absolută a omului dela catedră în progresul ţării, prin instruirea şi educarea schimbului de mâine. Iliescu şi comuniştii care-i cântă'n strună nu pot realiza că educaţia copiilor nu-i o marfă, expusă riscului economiei de piaţă. Învăţământul e investiţia capitală care trebue situată înaintea oricăror priorităţi ale tranziţiei. Dacă Albania alocă 8,5 procente din produsul naţional brut pentru finanţarea educaţiei şi învăţământului, Bulgaria 6,3, Cehia 6,2, Ungaria 5,7, Ucraina 5,5, Polonia 5, România - cu doar 3 procente - e ultima din Europa!! Bugetul alocat învăţământului românesc pe '94 este de 1,3 ori mai mic decât în vechea dictatură, iar salariul mediu lunar e cu 23% sub cel pe economie!! Bugetul actual e penibil, nu rezolvă nici 50% din nevoile învăţământului, salarizarea profesorilor fiind sub limita de subzistenţă şi minimă decentă. An de an, mii de profesori valoroşi părăsesc învăţământul, optând pentru un loc de muncă în societăţile comerciale care le oferă o salarizare pe măsura valorii lor. Salariul jenant, umilitor şi înjositor, din învăţământul românesc, compromite statutul de intelectual, neputând acoperi cheltuielile curente legate de alimentaţie, locuinţă, îmbrăcăminte, hrană spirituală, recuperare, informare etc.

În România, trista realitate social-economică, degradarea accentuată a nivelului de trai, sărăcia lucie e mult mai evidentă decât naţionalismul, rasismul şi xenofobia, promovate şi amplificate voit de securisto-comuniştii dela Putere, grupaţi "pluripartid" în Pentagonala Roşie, cu damf de cazacioc! Nesiguranţa zilei de mâine, prin imineniele reduceri de activitate, ca şi grija coşului zilnic tot mai sărăcăcios, sunt obsedante pentru slujitorii şcolii. Ei nu mai vor să profeseze alături de zeci de mii de necalificaţi, să recurgă la colectarea anuală şi retransmiterea manualelor şcolare, ajunse în maximă stare de uzură fizică şi morală, să înveţe 40 de elevi într'o clasă, în 3 şi 4 schimburi, de 40 sau 45 de minute, să tremure iarna în sălile de clasă alături de copii, sau să mai predea în şcoli de chirpici, la finele secolului XX!! Acţiunile sindicale revendicative ale profesorilor vizează, în principal, interesul elevilor în instrucţia, cultura generală şi capacitatea lor de performanţă, pentru a-i face competitivi într'o lume bazată pe concurenţa valorilor. Este condamnabilă indiferenţa Văcăroiului, care prin bugetul nefundamentat pe principii realiste şi democratice, ca şi prin încălcarea prevederilor Contractului colectiv de muncă, nu vede cu ochi buni învăţământul, sfidând cu aroganţă şi cinism eforturile profesorilor de a avea condiţii elementare omeneşti, în viaţă şi în profesie, pentru ei şi elevi. Ceea ce s'a obţinut până acum, prin luptă sindicală, salariul *"sporit"* cu 30% abia la toamnă, *"prima"* de vacanţă simbolică de 50.000 lei şi doar 40 miliarde lei pentru investiţii în învăţământ, reprezintă o nouă minciună comunistă ieftină, praf în ochii slujitorilor şcolii, marginalizaţi şi umiliţi. Echilibristica economică a guvernului, în cel mai mic buget pentru învăţământ din Europa, stabilizează sărăcia şi salariile de mizerie ale acestei munci stresante şi de mare răspundere, şicanată cu reduceri de ore şi catedre, gradaţii necorespunzătoare, birocraţie, lipsa dotărilor, nerespectarea drepturilor şi nelegiferarea statutului cadrului didactic. Din păcate însă, formele legale de protest n'au găsit ecou în mentalitatea şi oportunismul unora dintre dascăli, foşti turnători ai secu, directori - slugi de partid, secretari sau loctiitori pecere, comandanţi de pionieri sau şefişori de sindicat roşu, care invocând moralitatea învăţământului, acceptă cu spinarea arcuită umilinţa şi degradarea: *"capul plecat, sabia nu-l taie"!* Cu alte cuvinte, greva dascălilor e imorală în ochii şi'n gândirea limitată a cozilor de topor, de care nici învăţământul nostru nu duce lipsă. Dar este moral:

- să porţi îmbrăcăminte modestă, întoarsă şi cârpită;
- să nu-ţi poţi permite un trai decent, la limita condiţiei umane;
- să nu poţi pleca, o dată pe an, într'un concediu de odihnă şi tratament;
- să fi nevoit a renunta la cărţi, ziare, reviste, spectacole sau publicaţii recente în specialitate;
- să te'mprumuţi, dela o chenzină la alta, pentru a-ţi achita ratele la Casa de ajutor reciproc?!!

Învăţământul românesc are o veche şi bună tradiţie, de care nu ne putem lipsi, de dragul unei democraţii *"originale"*, care continuă să-l menţină în rolul de Cenuşăreasă, ca sector neproductiv, precum în vechea dictatură. La recenta Conferinţa Est-Vest a Confederaţiilor Sindicale din învăţământ, organizată la Bucureşti, la iniţiativa Internaţionalei Educaţiei din Belgia, despotul "luminat" Ion Ilici Iliescu a motivat situaţia dramatică a învăţământului nostru prin cele două mari erori comise în 1990:

- reducerea normei didactice, dela 20-24 la 18-20 ore săptămânal;
- micşorarea numărului de elevi pe clase şi grupe, în unităţile şcolare.

Dar ales-realesul n'a realizat că-i vorba de sporirea considerabilă a eficienţei efortului didactic, rezultate rodnice, net superioare în instrucţie şi educaţie. Una e ca profesorul să aibă 20-24 ore/săptămână în catedră şi 44-46 elevi în clasă şi cu totul altceva e să lucreze 18-20 ore/săptămână cu 30 de elevi în clasă, performanţa şcolară având numai de câştigat. Dar, dacă actuala politică aberantă a regimului neocomunist Iliescu va continua (şi) în învăţământ, atunci naţiunea română va suporta, decenii de-a rândul, consecinţe nefaste pentru existenţa ei.

Instrucţia şi educaţia român esenţa oricărei societăţi civilizate, în ţările dezvoltate ale lumii libere. La noi însă, câtă vreme calvarul secolului, comunismul, e menţinut cu sprijin rusesc, adevărul despre tragedia vieţii şi furtuna din sufletele noastre va fi scump plătit. Numai receptând în profunzime drama profesorilor din România, dezgustul ne poate revitaliza. Este o situaţie anacronică, în care (şi) UNESCO ar avea un cuvânt greu de spus. S.O.S. învăţământul românesc.

GENOCIDUL REGAL

Urmare din pag. 4

jertfit cu atâta elan trebue apărată cu orice preţ. Nu mă interesează consecinţele ce vor urma".

Poate acest ton hotărât l-a determinat să atenueze aroganţa iniţială şi să încerce chiar o explicaţie pentru atitudinea presei germane şi anume: faptul că Armand Călinescu n'a avut nici un fel de pază, pe durata parcursului în care a fost asasinat, pare suspect şi generează multe întrebări".

Am redat acest pasaj, pentrucă dacă este coroborat cu altele, poate da o altă lumină a implicaţiilor acestui act de care sunt acuzaţi legionarii.

În Nr.7, 1967, revista *Magazin Istoric*, comentează pe larg împrejurările care au dus la pedepsirea lui Armand Călinescu.

Înlăturând balastul interpretărilor comuniste, reţinem faptul că *"La cabinetul lui (A.C.) sosesc, aproape zilnic scrisori de ameninţare... că mişcarea legionară l-a condamnat la moarte"* şi mai jos, *"De fiecare dată când se urca în "Cadillacul" purtând numărul 221B, simţea o strângere de inimă. Cu câteva luni înainte, la sugestia lui Gabriel Marinescu, regele îl rugase să-i cedeze maşina blindată, un Lincoln. Nu-l putea refuza, mai ales că ştia despre pregătirea unor atentate contra lui Carol şi-l cunoştea pe monarh cât era de fricos".*

Era oare nevoie ca regele Carol să-i ceară lui Călinescu maşina blindată, când el putea să-şi cumpere zeci de maşini blindate dintre cele mai sofisticate?

Ce spune însă Carol?

"...înainte de 14 şi 15 minute, în mijlocul executării valsului imperial, muzica s'a întrerupt şi am auzit o voce gâfâindă strigând la microfon "ne asasinează" o echipă de legionari. Alţii, între care Urdăreanu, au auzit că o voce ar fi anunţat că Armand Călinescu a fost executat azi..."

"Adevărul l-am aflat prin Urdăreanu care mergând în oraş l-a găsit pe Armand căzut jos cu picioarele încă în maşină. Nu-şi dăduse seama de ce se întâmplase şi crezând că este un accident s'a dat jos ca să dea o mână de ajutor şi s'a găsit în faţa crudei realităţi. După calculele care le-am făcut trebue să fi venit cel mult o minută sau două după săvârşirea faptei".

Să ne oprim puţin asupra declaraţiilor de mai sus.

1. La cabinetul lui Armand Călinescu sosesc aproape zilnic scrisori de ameninţare că a fost condamnat la moarte.

2. "De fiecare dată simte o strângere de inimă" când se urcă în Cadillac, pentrucă maşina blindată, Lincoln, i-a cedat-o regelui, la cererea acestuia.

3. În ziua când a fost omorît nu era însoţit decât de un comisar.

4. Carol, în *"Însemnări zilnice"* scrie că Urdăreanu i-a comunicat că a auzit la radio că Armand Călinescu a fost executat, iar mai jos, că, Urdăreanu mergând în oraş, l-a găsit pe Armand mort, şi specifică în însemnări, că după calculele lui (Carol), când Urdăreanu l-a găsit pe Armand Călinescu executat, nu trecuse decât **"o minută cel mult două dela săvârşirea faptei"**.

Cât timp i-ar fi trebuit echipei lui Miti Dumitrescu dela executarea lui Armand Călinescu până să ajungă la radio-difuziune, să intre în studio şi să anunţe executarea?

Carol declară că Urdăreanu "a mers în oraş". Deci după aflarea faptei dela radio. Chiar presupunând că Urdăreanu se afla "întâmplător" în oraş, că avea radio în maşină, şi tot "întâmplător" se afla la Podul Eleferie, tot nu putea ajunge în cel mult "o minută sau cel mult două" la locul atentatului. Nu este mai verosimilă afirmaţia făcută după Revoluţia din Decembrie, că maşina lui Armand Călinescu a fost urmărită de Urdăreanu, care probabil fusese informat de Moruzov că va avea loc atentatul?

În discuţia pe care Constantin Papanace o are cu ofiţerul SS, acesta din urmă ridică problema că Armand Călinescu n'a avut nici un fel de pază pe durata parcursului.

Dacă facem legătura şi cu aceeaşi lipsă de pază şi în cazul Duca, suspiciunea care generează întrebări, este similitudinea dintre aceste două cazuri, unde regele era direct interesat de dispariţia primilor sfetnici, de care se folosise pentru scopurile sale şi de care voia să scape.

Cum este posibil ca un dictator ca Armand Călinescu, ce deţinea funcţiile de Preşedinte al Consiliului de Miniştri, Ministru de Interne şi Ministru al Apărării Naţionale, care primeşte zilnic scrisori de ameninţare cu moartea şi i se ia maşina blindată, să fie păzit doar de un simplu comisar şi acela mai mult funcţionar decât om de pază?

In concluziile Comandamentului Legionar din Germania la hotărîrea lui Miti Dumitrescu de a-l răzbuna pe Căpitan, la punctul 4 figura condiţia: *"trebue ţinut seamă şi de imponderabilul care poate influenţa într'un fel sau altul".*

Acest imponderabil a apărut la 1 Septembrie 1939, prin începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Toate datele valabile în prima jumătate a anului erau schimbate, în special după acordul Ribbentrop-Molotov din 23 August 1939.

Spectaculoasa înfrângere a Poloniei şi împărţirea ei între cei doi mari dictatori din Europa, afecta în mod deosebit România, ajunsă în graniţă directă cu URSS şi la Nord.

Ca şi în 1916, aliaţii anglo-francezi au cerut României auto-distrugerea industriei petrolifere. În baza unui acord economic germano-român - încheiat în 1938 după asasinarea Căpitanului, pentru a-i îmblânzi pe Nemţi - România furniza Germaniei benzina de care avea nevoie pentru a duce războiul. Prin distrugerea industriei petrolifere române, Germania ar fi fost lipsită de această sursă vitală în războiul modern.

Armand Călinescu, mai mult anglofil decât român, în ura lui viscerală împotriva Germaniei (nu şi a URSS) acceptase distrugerea industriei petrolifere ceruţă de Aliaţi, ceea ce ar fi dus la ocuparea României de trupele germane şi ruseşti, după modelul Poloniei.

Înspăimântat de urmările unei asemenea politici, Carol căuta orice pretext de a scăpa de *"chiorul care şi-a făcut datoria"*, dar laş fiind, nu avea curajul unei remanieri guvernamentale.

Dacă ţinem seamă de însemnările lui Mihail Tase din cartea *"Miti Dumitrescu, legionarul care n'a purtat nici o clipă cămaşa verde"*, vedem că Miti era pus deja sub urmărire, după căderea grupului Nadoleanu, în Ianuarie 1939. Vârfureanu, care a trădat-o pe Nicoleta Nicolescu şi nu era străin, dacă nu chiar autorul principal al trădării grupului Nadoleanu, ştia de Miti Dumitrescu şi îi putea întinde oricând o capcană. Serviciul Secret condus de Moruzov aflase de Miti că era cel mai hotărît dintre toţi cei care voiau să-l răzbune pe Căpitan. În conjunctura războiului care începuse, întreaga conducere legionară se afla intactă în închisori şi lagăre şi o eventuală victorie a Germaniei naţionaliste ar fi dus la eliberarea din lagăre şi închisori a tuturor legionarilor, aşa cum s'a şi întâmplat în 1940.

Camarila regală luase în calcul şi această ipoteză şi în rolul pe care şi-l asumase de distrugere a Legiunii, căutau să-i extermine pe cei din închisori.

Prin eliminarea lui Armand Călinescu, Carol scăpa de un ministru incomod, care devenise deja inutil, dar trecând această eliminare în contul unui atentat legionar, găsise pretextul exterminării legionarilor din lagăre, închisori şi de pe to† cuprinsul ţării.

În camarila zoologică avea destule bestii care să-l suplinească pe Călinescu în masacrele proiectate. Rolul i-a venit sinistrului Gavrilă Marinescu, în guvernul instituit ad-hoc sub preşedinţia generalului Argeşanu.

"În noaptea asta belim la ei, bă..."

Viitorul va aduce cândva lumină şi se va afla poate întreaga maşinaţie angrenată în actul de pedepsire a lui Armand Călinescu. Echipa lui Miti Dumitrescu s'a dus cu seninătate să primească suprema jertfă pentru actul de dreptate care i-a costat viaţa, dar uşile de a ajunge până acolo se pare că au fost trase de mâini criminale care au stat în întuneric.

Marele răspunzător şi autorul moral atât al omorîrii lui Armand Călinescu - prea asemănătoare cu cea a lui Duca - dar mai presus a genocidului împotriva legionarilor, a fost regele criminal Carol al II-lea şi tocmai el a scăpat fără nici o răspundere.

Zahu PANĂ

GUVERNANŢII DE PAIE ÎN VACANŢĂ PARLAMENTARĂ

Urmare din pag.5

economia de piaţă. Este o modă a televiziunii române de a *"duce cu preşul"* naţiunea română, lăsând-o să se prăbuşească în prăpastia economică şi socială.

Cea mai plastică imagine a stării actuale a întregii naţiuni române se vede cu claritate în miile de blocuri de locuinţe lăsate de izbelişte, vegheate de macaralele nemişcate mâncate lent de timp, rugină şi indiferenţa unui climat politic anacronic, manevrat cu un scop precis de guvernanţi.

Societatea românească se prăbuşeşte ruinată de o boală adâncă fără să dea semne de vindecare şi aceasta este INDIFERENŢA, iar tineretul îşi distruge destinul printr'o altă manifestare socioprofesională: DEBUSOLAREA...

Florin O. SĂLCEANU

O SĂRBĂTOARE A SPIRITULUI ŞI ÎNFRĂŢIRII ÎNTRE POPOARELE ROMÂN ŞI CEH

DOMNUL PROFESOR EMIL CONSTANTINESCU I-A CONFERIT DOMNULUI PREŞEDINTE VÁCLAV HAVEL TITLUL DE DOCTOR HONORIS CAUSA AL UNIVERSITĂŢII BUCUREŞTI

—Roxana IORDACHE—

La scurt timp după ce conferise aceeaşi distincţie Domnului profesor François Léotard, Ministrul francez al Apărării, Domnul profesor doctor Emil Constantinescu, rectorul Universităţii Bucureşti şi preşedinte al Consiliului Naţional al Rectorilor, l-a onorat pe preşedintele Cehiei, Domnul Václav Havel, cu titlul de Doctor Honoris Causa al Universităţii Bucureşti. În dimineaţa de Miercuri, 22 Iunie, Aula Magna a Universităţii Bucureşti a găzduit ceremonia de graţie, la care au fost invitaţi să participe numeroşi intelectuali şi reprezentanţi de frunte ai Convenţiei Democratice din România. Din partea puterii politice au participat doar Oliviu Gherman, preşedintele Senatului, şi Teodor Meleşcanu, Ministrul de Externe, care au fost nevoiţi să se ridice de nenumărate ori în picioare şi să aplaude împreună cu asistenţa entuziastă personalitatea renumitului luptător anticomunist, politolog, scriitor şi actual preşedinte al Cehiei.

Întregul Senat al Universităţii, înveşmântat în togile tradiţionale, i-a asistat, la prezidiu, pe Domnii Emil Constantinescu şi Vaclav Havel. În Apologia sa, rectorul Universităţii Bucureşti a elogiat calităţile excepţionale ale laureatului, fost deţinut politic anticomunist şi militant neobosit pentru eliberarea ţării sale din Imperiul Răului, fără vărsare de sânge.

De asemenea, a fost apreciată activitatea culturală a Domnului Havel, autor de teatru al absurdului cotidian din regimul-gulag. Piesele sale, interzise acasă, se jucau în Occident, pe care, în ciuda opacităţii de pe urma căreia şi noi am avut de suferit, în cele din urmă l-au alarmat şi l-au trezit. În momentul în care Domnul Havel a fost înveşmântat în toga de *DOCTOR HONORIS CAUSA* a surâs ca un copil curat şi ca un aristocrat ce este. Domnia sa ne-a împărtăşit cu graţie bucuria de a primi înaltul titlu academeic bucureştean. În discursul său de recepţie, pe care-l publicăm alăturat, preşedintele Havel a filosofat magistral pe tema distincţiei dintre ideal şi iluzie.

Iar în final a adresat imperativul, atât de actual pentru ţara noastră:

"ADEVĂRUL ŞI IUBIREA TREBUE SĂ ÎNVINGĂ MINCIUNA ŞI URA"!

Un gest deosebit de delicat şi, în acelaşi timp, un act profund de solidaritate cu opoziţia democratică din România. Fapt pentru care îi mulţumim acestui OM şi DOMN desăvârşit.

Îi mulţumim şi pentru faptul că a venit în ţara noastră ca să ne cunoască şi să ne salute lupta pentru adevăr şi dreptate. Spre deosebire de alţii, n'a venit în România pentru Iliescu, pe care l-a tratat cu rezervă aristocratică. Semnarea tratatului de colaborare româno-ceh a părut a fi, astfel, doar un gest formal, adevărata înfrăţire constituind-o întâlnirea cu opoziţia reală din ţară, mai precis cu fruntaşi ai CDR. Un alt gest de-o delicateţe rară a fost acela de a rămâne încă două zile în România ca persoană particulară. În aceeaşi zi în care a primit titlul de Doctor Honoris Causa, Domnul Havel s'a întâlnit cu intelectuali de elită şi opozanţi români, în Sala Senatului Universităţii. Printre alţii, Domnul profesor Constantinescu i-a invitat la reuniune pe Doamnele Ana Blandiana, Lucia Hossu-Longin, Zoe Petre şi pe Domnii Corneliu Coposu (care, din păcate, fiind în Germania, n'a putut participa), Constantin Ticu Dumitrescu, Gabriel Ţepelea, Victor Rebengiuc, Dan Grigore, Andrei Marga, Iancu Fisher, Mircea Martin, Alexandru Paleologu, Ion Caramitru, Radu Filipescu, Stelian Tănase.

Domnul Havel a primit cu bucurie invitaţia Alianţei Civice de a participa la cercetările Centrului de Studii asupra Comunismului, deschis la Sighet, sub egida Consilului Europei. Am avut minunata onoare de a-i strânge mâna acestui mit viu pe numne VACLAV HAVEL.

Foto: Paul ANTONIU

Domnul prof. Emil Constantinescu, alături de preşedintele Cehiei, domnul Václav Havel, căruia i-a conferit titlul de Doctor Honoris Causa al Universităţii Bucureşti. În planul îndepărtat, domnul prof. Iancu Fischer, rectorul Facultăţii de Limbii Clasice.

DISCURSUL DE RECEPŢIE A TITLULUI DE DOCTOR HONORIS CAUSA AL UNIVERSITĂŢII BUCUREŞTI, CITIT DE CĂTRE DOMNUL PREŞEDINTE VÁCLAV ÎN AULA MAGNA, MIERCURI, 22 IUNIE 1994

Magnificenţa Voastră,

Mai întâi ţin să vă mulţumesc pentru cuvintele de apreciere ce mi-au fost adresate, care mă bucură, însă totodată mă stinghereşc dând naştere întrebării firesti în interiorul meu dacă într'adevăr le merit. De asemenea, vă mulţumesc pentru onoarea pe care mi-o face Universitatea dumneavoastră, acordându-mi titlul de Doctor Honoris Causa. Nu înţeleg aceasta numai ca o simplă expresie de politeţe faţă de un şef al unui stat prieten, ci şi ca o expresie de respect faţă de valorile pe care, cu forţele mele limitate, încerc să le apăr.

Magnificenţa Voastră, Doamnelor şi Domnilor, Stimaţi prieteni,

Permiteţi-mi ca să folosesc clipa solemnă de astăzi pentru o mică reflecţie pe tema care în ultimul timp mă interesează în mod deosebit, ba chiar mă necăjeşte, temă care ni s'a impus reflecţiei datorită evoluţiei dramatice din ţările noastre din ultimii ani, precum şi datorită unei mutaţii aparte în gândirea oamenilor pe care aceastâ evoluţie a provocat-o. Tema este diferenţa dintre ideal şi iluzie.

În zilele pline de emoţii ale anului 1989, mi-am terminat discursul în cadrul unei uriaşe manifestări din Praga cu fraza *"Adevărul şi iubirea trebue să învingă minciuna şi ura!"*. Nici nu ştiu exact cum, dar fraza aceasta a devenit cu timpul un slogan în care nu numai că s'a materializat spiritul paşnic şi uman specific al revoluţiei cehoslovace antitotalitare, dar care a fost înţeles, de asemenea, ca programul politic în numele căruia a fost răsturnat comunismul.

Astăzi, patru ani şi jumătate după ce am rostit această frază, nu puţini oameni din ţară îmi reproşează că adevărul şi iubirea încă nu au învins minciuna şi ura şi mă socotesc răspunzător pentru această neîmplinire.

La prima vedere s'ar putea spune că astfel de voci nici măcar nu merită atenţie, pentrucă ele arată naivitatea totală a acelora care înţeleg textual exclamaţia rostită în acele zile agitate, ca şi cum ar fi vorba, de exemplu, de bugetul anual al statului, care a fost declarat, iar după aceea nu a fost îndeplinit. Eu însă sunt de părere că deloc nu este bine a ironiza sau a ignora astfel de voci, ele exprimând în fapt ceva foarte important. Şi anume cât de greu şi cât de neplăcut este pentru gândirea omului a face deosebirea între ideal şi iluzie. Ceea ce am spus în anul 1989, şi ceea ce a devenit mai târziu un slogan, nu a fost deloc numai o exclamaţie poetică. Aceasta a reprezentat articularea unui anumit ideal, un memento al imperativului moral, rostit în faţă cu un regim imoral şi cu o societate demoralizată, a reprezentat deci încercarea de a denumi lapidar orientarea pe care ar trebui s'o urmărească societatea. În acei oameni care se plâng că promisiunea n'a fost îndeplinită, idealul a căpătat structura unei iluzii: ei, aceştia, au impresia că noua putere democratică trebuia să asigure victoria adevărului şi a iubirii şi că, neasigurând acest lucru, nu şi-a îndeplinit promisiunea. După iluzie vine deziluzia, ca o consecinţă logică.

Aş spune, simplificând puţin, că diferenţa principală între ideal şi iluzie constă în faptul că în timp ce idealul reprezintă o structură cu totul deschisă, dimpotrivă, iluzia, prin însăşi esenţa ei, constituie o structură închisă.

Adică, idealul nu este şi nu poate fi definit niciodată exact, fiindcă abia viaţa însăşi îl defineşte într'un mod inerent variabil. El nu constituie un obiectiv concret, care ar putea fi atins palpabil şi despre care s'ar putea spune că a fost atins în ziua cutare şi cutare, şi, de aceea poate fi bifat şi uitat ca un lucru care şi-a găsit definitiv rezolvarea. Este mai degrabă o direcţie care poate fi urmărită permanent, este un punct imaginar spre care ne putem îndruma aspiraţiile în mod constant, este precum lumina care există pentru ca să ne orienteze sau să ne conducă, iar nu pentru a o atinge cu mâna. Idealul seamănă cu orizontul; cu cât ne apropiem de el, cu atât se îndepărtează. De fapt, ca şi cum ne-ar trage după el. Şi, mai mult, idealul sau idealurile au şi caracter pluralist, reprezentând un ansamblu de valori care de obicei nu sunt reciproc transferabile.

În cazul iluziei este invers: este caracterizată prin efortul de a găsi pentru orice un numitor comun şi de a interconecta totul într'un singur sistem închis, clar ierarhizat, care oferă un ansamblu exact definit de obiective posibil de a fi atinse, inclusiv graficul de atingere a acestora. Din ierarhizarea raţională a acestui sistem reiese atunci logic şi principiul bizuirii generale pe garanţi profesionali ai iluziei respective: cei de jos pur şi simplu cred că cei de sus vor realiza cele promise, dând astfel sens vieţii umane. În felul acesta, din însăşi logica interioară a iluziei, sensul vieţii devine o anumită sarcină birocratică.

În mii şi mii de activităţi cotidiene concrete pot fi şi chiar este necesar să fie trasate obiective şi să fie urmărit modul cum acestea sunt atinse. Însă acest lucru este posibil şi are sens numai pe fundalul unui anumit raport faţă de lume sau faţă de viaţă. Aceasta însă, la rândul ei, nu mai poate fi formată prin acelaşi procedeu. A încerca acest lucru înseamnă a crede că dezlegătorul profesional, însărcinat cu descoperirea secretului cuvintelor ascunse, ne va descoperi tuturor secretul însuşi al existenţei. A merge pe acest drum înseamnă a cădea fără nădejde în patima iluziei.

Ideologia comunistă a avut într'adevăr structura unei iluzii: se străduia să explice întreaga lume într'o singură perspectivă, se străduia să interconecteze şi să reducă totul la un singur numitor, inclusiv viaţa şi istoria. Dar viaţa şi istoria sunt întotdeauna unice, nu pot fi explicate exhaustiv şi nu pot fi prevăzute prin descrierea unor reguli generale, iar regimul bazat pe siguranţa că aşa ceva este posibil duce în cele din urmă la distrugerea vieţii şi a istoriei. Cât de iluzorie a fost afirmaţia că socializarea mijloacelor de producţie va conduce la prosperitate, echitate şi fericire a fost dovedit suficient de clar. La fel de iluzorie s'a

Continuare în pag. 8

"CARITASUL" LUI ILIESCU ŞI AI SĂI

——Gh. Ionescu OLBOJAN——

Lăsând să treacă în liniște 23 August-ul de anul acesta, tov. Iliescu a mai dat o lovitură de mână cu piciorul; arestarea la 24 August a celebrului de acum Ioan Stoica, patronul neîncoronat al prostiei românești. Pentru a înțelege mai bine dedesubturile acestei acțiuni de răsunet intern și internațional, să o luăm pe firul evenimentelor anterioare prezentei arestări a lui Stoica.

"Caritasul", ca societate comercială română, a apărut la Brașov urmare a inițiativei private a lui Ioan Stoica de a ferici tot săracul român prin celebrele depuneri de bani care peste noapte se majorau de opt ori. Cum în Brașov populația nu este atât de credulă ca în alte localități ale bietei Românii, Stoica și-a îndreptat privirile către o altă mare localitate din Ardeal, vorba fiind de municipiul Cluj-Napoca. Pentru schimbarea sediului societății sale în orașul de pe Someș, Dl. Stoica a apelat la o autoritate sigură și singulară în peisajul politic românesc: Dl. Gheorghe Funar, din greșeala multora, președinte al Partidului Unității Naționale a Românilor și - bineînțeles - primar al municipiului luat în colimator de către întreprinzătorul Stoica - un fost contabil prin întreprinderile socialiste din orașul Făgăraș.

Ideea lui Stoica de a-și muta sediul operațiunilor financiaro-dubioase în Napoca Funarului a făcut impresie bună primarului și liderului P.U.N.R. care, mintenaș, a pus la dispoziția Caritasului un întreg stadion și o clădire a statului de lângă gara din Cluj-Napoca. Pentru început, anul 1992 - întreg - și opt luni din cel următor au fost beneficii atât pentru societatea lui Stoica cât și pentru primărie și partidul lui Funar. Stoica realiza beneficii imense pe seama prostiei celor care veneau la el ca la un dumnezeu, iar - pe de altă parte - Funar, primăria municipiului și P.U.N.R.-ul câștigau atât finanțele necesare modernizării drumurilor și parcurilor din oraș, dar câștigau și capital electoral prin aceea că toți deponenții la sistemul Caritas al lui Stoica știau că în spatele afacerii se află Funar și P.U.N.R.-ul considerați de ardeleni și alții, printre ei enumerând țiganii bișnițari și unele categorii mai avute și mai credule din România.

Afluxul către casieriile Caritas era de necontrolat. C.F.R.-ul asaltat de numeroasele cereri de bilete către și dinspre Cluj-Napoca a înființat curse speciale din București, Craiova, Satu-Mare, Iași și Galați. Cum mai toate aceste curse speciale soseau în Cluj la orele dimineții, la intervale scurte de timp, orașul era invadat de mii de inși veniți aici să-și depună sau să-și ridice banii promiși de escrocheria de tip Caritas.

Luat la bani mărunți de către presa internă și cea externă, Dl. Stoica explica senin că la baza afacerii Caritas nu există nici o excrocherie, că totul este cât se poate de logic și legal. Numai că și în presă, ca și în alte sectoare ale vieții socialo-economice, există șacali care vor să profite de anumite situații conjuncționale, pentru a se îmbogăți peste noapte. Așa se face că unii dintre patronii presei centrale au încercat șantajarea lui Stoica pentru a câștiga și ei ceva din formidabila, pe atunci, afacere Caritas, Cluj-Napoca. Fiind refuzați de Stoica, acești patroni au declarat un război total împotriva patronului societății clujene, manevră care îl va costa pe Stoica falimentul, populația refuzând să mai creadă că-și va primi banii depuși. Iar Procuratura Generală, Garda Financiară, Curtea de Conturi și alte organisme de control financiar care dorm pe ele, nu s'au sesizat din oficiu să meargă la Dl. Stoica, să-l ia de gât, să-i pună cătușele și să-l conserve prin beciurile poliției și Procuraturii. Dar Dl. Iliescu a fost sabotat de apropiații săi consilieri pe diferite probleme - la rândul lor sabotați de cei care apăreau pe listele de plată ale Caritasului și - astfel - intervenția Iliescului a rămas fără efecte concrete. Stoica a jubilat, amatorii și admiratorii săi la fel. Patronul Caritasului se știa apărat de conducerea P.U.N.R.-ului și de cei de pe listele de priorități la plată efectuate de societate. Iliescu nu a mai recidivat în tentativa sa de a atrage atenția Românului asupra murdăriei afacerii Caritas. A recurs la o altă soluție prezidențială: l-a însărcinat pe Virgil Măgureanu să vadă cu ochii lui de spion-șef ce se ascunde în spatele Caritasului și cine sunt cei din guvern care se opun - și pentru ce - arestării escrocului dela Cluj.

După mai bine de un an, Măgureanu se pare că i-a prezentat lui Ion Iliescu datele problemei Caritas, mai mult sau mai puțin integre, funcție și de simpatiile D-lui Măgureanu în guvernul dela București.

Între timp, P.U.N.R.-ul alături de Partidul România Mare, P.S.M.-ul lui Verdeț și P.D.A.R.-ul lui Victor Surdu au insistat pe lângă președintele țării pentru remanierea guvernului Văcăroiu și introducerea la guvernare și a unor reprezentanți ai celor patru partide-satelit ale P.D.S.R.

Când, în sfârșit, Palatul Cotroceni a anunțat remanierea guvernului Văcăroiu, prin numirea a doi miniștri noi la Justiție și Comunicații, lumea a crezut în sinceritatea noilor membri ai guvernului care au declarat în fața lui Iliescu și a Televiziunii Române și mai apoi și în alte publicații, că nu au nici o culoare politică, pretinzând că sunt independenți și că vor sluji poporul conform propriei lor convingeri. Dar noua remaniere din August, când alte două portofolii, Agricultura și Transporturile, au fost înzestrate cu două figuri noi venite din P.U.N.R., vicepreședintele formațiunii politice a adus la cunoștința lumii că de fapt P.U.N.R. deține patru portofolii în guvernul Văcăroiu, urmare a faptului că și cei din prima remaniere sunt oamenii lui. Scandalul este în toi: se cere demiterea de urgență a primilor remaniați, dela Justiție și Transporturi pentru declarații mincinoase făcute în public.

Ca să astupe gura opiniei publice, Ion Iliescu a acționat precum precedentul său: a căutat și a găsit un țap ispășitor. El este Ioan Stoica, schimbat acum de P.U.N.R. pentru cele patru posturi din guvern. Ioan Gavra, vicepreședintele P.U.N.R. și de departe eminența cenușie a acestei formațiuni politice, s'a lepădat de Stoica, s'a jurat că partidul său nu este implicat în afacerile acestuia. Ca atare, Stoica a rămas descoperit în fața Puterii în proporție de 40%. Suntem siguri că Stoica va trece la șantaj pe față scoțând pe coverță listele cu demnitarii corupți din jurul lui Iliescu și al lui Văcăroiu. Și astfel, va scăpa și Stoica probabil cu un pașaport în buzunar, lăsând cu buza umflată milioane de Români creduli.

Pe fundalul acestor evenimente care vor să distragă atenția opiniei publice, ziariștii din Opoziție au declanșat la unison o campanie de prezentare a lui Ion Iliescu în adevărata sa lumină, publicând declarații ale celor ce au *"luptat"* lângă el în așa-zisa revoluție, precum și ale celor care l-au cunoscut cu alte prilejuri și îi cunosc bine răutatea și dorința de putere întru detrimentul altora, al celor mulți. Internat în Spitalul Elias la începutul lunii Iulie curent, a condus țara în poziție culcat și garnisit cu pijamaua spitalului, când conform Constituției, indisponibilitatea președintelui țării - și pentru o zi - duce automat la preluarea atribuțiilor sale de către președintele Senatului, iar în lipsa acestuia, de către președintele Camerei Deputaților. Cum Iliescu nu recunoaște Constituția, ce putem să-i cerem?

SEMNAL

Mai cu ruble, mai cu leișori scoși din ciorapul sereist, mai cu lirete traco-drăgăniste, pe plaiurile bănățene și-a început activitatea și postul local de televiziune *"Europa Nova"*. Să te ții acum! Să vezi supurări naționaltembele, râgâituri antimonarhice și culturice pentru "popol". Că "noi suntem rrromâni ăăă-hă-hă-hâc!" Dela Deceneu până la C.V. Tudor. Director: Florin Boieru, coouat cu Gică Boieru, șef-redactorul dela "'nașterea bănățeană". C'așa-i în lumea asta prost făcută: oarece televizește în loc să miroasă!

• • •

COMUNISMUL "ANGELIC"

De fapt, pe "diabolic" îl opui lui "dumnezeiesc", nu lui "angelic".

Există îngeri căzuți care, spun Scripturile, adeseori ni se înfățișează ca niște făpturi de lumină.

Comunismul "angelic" (totuși, ghilimelele se impun) mai poate fi întâlnit prin unele universități occidentale și prin destule universități nord-americane. Unde mai sunt la modă (încă!) și alte tentative de "însănătoșire" a utopiei egalitariste.

Naivitate? Poate, dar vinovată.

Suntem egali în fața lui Dumnezeu, dar nu între noi. Pentrucă Dumnezeu ne-a dat posibilitatea de a alege. Creatorul dorește alături de Sine, pentru cei ce-l aleg, individualități, nu turmă de roboți fabricați în serie.

• • •

UN "PRIETEN"

Ne-a călcat meleagurile unul din cei mai mari criminali ai zilelor noastre: sanguinarul Li Peng, actualul premier al Chinei, unul din artizanii masacrului din Piața Tien-An-Men, în 1989, când forțele democratice au protestat împotriva dictaturii comuniste.

Pe vremea când studia la Moscova hidroenergetica (și... multe altele), Președintele Iliescu a fost coleg de grupă cu actualul premier insensat. *"Am făcut practică împreună pe trei șantiere"*, a mărturisit impostorul dela Cotroceni, la o întâlnire cu ziariștii. *"În schimb n'am fost coleg cu Gorbaciov și cu Yasser Arafat, așa cum s'a scris în presă"*, a adăugat președintele Regatului României.

De remarcat faptul că România a fost singura țară est-europeană vizitată de premierul criminal, aflat într'un turneu care a mai cuprins Germania și Austria.

• • •

DISCREȚIE COMUNISTĂ

Timp de o săptămână, un grup de ziariști chinezi au vizitat obiectivele economice și turistice din România. Mare a fost uimirea acestora descoperind în presa românească relatări despre demonstrația din fața Ambasadei R.P. Chineze, demonstrație anticomunistă care a marcat întâlnirea celor doi organizatori ai masacrării tinerilor din Piața Tien-an-Men și Piața Universității: Li Peng și Ion Iliescu. Foarte... discretă, presa din China comunistă a relatat doar despre "strălucita primire" ce i-a fost făcută criminalului premier Li Peng la București, de către fostul său coleg de facultate și de grupă, de pe vremuri, în studioasa lor tinereță moscovită.

• • •

SE VOR DETERIORA RELAȚIILE ROMÂNIEI CU U.S.A. ?

Încă din primăvara anului curent, când se zvonea că în guvernul Văcăroiului își vor face loc indivizi aparținând unor formațiuni politice extremiste - a căror unică rațiune de a fi este șovinismul, iar componența le este dată de securiștii trecuți în rezervă și culturnicii vremurilor ceaușiste - Administrația americană a comunicat Președinției și Guvernoiului dela București, că, în acest caz, relațiile româno-americane s'ar putea deteriora și Clauza Națiunii celei Mai Favorizate pentru România ar putea fi suspendată.

Și iată că, neținând seama de neliniștitoarele semnale externe (*ce se amestecă yankeii ăia în bucătăria traco-kremlineză?*), când cârma țării s'a "rămâniat" cu doi membri ai Partidului Unității Naționale Române, Andrei Turicu și Valer Tabără (cel din urmă, fost ofițer de Securitate, fost profesor universitar), la Comunicații și la Agricultură.

Chiar Ministerul de Externe al României, prin purtătorul său de cuvânt, Dl. Mircea Geoană, a confirmat în cadrul unei conferințe de presă, că recenta remaniere a executivului a avut un ecou extern negativ. *"P.U.N.R. este un partid puternic criticat în Occident."* De asemenea, intrarea P.U.N.R. în guvernul Văcăroiului a produs nemulțumiri și în rândul unor membri ai actualei Puteri. Aceștia sunt nemulțumiți că partidul condus de schizoidul xenofob Ghiță-Funar afectează imaginea externă a țării, care în ultima vreme s'a mai îmbunătățit oarecum și împinge iar înapoi o activitate îndelungată prin care Puterea dela București a reușit să se prezinte mai "democratică" în străinătate.

Dan Emilian ROȘCA

DISCURSUL DE RECEPȚIE A TITLULUI DE DOCTOR HONORIS CAUSA , AL DOMNULUI PREȘEDINTE VÁCLAV HAVEL

Urmare din pag. 7

dovedit și diagrama drumului spre o lume mai bună, oferită de comunism. Deci, undeva în spatele tuturor absurdităților și atrocităților la care a condus comunismul a existat iluzia că lumea, ca un tot, poate fi teoretic modelată, că din acest model poate fi dedusă viziunea viitorului ei strălucit și că această viziune apoi va putea fi introdusă și înfăptuită, pur și simplu, prin respectarea directivelor din program, prin acțiunea factorului însărcinat cu această răspundere.

Iluzia comunistă s'a prăbușit. Însă oamenii s'au obișnuit cu ea mai mult decât ei înșiși își dau seama. S'au obișnuit să trăiască în ea, cu ea, lângă ea, eventual, în spatele ei. Într'un fel a reprezentat o anumită siguranță, cu toate că o siguranță odioasă, dela care, la urma urmei, într'un fel sau altul totul deriva sau la care într'un fel sau altul totul se raporta.

După zeci de ani de o astfel de viață, oamenii cu greu se obișnuiesc cu viața fără iluzii. Li se pare prea puțin de a trăi numai cu idealuri. Dintr'odată li se oferă un spațiu prea vag, prea greu de apropiat, prea instabil. Viața în acest spațiu pretinde exigențe neobișnuite gândirii și deciziei independente și accentuează, în mod fără precedent, răspunderea omului față de el însuși, precum și față de treburile publice. Am impresia că ne aflăm în fața nostalgiei după iluzie, mai exact: după viața cu ea. De aceea apar și se propagă rapid atâtea noi iluzii care încearcă să umple golul creat, precum și atâția noi conducători care joacă în garanți ai îndeplinirii viziunilor lor unidimensionale. Și de aceea oamenii înclină să prefacă idealurile în iluzii, bizuindu-se pe faptul că cineva de sus le va asigura viața în adevăr și iubire, fără să li se ceară propria lor străduanie pentru aceasta.

Iluzia care pare să străbată cel mai des pe locul rămas gol este iluzia națională. Adică iluzia că atunci când vom ridica apartenența noastră națională deasupra tuturor altora, scăpându-ne de răspunderea individuală, dizolvând-o în colectivitatea națională, totul va fi bine. Această iluzie însă nu poate să ducă decât la o nouă deziluzie. Un exemplu tragic îl vedem în Bosnia și Herțegovina de astăzi: minoritatea fanaticilor etnici crează o majoritate de frustrați complet.

Mi se pare că sarcina cea mai importantă și, totodată, și cea mai grea, în fața căreia stau astăzi toate societățile postcomuniste, este de a reînnoi în oameni încrederea în valori și idealuri, fără să avem nevoie pentru aceasta de cârligele unor iluzii. Explicația completă a lumii, precum și rețeta completă pentru fericirea omului nu ni le dă nimeni și nici nu poate să ni le dea. Însă luminile care ne pot da orientarea sau să ne îndrumeze sunt nenumărate. Este de ajuns să ne uităm bine în jurul nostru. În jurul nostru, dar și în interiorul nostru.

Dacă permiteți, aș încheia puțin provocator, si anume cu exclamația: *"Adevărul și iubirea trebue să învingă minciuna și ura!"*

GÂNDURI DESPRE ŢĂRĂNIME

Nicolae BRĂDEANU

Oricine s'a născut în România sau a trăit mai multă vreme în această ţară, nu şi-o poate imagina atunci când se gândeşte la ea fără holdele aurite de grâu, orz sau secară, sau fără verdele crud al lanurilor de porumb, lucernă sau fânețe, iar după aceste imagini apar cele ale dealurilor şi munţilor împăduriţi, prin care şerpuiesc văi cu apă cristalină.

Toate aceste frumuseţi ale peisajului românesc, au fost păstrate din dragoste pentru tot ce-i frumos şi mai ales din dragostea faţă de natură care purifică toate aceste sentimente care se nasc în sufletul ţăranului român.

Fără cunoştinţe speciale de ecologie, a păstrat curat tot ce s'a găsit în jurul său ca şi conştiinţa sa şi a produs alimente sănătoase care corespundeau din punct de vedere ecologic la cele mai pretenţioase probe.

Au fost şi mai sunt din acei care nu preţuiesc prea mult o căsuţă ţărănească, dar şi cea mai mică, reprezenta o unitate în care omul putea să supravieţuiască.

Ea avea fântâna ei cu apă care-i stingea setea atât vara pe arşiţă cât şi pe frigul iernii, iar ţăranul nu depindea de nici o staţie de pompare, de defectarea conductelor de apă sau a garniturilor dela robinete.

Omul avea un acoperiş al său deasupra capului şi o sobă care-i dădea căldura necesară.

De multe ori, mai ales în zonele de câmpie, unde pădurile sunt mai rare, căldura sobei provenea mai puţin dela lemne, deoarece se ardeau lujeri de floarea soarelui sau de porumb, dar securea ţăranului niciodată n'a stricat scânduri sau lemne ecarisate străine pentru a se încălzi. La gura sobei şi uneori la lumina palidă dată de ea prin scoaterea rotilelor de pe plită, se spuneau cele mai frumoase poveşti de către bătrâni, se depănau amintiri din Primul Război Mondial, în timp ce femeile impresionate se opreau câteva secunde din torsul cânepei sau al lânei, atunci când se povesteau scene mai palpitante. Copiii adormeau în aşternutul lor împăcaţi cu gândul că atunci când vor fi mari, vor fi şi ei buni soldaţi şi trăgători aşa ca şi cei din poveştirile tatălui lor sau ale vecinilor care în serile de iarnă se adunau când la unul când la altul pentru a se destinde după munca obositoare din celelalte anotimpuri. Îmi amintesc copil fiind, că nici un film de lung metraj nu ne-ar fi dat nouă copiilor satisfacţia sufletească pe care ne-o dădeau aceste povestiri, iar puterea lor de convingere din punct de vedere al educaţiei morale şi patriotice era covârşitoare, deoarece nu se înşirau nuniai nişte scene imaginate în scop literar sau pentru un film artistic, ci erau expuse realităţi a căror prezenţă o simţeam prin emoţia şi intonaţia povestitorului.

Buchete de sentimente dintre cele mai frumoase şi impresionante se produceau în inimile celor ce ascultau întâmplări de pe fronturile dela Piave (Italia) sau Galiţia, care au avut loc în Primul Război Mondial. Când soldaţii de pe linia întâi a frontului italian erau retraşi pentru o scurtă perioadă de refacere, între care erau şi regimente bănăţene, soldaţii din aceste regimente cântau doine care storceau lacrimi din ochii tuturor, mai ales când se cânta:

"Săracii munţii Carpaţi
Ne despart de-ai noştri fraţi".

Adesea cântecele erau acompaniate de vestitul clarinetist bănăţean Luţă Ioviţă, a cărui artă de interpretare era mult apreciată şi de trupa şi ofiţerii italieni, mai ales când cânta în special pentru ei, din tranşee "La paloma".

Foarte important a fost, de-a lungul veacurilor rolul multifuncţional al gospodăriilor ţărăneşti, care le-a făcut să ajungă ca unităţi economice aproape de o autarhie reală.

Pe lângă rolul lor principal de a produce cereale pentru familie, gospodăriile ţărăneşti se ocupau de creşterea vitelor şi a păsărilor de curte, aprovizionând piaţa cu carne şi produse lactate care şi astăzi sunt mai bine apreciate decât produsele dela marile creşcătorii sau fabrici specializate.

În zonele de deal unde sunt livezi şi se cultiva viţa de vie, fructele, conservele de fructe şi vinurile cele mai bune, reprezentau motive de mândrie pentru gospodăriile dela sate.

O miniindustrie textilă se găsea aproape în fiecare gospodărie ţărănească. Ţesături de in, cânepă, sau amestec din acestea cu misir, amestec de misir cu bumbac, pânză ţesută în patru iţe pentru saci, haine de lână ţesute şi tricotate etc., deci toate articolele de primă necesitate ca îmbrăcăminte, haine de pat, ştergări se produceau în familie. Chiar şi încălţămintea când era vorba de opinci. Ţăranii învăţaseră din tată în fiu să-şi întreţină casa şi anexele gospodăreşti, îşi făceau în cea mai mare parte reparaţiile de care aveau nevoie şi numai pentru lucrări speciale apelau la meseriaşi. Mulţi oameni dela sate cunoşteau meserii cu care se îndeletniceau ocazional ca de exemplu olărit, construcţii de case, de poduri de lemn etc.

Fiecare gospodărie ţărănească dela noi amintea tuturor că ea este o bucată din patrie, că avem deci o patrie pe care trebue să o apărăm şi să o iubim. Curtea, grădina, pământul pe care-l poseda, chiar dacă era puţin, era al ţăranului, asupra căruia îşi exercita nestingherit dreptul de proprietate. Indirect acest drept alimenta în el focul dragostei de pământul strămoşesc, pe care l-a apărat cu vitejie în decurs de milenii.

Sunt impresionante multe descrieri ale situaţiilor din Primul Război Mondial, dar mai ales una în care se arată de N. Iorga că oameni dârji, voinici din Ardeal, arşi de soarele câmpului de care s'au despărţit pentru a da ajutor armatei române din Moldova, a constituit o frumoasă priveliştе militară, cum alta mai frumoasă nu se putea închipui. Aceste legiuni ale idealului nostru naţional când au început să cânte cântecele lor ardeleneşti nici un suflet nu a rămas nesimţitor, impresionând puternic şi pe ofiţerii francezi care erau de faţă la sosirea acestor voluntari.

Chiar în cele mai modeste gospodării ţărăneşti era asigurată supravieţuirea oamenilor, fără să fie nevoie să o obţină dela autorităţi, deoarece un porc se putea creşte chiar cu urzici fierte sau frunze de sfeclă, pentru ca de sărbătorile Crăciunului să fie o mică desfătare în familie. Omul din popor a vieţuit în mijlocul tradiţiilor sale care i s'au transmis, simţind valori artistice, religioase şi metafizice. Contrar multor păreri, agricultorul are nevoie de multă raţiune, deoarece el nu este numai şef de întreprindere, el trebue să fie şi contabil, experimentator, cultivator, crescător apoi în cea mai mare parte din timp lucrător. Tatăl ca şef de întreprindere este şi maistru de ucenicie pentru copiii săi, iar mama de obicei ţine contabilitatea casei. Gospodăriile ţărăneşti sunt administrate în maniera unui bun tată de familie, iar şefii acestor gospodării au o mentalitate mai mult de consumator decât de antreprenor.

În felul acesta, familia ţărănească şi-a păstrat rolul ei economic de celulă făuritoare de bunuri. Din aceste motive familiile arhaice sunt atât de invidiate astăzi, dar sunt pe cale de dispariţie.

La noi ele sunt foarte rare, iar în ţările apusene au dispărut aproape complet. În locul lor au apărut firme familiale mici, mai ales în Italia şi Franţa, care produc mobilă, îmbrăcăminte, marochinărie, tricotaje etc. Unii din membrii familiei ţin contabilitatea, alţii vând mărfurile, alţii procură materialele necesare etc. Sunt regiuni rurale industrializate, deoarece crizele afectează mai puţin aceste întreprinderi mici decât pe cele mari. Ţările apusene se străduiesc să menţină agricultura într'un stadiu economic de echilibru prin subvenţiuni, ceea ce denotă că în aceste ţări industria subvenţionează agricultura, spre deosebire de ceea ce era la noi sub regimul comunist, când agricultura subvenţiona industria supradimensionată a ţării.

Într'un articol din ziarul Frankfurter Allgemeine Zeitung din Germania şi reprodus de ziarul Neuer Weg din Bucureşti, ediţia din 8.12.1992, se menţionează că sarcinile viitoare ale agriculturii în Europa unită vor fi multifuncţionale şi se regretă că numărul ţăranilor în Europa occidentală a scăzut. Astfel în Comunitatea Europeană în anul 1960 lucra în agricultură 21% din populaţie, iar 30 de ani mai târziu doar 7%. În Franţa, în anumite regiuni cu agricultură intensivă lucrau în agricultura numai cca. 25% din totalul de angajaţi ai ţării. După Conferinţă Mediului Înconjurător a Naţiunilor Unite care a avut loc în Rio de Janeiro,s'a discutat atât în cadrul acestei conferinţe cât şi în Consiliul Europei, să se impoziteze folosirea carburanţilor fosili în agricultură şi la transportul alimentelor pentru ca în felul acesta să se încurajeze producerea de alimente nepoluate şi să se cultive plante pentru producerea energiei ca de exemplu porumb sau iarbă de China, mai ales că aceasta din urmă se poate cultiva şi pe terenuri mai puţin pretenţioase. Din punct de vedere ecologic s'ar menaja mediul înconjurător şi nu ar mai fi rentabil de exemplu importul merelor din Noua Zeelandă în Europa. Ţările apusene bogate şi cu industrie dezvoltată nu vor să rămână fără agricultură, vor să-şi producă hrana pe teritoriul lor pentru a se simţi în deplină siguranţă. Această concepţie nu este de astăzi, ea este mai veche. La timpul său, cancelarul Otto von Bismarck spunea despre Saşii din România: *"Saşii din Ardeal se ţin tari pentrucă au o ţărănime sănătoasă".*

Până după al Doilea Război Mondial, ţărănimea română chiar dacă nu a fost prea bogată, a fost sănătoasă în raport cu cea de azi. A avut o gândire echilibrată şi o logică cuprinsă între cele mai convingătoare precepte ale moralei, fără să fi urmat şcoli înalte. Din multele exemple care s'ar putea da, s'a ales unul. Oamenii dela ţară se ajutau între ei la munca câmpului. Dacă doi membri ai unei familii mergeau să cosească o zi la vecinul lor, tot doi oameni din familia acestuia coseau o zi la familia care i-a ajutat. Pentru ca ritmul de muncă să fie logic şi echilibrat, stăpânul casei la care se lucra se găsea totdeauna în fruntea cosaşilor, iar ceilalţi se înscriau în ritmul său de lucru, un comportament logic din punct de vedere moral. Tot aşa erau reguli de protecţia muncii ca de exemplu reguli de purtare a coasei pe umăr sau în căruţă pentru a evita unele accidente. Aceste reguli se transmiteau din tată în fiu.

După colectivizarea agriculturii viaţa satului s'a transformat într'o stare de nesiguranţă introducându-se convenţii de lucru nedrepte şi nelogice. Ţăranul era plătit pentru munca depusă în decursul unei zile lumină cu cca. a opta parte din salariul unui muncitor industrial pentru opt ore de muncă.

De multe ori nici cele 3-4 kg de cereale care se cuveneau ţăranului pentru o zi muncă (în unele regiuni mai bogate ceva mai mult), nu le putea primi datorită faptului că gospodăria colectivă avea o cotă de dat statului, iar pentru membrii gospodăriei colective nu mai rămânea nimic. Din această cauză a avut loc fenomenul migraţiunii dela sat la oraş, fenomen care este însoţit neapărat de pierderea valorilor tradiţionale, deoarece oamenii au trecut dela vechile lor grupuri sociale restrânse la grupuri mari, dela grupuri omogene la grupuri eterogene, dela grupuri tradiţionale la grupuri lipsite de tradiţie. În această situaţie majoritatea oamenilor veniţi dela sate şi-au schimbat portul îmbrăcându-se ca şi orăşenii, mai ales că prin colectivizarea agriculturii n'au mai avut posibilitatea să cultive plante textile ca inul şi cânepa. Din această cauză arta populară este pe cale de dispariţie în cea mai mare parte a ţării, iar industria artei populare care există astăzi este artificială, ceea ce este cu totul altceva decât arta populară dezvoltată din înseşi aşezările fireşti de viaţă ale ţărănimii. Până ţăranii au fost stăpâni pe avutul lor, iar zilele de Duminică erau o adevărată desfătare la horele din sat, unde părinţii şi bunicii îşi admirau fiii şi fiicele sau nepoţii şi nepoatele dansând în ritmurile frumoasei noastre muzici populare, loc în care se comentau de asemenea toate evenimentele petrecute în sat în decursul săptămânii încheiate. Astăzi sunt foarte rare satele în care mai există Duminica hore, de aceea folclorul a suferit şi el vitregia vremurilor prin care a trecut ţăranul, iar cel de astăzi se poate spune că este un folclor de seră.

Există însă o mare speranţă că frumuseţea satului românesc şi a tradiţiei lui se va reface. Organizaţia Europeană pentru dezvoltarea şi înnoirea satelor ARGE a scos un pliant "Satul Românesc". Prin acest pliant, apare în faţa oamenilor din intreaga Europă frumuseţea satului românesc şi tradiţia populară ceea ce în ţările vestice în cele mai multe cazuri s'a pierdut, aşa cum menţionează ziarul Raiffeisenzeitung din Viena. Extrase din articolul acestui ziar, au fost reproduse de ziarul Allgemeine Deutsche Zeitung für Rumänien din 10 Iunie 1994. Se menţionează în articol că trebue arătat poporului român moştenirea culturală bogată pe care o posedă şi care merită să fie păstrată.

Fără o ţărănime viguroasă şi mulţumită de situaţia ei, nu se poate reface ţara mai ales la nivelul dorit al belşugului de hrană din ţările apusene. Trebue neapărat menţionat, între cele două războaie mondiale, belşugul de alimente din România a fost la nivelul ţărilor apusene. Alimentele însă erau mai ieftine şi de bună calitate, fapt recunoscut de străinii care ne-au vizitat ţara în acea vreme. Până în Septembrie 1943, România era ţara cea mai bine aprovizionată cu alimente în Europa, ceea ce scriau ziarele vremii şi confirmau profesorii universitari de economie politică ca de exemplu prof. Hoffmann dela Academia de Mine din Freiburg (Germania).

În ziarele şi revistele occidentale şi mai ales germane, sunt multe reclame privind biovacanţă, care se poate petrece în Austria în anumite sate, unde nu se folosesc în agricultură îngrăşăminte chimice. Cei ce le folosesc sunt expuşi la amenzi ridicate, dar şi costul unei asemenea vacanţe este ridicat. Astfel de alimente a oferit în trecut ţăranul român ţării, ceea ce astăzi pot oferi doar câteva sate austriece unor turişti care vor să petreacă o biovacanţă. Refacerea ţărănimii şi prin ea a agriculturii, reprezintă speranţa de refacere a ţării, cum de altfel s'a exprimat şi O.Goga în poezia sa Plugarii:

"Voi singuri străjuiţi altarul
Nădejdii mele de mai bine"

Viaţa naţională şi de stat a României a depins de ţărănime, iar situaţia în care ne găsim astăzi ne arată că şi în prezent această afirmaţie este valabilă, cu toate că au intervenit unele schimbări. Din aceste motive ţărănimea are un drept de netăgăduit la cultura pe care societatea şi statul românesc terbue să-l satisfacă fără întârziere. Cu toată şcoala făcută de ţărani sub regimul comunist, cultura sătească va trebui încă răspândită, îmbrăţişând în egală măsură următoarele compartimente: Sănătatea. Ţăranul trebue învăţat anumite reguli de igienă, de conservare a sănătăţii şi de a trăi conform prescripţiilor ştiinţei. Munca, adică viaţa economică regională, completându-i cultura profesională. Sufletul, adică viaţă morală, religioasă şi artistică. Mintea, adică răspândirea cărţii prin biblioteci ale căminelor culturale, conferinţe prin care ţăranul să fie instruit asupra drepturilor sale politice, predarea sistematică tineretului dela ţară a noţiunilor de conducere a societăţii pentru a se putea forma conducători fireşti din rândul ţărănimii, piese de teatru legate de viaţa satului, emisiuni de radio pentru sate, ziare pe înţelesul lor etc.

La răspândirea culturii săteşti va trebui să participe toată intelectualitatea dela sate şi în special membrii corpului didactic şi preoţii. Ar mai trebui reanimate vechile aşezăminte şi societăţi de cultură cum a fost Astra pentru Ardeal şi Liga Culturală în Ţara Veche, ceea ce ar duce în acest caz şi la antrenarea în această activitate a intelectualităţii dela oraşe.

Satisfacerea dreptului la cultură a ţărănimii trebue să se realizeze neapărat în mod descentralizat, autorităţile centrale trebuind doar să coordoneze, să îndrume şi să sprijine iniţiativele.

Trebue să se reînvie neapărat tradiţia la sate care este pe cale de dispariţie. Aşa cum se ştie, tradiţia este influenţa muncii cultu-

Continuare în pag. 10

OLTENISME

Ionel RĂDULESCU

"PEDEAPSĂ" COMUNISTĂ

Căpătuitul prefect roşu de Dolj - Alexandru Tobă - după ce şi-a transferat terenul agricol şi pădurea din Mehedinţi în Dolj a umflat trei apartamente dela Stat (nu patru case, ca Năstase!) a intrat până la gât în consiliul de administraţie al unor societăţi comerciale şi a prins câteva spaţii comerciale grase, asigurându-şi tot neamul de belşug şi bunăstare, în vecii vecilor, amin! Pentru toate abuzurile şi ilegalităţile comise, tov. Tobă va fi pedepsit în stil comunist prin... promovarea ca director general în Ministerul Învăţământului.

• • •

EDUCAŢIE PENTRU SĂNĂTATE

The Romanian Project U.R. (United Kingdom - Anglia) este un proiect educaţional finanţat de UNICEF-International, OMS, materializat de Ministerul Învăţământului şi Centrul Naţional de cercetări pentru tineret. Beneficiare sunt judeţele Dolj, Galaţi, Braşov, Bacău. Proiectul vizează identificarea modalităţilor de păstrare a sănătăţii în colectivităţile de copii preşcolari, igiena personală, administrarea corectă a medicamentelor, exprimarea emoţiilor şi sentimentelor copiilor, educatorilor.

• • •

DESTINE DURE: HANDICAPAŢII

Asociaţiile persoanelor handicapate sunt în pericol de a se desfiinţa. După inadmisibile tergiversări şi ieşirea în stradă a handicapaţilor, statul comunist a emis legile 53 şi 57 care nu se aplică decât parţial, fiindcă ulterior se emit instrucţiuni care anulează litera şi spiritul lor. În vremea lui Ody, foarte puţinele drepturi erau, cât de cât, respectate şi nicidecum interpretate ca acum. Puterea locală doljeană nu sprijină asociaţiile handicapaţilor, nu manifestă respect şi grijă pentru cei aflaţi în suferinţă. Asociaţia handicapaţilor (AHF) Craiova a înfiinţat S.C. Melior - pentru integrarea socio-profesională a persoanelor handicapate fizic care execută confecţii din tablă. Lipsesc însă fondurile, sponsorii şi spaţiile corespunzătoare, beneficiile fiind pentru handicapaţii aflaţi sub limita de subzistenţă. Nu este respectată Rezoluţia ONU 3347/1975 privind drepturile handicapaţilor la un nivel de trai decent, siguranţă economică şi socială.

• • •

TOT TRIŢĂ FĂ(I)NIŢĂ!

În Dolj circa 38 de mii ha sunt semănate cu orz şi orzoaică. Deşi se estimează producţii record la orz, circa 150 de mii tone, acestea nu pot fi valorificate, fiindcă la negocierea preţului de achiziţie, producătorii şi consumatorii nu s'au înţeles. Producătorii nu vând orzul cu 130 lei/kg, câtă vreme întreţinerea culturii i-a costat 170 lei/kg. Animalele şi păsările mor în complexe cu orzul în faţă, în 5 luni au pierit 20.000 de porci la SUINPROD Băileşti. Dacă Guvernul Văcăroiului face preţul la grâu, fostul şi actualul nabab comunist Triţă Făniţă îl stabileşte la orz, cu doar 100 lei/kg, dar consumatorii sunt în blocaj financiar, înglobaţi în datorii şi dobânzi astronomice.

• • •

R.O.C. - 40 DE ANI DE MINCIUNI!

Dela tinereţea utecistă la bătrâneţea comunistă! Radio Oltenia Craiova a sunat goarna şi a invitat VIP-urile roşii cu epoleţi dela *"centru"*, ca şi pe cele locale cu prilejul zilei aniversare. Şi-au strâns mâinile tovărăşeşte barosanii undelor şi imaginilor mincinoase din radioteleviziunea centrală şi locală. Au ciocnit şi au toastat, printre alţii, gradaţii capitalei: Petre Popescu, George Marinescu, Dionisie Şincan ş.a. cu micimanii Băniei: Domozină, Firescu, Şişu, Ghidimic ş.ă. N'au lipsit "aleşii" urbei, foştii şi mereu actualii învârtiţi ai regimului.

• • •

BAZAR ORIENTAL

"CHIRIAC" - una din pieţele Craiovei, geme de ţigani, ucraineni, rusnaci şi basarabeni, negustori pe picior, care vând tot ce se poate vinde, dela încălţăminte, îmbrăcăminte, la boilere, triciclete, ustensile de bucătărie, piese auto, maşini de scris, maşini de cusut, instalaţii sanitare, aparate foto. Mărfurile cu aspect occidental, de 2-3 ori mai ieftine, ca cele din magazine, sunt expuse în grămezi, ordonate pe paturi şi adesea acoperite cu coji de seminţe de floarea soarelui - produs indigen la care avem indiscutabil supremaţia mondială. Două treimi din acest bazar soios aparţine ţiganilor, care (şi aici) fac legea, după muşchii şi bunul lor plac, fiindcă ei au la vârf împărat, rege şi... preşedinte ales-reales!

• • •

CA'N TOATĂ ŢARA!

Şi'n Bechet - una dintre cele 94 comune doljene - nemulţumirile ţăranilor privitoare la aplicarea Legii funciare sunt la ordinea zilei. Din 972 titluri de proprietate au fost înmânate doar 22! Primăria are la dispoziţie 60 ha pământ pe care vrea să-l dea în lucru contra sumei de 50.000 lei/ha, dar lipsesc solicitanţii, fiind vorba de un pământ nisipos, neproductiv. *"Specialiştii"* de pe raza comunei, aceiaşi profitori din vrema *"celui mai iubit"*, au primit în folosinţă 5.000 mp. pământ - în total 16 ha. Modul incorect în care li s'a constituit sau reconstituit dreptul de proprietate de către comisia locală în frunte cu primarul -preşedinte şi ing. agronom, i-a revoltat pe ţăranii Bechetului, care după îndelungi certuri şi bătăi, au apucat drumul judecătoriei, căutându-şi zadarnic drepturile, câtă vreme în România justiţie fără bani nu există!

• • •

MODERNIZARE ITALIANĂ

Textila Calafat intrată în relaţii directe de producţie şi comercializare cu parteneri din localitatea Amelia, de lângă Roma, a devenit fabrica de tricotaje din lână a societăţii mixte româno-italiene *"Nuova Tessitura"*. Se asamblează cele dintâi maşini, utilaje şi instalaţii moderne italiene, pentru prelucrarea şi prelucrarea unei mari cantităţi de lână merinos dela producătorii din ţară. Pentru început au fost instruiţi primii specialişti şi muncitori. Urmează a fi reangajaţi peste 100 din foştii salariaţi ai fabricii calafetene. Italienii vor livra în prima etapă materia primă, vor asigura desfacerea produselor finite, contribuind astfel cu peste un miliard de lei la constituirea firmei.

• • •

ILIESCIADA

Va rămâne adânc încrustată în istoria României, ca cea mai cumplită şi devastatoare perioadă de sărăcie, corupţie, minciună, demagogie şi aroganţă comunistă, epocă prosperă însă pentru securişti, ţigani, activişti şi osanişti de partid, uniţi în cuget şi în muget, deveniţi peste noapte... domni!

La Craiova, epoca Iliescu a adus prima cantină pentru nevoiaşi, adevărată mană cerească, ce asigură prânzul gratuit a 26 de nefericiţi din zecile de mii care aşteaptă mila ilustră. Cheltuielile le suportă firma SERVICE RAY SRL, Primăria sprijinându-i doar demersurile în respectarea legalităţii. Se speră ca la finele anului în curs numărul *"fericiţilor"* care prânzesc gratuit să ajungă la 100, fiind selectaţi cu prioritate: persoanele fără venituri, pensionarii, invalizii, bolnavii cronici, copiii până la 18 ani şi studenţii până la 26 de ani.

• • •

ŢIGĂNIMEA BĂNIEI

Această ruşine naţională duce imaginea ţării peste mări şi zări. La Craiova fauna bişniţarilor, şmenarilor, găinarilor, barbugiilor, cuţitaşilor, manglitorilor, ciumeţilor, şuţilor şi borfaşilor de alba-neagra cuprinde zeci de mii de balaoacheşi analfabeţi care fac *"legea"* - ca peste tot în ţară - grupaţi în partide şi uniuni generale, cu împărat, rege şi preşedinte, unul mai *"daştept"* ca altul!

38 de craioveni s'au grupat în Organizaţia de Apărare a cetăţenilor Băniei împotriva mafiei ţigăneşti, specializată în acte antisociale. Oraşul cu aproape 400.000 de locuitori a fost împânzit de afişe ce conţineau un adevăr crud, un îndemn la luptă împotriva acestei cumplite plăgi sociale, întreţinută şi încurajată - din păcate - la vârful Puterii. Din motive de ordin social, moral, politic, juridic, cultural etc. - ţiganii au fost sub Ceauşescu şi au rămas sub Iliescu, un cancer naţional, un dezastru social şi o problemă a problemelor acestui neam românesc de oameni buni, inteligenţi, spirituali şi extrem de răbdători. Numărul ţiganilor integraţi în societatea civilă care respectă legile ţării şi prestează o muncă cinstită este cu totul nesemnficativ.

• • •

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

STRICĂTORI DE LIMBĂ

Mihai S. DERDENA

Dela Inspectoratul Şcolar al judeţului Prahova am primit o comunicare oficială prin care limba română este torturată şi pocită cum extrem de rar s'a mai văzut.

Trec peste grafiile *"Piatra Neamţ"* (fără cratimă) şi *"Judeţul"* (iniţială majusculă în locul celei minuscule) deoarece asemenea erori ortografice par nişte fleacuri în comparaţie cu următoarea frază plină de agramatisme:

"Pentru obţinerea unei detaşări în anul şcolar 1994-1995 va trebui să alcătuiţi un dosar a cărei componenţă şi dată de depunere la Inspectoratul Şcolar al Judeţului Prahova va fi probabil a doua jumătate a lunii august - primele zile din sept. 1994".

Să recunoaştem, stimaţi cititori, că o astfel de harabaură lexicală n'ar fi compus nici cel mai slab elev din clasele gimnaziale. Vă imaginaţi probabil că adresa la care ne referim a fost redactată de vreun portar sau de vreo persoană care n'a făcut decât, cel mult, patru clase primare. Nu, nici pomenală de aşa ceva. Această stricăciune lingvistică imposibil de suportat a fost semnată de doi profesori ploieşteni ce se numesc PETRE NĂCHILĂ şi TODOR IANCU. Primul deţine înalta funcţie de inspector şcolar general, iar al doilea este inspector şcolar cu evidenţa personalului didactic.

Oricât am încerca să îndreptăm această urâciune lexicală şi sintactică tot n'am reuşi s'o facem cum se cuvine pentrucă nu se precizează în ce constă componenţa dosarului. Totuşi, iată cam cum s'ar prezenta acelaşi text dacă s'ar respecta cât de cât gramatica, îndeosebi regulile acordului gramatical:

"Pentru obţinerea unei detaşări în anul şcolar 1994-1995 va trebui să alcătuiţi un dosar a cărui componenţă o puteţi afla dela orice inspectorat şcolar, iar data depunerii lui la Inspectoratul Şcolar al judeţului Prahova va fi probabil, în a doua jumătate a lunii august sau în primele zile din septembrie 1994".

În Bucureşti a existat - dacă n'o fi şi acum, un inspector şcolar pentru limba şi literatura română care, în loc de *"facem, "faceţi"*, spunea *"făcem", "făceţi"*. Acest schingiuitor al limbii noastre sfinte se numeşte TUDOR şi nu mai ştiu cum (adică nu-i mai ţin minte numele de botez).

Dacă nişte inspectori şcolari, care prin natura muncii lor sunt cei dintâi chemaţi să cultive în chip exemplar limba română, ferind-o de orice stricăciune, se exprimă atât de agramat şi de urât, ce să mai zicem de vorbitorii mai puţin instruiţi?

Nu le putem impune celor ce redactează comunicări oficiale ca să iasă din şabloanele limbii de lemn, ale stilului birocratic, dar nici nu se cade, să le trecem cu vederea agramatisme teribil de supărătoare ce fac să sufere din greu dulcea minune ce se cheamă *"limba română"*.

GÂNDURI DESPRE ŢĂRĂNIME

Urmare din pag. 9

rale anterioare asupra celei prezente. Acest lucru nu înseamnă că lucrările agricole ar urma să se execute aşa cum s'au executat în trecutul îndepărtat. Omenirea se poate depăşi pe sine în orice moment al activităţii ei şi acest lucru este valabil şi în agricultură. Încă în trecut ţărănimea era conştientă de acest lucru. Oamenii mai în etate îşi amintesc cum prin anii 1930-1932 ţărani din multe sate cu suprafeţe de teren agricol mai restrânse, vizitau satele din Banat pentru a vedea cum se face prăşitul porumbului cu sapă-plug tras pe vremea aceea de cai. Această prăşire mecanică s'a introdus apoi în toată ţara. Mai mult, în foarte multe sate şi comune mai mari oamenii au contribuit cu fonduri pentru cumpărarea în comun a maşinilor de semănat, de prăşit etc., care se păstrau la primărie, iar ei se programau pentru utilizarea lor. În felul acesta ţăranii se găseau la adăpost de exploatarea celor ce voiau să se îmbogăţească prin fructificarea naivităţii lor.

Este evident că ţăranul tradiţional pentru care agricultura era o stare, un mod de viaţă şi nu o meserie, este pe cale de dispariţie. În Occident agricultura este considerată o activitate economică la fel ca celelalte. La ţăranul român este mai puţin răspândită încă această concepţie. El iubeşte pământul şi nu-l consideră numai teren pentru hrană, de aceea multe din bunele obiceiuri ale agriculturii româneşti pot fi păstrate. Aşa cum pentru un copac rădăcina este importantă, chiar dacă i se taie din crengi, el va avea grijă să crească altele, tot aşa rădăcinile ţăranului sunt în pământul său, pe care le alimentează cu vigoare dărnicia naturii prin rodul holdelor, de aceea este harnic şi bun aşa cum îi cere morala creştină. Cel mai bine se vede cinstea şi bunătatea lui când măsoară la piaţă produsele pe care le are de vânzare.

Pământul trebue să-l iubim cu toţii, fiindcă aşa cum spune Goethe într'o poezie a sa prin gura lui Prometeu *"din acest pământ izvorăsc bucuriile mele"*. Din adâncul pământului oamenii scot la suprafaţă petrol, cărbuni şi metale din care se fac lucruri care nouă ne produc plăcere, iar suprafaţa lui ne dă pâinea cea de toate zilele. Această pâine va fi cu atât mai bună cu cât mai instruiţi vor fi ţăranii şi ajutaţi în dezvoltarea activităţii lor. Până acum ei au fost mereu cei mai nedreptăţiţi, după cum spunea şi N. Iorga:

"În acest popor partea cea mai vrednică de iubire şi partea mai puţin îndreptăţită, este ţăranul nostru". (N. Iorga: Pentru întregirea Neamului, cuvântări din război. Biblioteca Epopeea Neamului 1925).

Trebue să purtăm în cuget speranţa că ceaţa destinului istoric care ne-a adus atâtea suferinţe şi nedreptăţi, se va risipi lăsând un viitor luminos, aşteptat de toţi cei ce iubesc pământul României.

Dr.Ing. Nicolae BRĂDEANU

Note de lectură

Teresia B. TĂTARU

Cunoaştem din istorie noţiunea de ***exil, exilat,*** pe care Dicţionarul limbii române moderne (Bucureşti, 1967) o explică astfel: ***exil, exiluri,*** s.n. pedeapsă aplicată altădată pentru delicte politice, care consta în izgonirea unui cetăţean din ţară sau din localitatea în care trăia: ***p. ext.*** îndepărtarea voluntară a cuiva din propria ţară sau localitate, pentru a scăpa de o prigoană; situaţie în care se găseşte o persoană exilată. - ***Fr. exil*** (lat. lit. ***exilium***).

Deci, impus sau voluntar, exilul este o ***pedeapsă!***

Tot din istorie, nu este cunoscut să fi existat vreodată o perioadă în care oamenii unei ţări, provincii, stat, să fi preferat exilul, mai ales exilul în masă, exodul, spre necunoscut. Dar iată că această tragică experienţă ne-o aduce istoria contemporană, trăită de toate popoarele din Răsăritul Europei căzute sub biciul stăpânirii comuniste.

Istoria, până la comunism, n'a înregistrat fenomenul, ca oameni în toată firea să-şi doarească această pedeapsă, să o caute, ba chiar să lupte pentru ea, să se expună la riscul pierderii vieţii, în cazul în care tentativa de trecere clandestină a graniţei, *"raiul socialist"*, Dunărea, sau sârma ghimpată spre Iugoslavia, în anii 70-80, eşuează.

"Socialismul victorios" din România *"anilor lumină"*, de groază, lipsuri, jertfe, salam de soia, a cunoscut şi acest paradox; oameni care să fie fericiţi că au reuşit exilul benevol. În toate regimurile politice, de stăpânire tiranică, gruparea socială cea mai atinsă de prigoană este intelectualitatea, Ei, pentrucă sunt cei *"care gândesc!"* - pentru ei, şi pentru ţară, trebuesc eliminaţi, adică "create condiţii" ca să-şi ia lumea'n cap, să plece; să vrea să plece şi dacă nu le dăm voie! Doar că un intelectual o va face ori pe ce meridian s'ar găsi şi o va face întotdeauna pentru Ţara lui şi pentru Neamul din care se trage. Va fi ceea ce n'a putut fi în ţara sa, în România noastră, un om care prin el însuşi şi munca sa, un exemplu şi un reprezentant al poporului său, printre străinii cu care a ajuns să conviеţuiască. Un slujitor al bunelor tradiţii şi al culturii naţionale, care spune cu grai, sau fără grai, doar prin atitudine: *"aceştia sunt Românii! Aşa este poporul român!"*

Unul dintre aceşti intelectuali români de exil este Domnul Dr. Victor baron de Coroianu, descendent de voievozi din Ţara Lăpuşului, pe care însă Românii de acasă nu-l cunosc. Poate că dacă ar fi fost un şoloboactăr, partidul comunist l-ar fi popularizat şi ar fi ajuns cunoscut, dar aşa?! Cum să-l cunoască, dacă este de viţă nobilă? Doar aceştia, care ne-au făcut istoria (fără exiluri) erau *"duşmani ai poporului!"* - care nu meritau decât să fie închişi şi exterminaţi în închisorile comuniste.

Dar iată că Domnul Coroianu, ca adevărat exilat român, vine şi ni se prezintă singur, - îmbogăţeşte cultura naţională cu un roman de o deosebită frumuseţe: ***"La Nord de Tahiti"***, Ed. Imago, Sibiu, 1993. Medicul Victor Coroianu ne-a surprins deosebit de plăcut şi pe noi cei din exil, cu talentul său literar, de scriitor. Deşi nu este un secret că medicii sunt şi buni maeştri de condei, ne-a bucurat să descoperim că mai avem unul din această categorie, căci nu-l cunoşteam şi sub această mantie!

"La Nord de Tahiti" este un reuşit roman de dragoste în care autorul român, expunând povestea de inimă a unui tânăr medic, Vic, din armata americană staţionată în Insulele Pacificului de Sud, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cu frumoasa Lucy, o intelectuală polineziană, ne introduce şi conduce prin fascinanta lume, climă, vegetaţie, oameni, obiceiuri şi cultură, din insulele Mărilor Sudului. O carte ce ne apropie o lume, pentru noi Românii nu numai foarte îndepărtată, dar şi absolut necunoscută. Nu cred să existe în literatura noastră o asemenea carte, în care, un jurnal de viaţă şi dragoste sa fie în acelaşi timp, pentru cititor şi un jurnal de călătorie. Chiar de va fi existat înainte vreme o asemenea carte, hotărât că în etapa actuală, *"La Nord de Tahiti"* este prima şi unica lucrare de acest fel, ceea ce-i măreşte valoarea. Pentru publicul românesc, din ţară, care dela Somerset Maugham şi alţii, de dinainte de *"era lumină"* n'au mai primit spre lectură o carte cu poveşti, despre oameni *"de pe altă planetă"*, literatură curată, fără amestecul ideologiei comuniste, cartea D-lui Coroianu, nu poate fi decât un mare succes de public. La aceasta se mai adaugă şi dezbaterea altor elemente foarte importante ale societăţii umane contemporane, cu scopul de a-i atenţiona direct şi indirect pe Români - de vor avea urechi de auzit! - ca problema poluării, a distrugerii culturilor naţionale prin importuri străine, slabe, de ploconire necondiţionată în faţa acestora în dauna adevăratelor valori naţionale, necesitatea protejării culturii autohtone. Sugestii privind ritmul şi direcţia dezvoltării economice prin turism inteligent dirijat, păstrarea ecosistemelor naturale în special a pădurilor şi aici autorul, prin felul în care discută distrugerea de către economia modernă, străină, a pădurilor virgine tropicale, face un apel direct către România.

Dar iată şi mai important pentru societatea românească de azi, derutată şi deliberat indusă în confuzie şi neîncredere, de către conducerea neocomunistă este problema morală şi nu oricare, ci a moralei creştine. Poate că este prima carte beletristică apărută în România post *"era lumină"* în care creştinismul nu este batjocorit ci preţuit la adevărata sa valoare moral-spirituală, valabilă *"până la sfârşiutul veacurilor"*. În acest context este prezentată educaţia morală, sexuală, spirituală, a dragostei, a avorturilor, a anticoncepţionalelor, a familiei, a relaţiilor interumane, profesionale, a relaţiilor cu natura etc.

Cartea pe lângă valoarea-i literară, incită la călătorie, trezeşte dorinţa de-a vizita acele locuri cu soare şi linişte, unde oamenii sunt veseli, sinceri şi curaţi sufleteşte, unde nu se cunoaşte bacşişul! - producţia orientală adusă în Europa de către Turci şi implântată la noi, Doamne cât de bine, de stăpânirea fanariotă şi altele la fel, din zilele noastre! Insulele tropicale, ca Bora-Bora sau Moorea, ce păstrează în inscripţii nume de exploratori, ca James Cook, sau al lui Gauguin, unde chiar grijile capitaliste nu sunt atât de acerbe ca şi în altă parte a lumii, reprezintă o caldă invitaţie la un concediu în acele locuri, invitaţie pe care, Doamne ajută! - le-o dorim şi Românilor din ţară să ajungă să o poată onora, să-şi poată permite odată o asemenea scăpare spre lume!

Dar câte nu sunt de spus despre această minunată carte ce oferă o deosebit de plăcută lectură, nu numai de destindere, dar şi de cultură şi de informare, ca spre exemplu vocabularul de cuvinte polineziene dela sfârşitul volumului, pentru care nu avem decât să-i mulţumim doctorului român, exilat, Victor Coroianu.

Dar dacă autorul este la înălţime, îi dorim şi editurii să ajungă la acest nivel. Coperta este deosebit de reuşită, ca idee, grafică şi stil, textul însă are prea multe greşeli, pe care autorul a fost nevoit să le treacă singur într'o erată ad-hoc, treabă ce-i revenea editurii, după câte ştim; apoi Românii trebue să se obişnuiască cu ortografia românească corectă, să nu o amestece cu cea a D-lui Graur! Scrierea cu *â* şi *î* încă nu o stăpânim: hotărînd şi nu hotărând, dar mâncând! A se vedea gramatica limbii române, pentrucă trebue să ajungem şi la apostrof, unde-i ceva mai problematic!

Regretabilă defecţiunea de legătorie după care capitolul 10 şi 11 a fost legate după capitolul 13. Mare păcat!

Cu toate acestea atât autorul, cât şi editura au realizat un meritoriu act de veritabilă cultură românească pentru care le suntem recunoscători, le mulţumim şi le ieşim în întâmpinare cu interes, pentru volumul doi.

Filmul românesc

Lillian-Emma Wagner

Ca orice Român care trăieşte în afara ţării, am considerat binevenit filmul lui Mircea Danieliuc, regizor român de peste două decenii. Îmi amintesc filmul *"Cursa"* şi *"Proba de microfon"* care se voiau o oglindire a realităţii româneşti şi ultimul, văzut în ţară, *"Glissando"*.

Multe zvonuri despre carnetul de partid al regizorului, carnet ce a dictat accesul pe ecrane al filmului (se vorbea despre depunerea carnetului în cazul în care i s'ar interzice difuzarea). Poate zvonuri, poate adevăr, poate o formulă bine elaborată şi uite aşa a mai apărut un regizor tânăr care ştie ce vrea. Filmul face săli pline, lumea vrea să creadă în eroi, iar după vizite peste hotare, tânărul regizor se întoarce la Iaşi dând curs unei invitaţii din partea Universităţii al cărui student fusese. Plin de emfază a spus că pe domnia-sa nu îl interesează opinia celor mulţi, că face filme pentru un cerc restrâns de 5-6, singurii a căror părere contează.

Multe li se iartă eroilor aşa că lumea a rămas cu gândul la imaginile metaforice, la tot ce era nou în *"Glissando"*. Iată însă surpriza: odată cu videocasetele, lumea are acces la multe filme nevăzute şi mare e asemănarea dintre Fellini şi Danieliuc *(Glissando)*. Desigur omul se inspiră şi doar mulţi au făcut-o pe acele vremuri, iar pe prea puţini i-a acuzat cineva, aşa că hai mai bine să vedem cum s'a maturizat arta filmului românesc după epoca în care, conform criticului Gherea, arta era cu tendinţă.

Deci pe data de 15 Iulie 1994 în sala Quad din Village, N.Y. eram 17 oameni într'o sală de aproximativ 200 de locuri. Titlul filmului "Patul conjugal", regia şi scenariul M. Danieliuc, imaginea Vivi Drăgan, coloana sonoră ing. Anusavan Salamanian, doi dintre cei mai talentaţi tehnicieni. Actori: Coca Bloos, Lia Bugnar, Geo Costin, în rolul lui Vasile Potop - cunoscutul Gheorghe Dinică. Critica: mai mult decât favorabilă *"Bizarre... Plenty to Laugh About"*: scria Judy Stone în San Francisco Chronicle. *"Abrasively Funny"* - David Straton dela Variety. De asemenea Official Oscar Entry pentru Best Foreign language film 1993.

Suntem obişnuiţi să judecăm un film în concordanţă cu ce vrea să comunice spectatorului şi modalitatea cum o face, indiferent că este sau nu comedie. Greu de imaginat un film care să te dezguste şi să te umilească mai mult ca acesta. Emisiunea săptămânală în limba română TV-Dacia New York îl recomandă drept o *"comedie amară"*. Nu contest amărăciunea doar că nu văd urma de comic. Este grotesc, obscen total lipsit de simţul umorului.

Povestea filmului se desfăşoară pe o durată de aproximativ 15 ani, din 1991 până în 2006 în Bucureşti. Românii sunt nebuni şi lichele, toată lumea face prostituţie şi trafic de orice. Nimeni nu ştie ce vrea şi nimeni nu munceşte cinstit. Se fură, se şantajează, toţi sunt alienaţi. Totul se termină (de fapt filmul începe cu aceleaşi imagini) cu profetizarea unei degradări totale ca naţiune în care avortonul peltic şi cretin este supravieţuitorul şantajist.

Dezamăgire, dezgust, ruşine sunt sentimentele cu care te lasă filmul. Te gândeşti la imaginea pe care o proiectează România acestui film în mintea Americanilor; mă'ntreb să fie întâmplare oare sau tot formula elaborată... respectăm libertatea de gândire şi cea a cuvântului, dar ce legătură are arta filmului cu dialogul plin de vulgarităţi şi imaginile obscene, cu ce gând rămâi?

Dispreţ pentru astfel de artă, dezgust faţă de un intelectual care şi-a conceput astfel opera ce-l reprezintă şi ruşine că eşti Român. Te întrebi cine a investit bani ca să se facă acest film şi mai ales cine l-a selecţionat ca demn de arătat lumii. Poate regizorul Danieliuc se va şi lăuda cu succesul în Statele Unite al ultimului său film.

Am fost sufocaţi cu filme de calităţi artistice, lozincarde, mincinoase şi ridicole pe vremea comunistă. Au existat totuşi adevăraţi creatori de artă ca: L. Ciulei, M. Mureşan, M. Moldovan, Dan Pita, C-tin Vaevi, câţiva dintre regizorii care şi-au realizat cu talent şi demnitate filmele rămase nepieritoare în sufletele multor Români. De ce tocmai acum această farsă? Este acesta sindromul unei epoci care prin ultimele zbateri mai încearcă să pângărească?

Nu este nici timpul şi nici locul de-a analiza psihanalitic scenariul lui Mircea Danieliuc, dar după această *"opera artistică"* nu văd ce altă maturizare am mai aştepta. Poate ca cercul restrâns sau elita pentru care se laudă că face filmele ar trebui să le păstreze pentru delectare proprie. E timpul să se acorde credit şi sprijin unor oameni cu talent de care mai mult ca sigur că Românii nu duc lipsă.

AM FOST ŞI EU CÂNDVA ÎN AIUD

Am fost şi eu cândva în Aiud
Acolo de unde şi astăzi aud
Glasul celor ce au fost
Chinuiţi fără rost
Pentru singura lor vină
C'au trăit în legea creştină.

Aud şi acum gardienii urlând
Şi-i văd pe cei ce în lanţuri oftând
Mureau în celule flămânzi
Alături de alţi muribunzi
Ce strigau cu vocile seci
Vreau o gamelă cu terci.

Mi-apar şi azi în imagini de gând
Izolări şi anchete la rând
Când eram luat drept un nebun
Că scriam poezii pe săpun
Pe ziduri, pe uşi, cu un cui
Pe veac suferinţa s'o sui.

Îmi amintesc de prietenii mei trişti
Distrofici şi tebecişti
De toţi cei ce sub plopi
Erau duşi în comunele gropi
Spre semnul de veci
Din anii de groază cincizeci.

Îmi amintesc cum echipa de şoc
Făcea percheziţii în bătaie de joc
Cum în frig tremuram
În celulele fără de geam
Când eram condamnaţi
Să fim exterminaţi.

Trăiesc şi acum sub teroarea
Ce stăpânea închisoarea
Cu haina în cap mă văd umilit
Condus ca o vită de un cerber tâmpit
Spre acele celule secrete
Când eram hărţuit în anchete

Pot spune că Aushwitzul era umbrit
În durată, tortură, şi'n chinul cumplit
Prin care cu zecii de ani
Am fost biciuiţi de tirani
Ca Români şi creştini
În iubirea de ţară şi neam.

Am fost şi eu în infernul Aiud
Tresar şi acum de el când aud
Zornăitul de lanţuri şi chei
Prin oftatul camarazilor mei
Căci acolo îmi e îngropată
Tinereţea mea toată.

Tiberiu HENŢEA

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

PETRE S. AURELIAN

o carte de RADU-DAN VLAD

EDITURA GORDIAN
TIMISOARA 1994

Elaborată în cadrul programului de cercetare științifică a Institutului de istorie "Nicoale Iorga" al Academiei Române, monografia publicată recent de autorul Radu-Dan Vlad, intitulată ***Petre S. Aurelian. Omul și epoca,*** reprezintă o contribuție valoroasă la clarificarea, printr'o analiză documentară riguroasă, a multiple aspecte și evenimente din istoria modernă a Românilor.

Întemeiată pe o vastă și bogată informație documentară, rezultată din investigațiile minuțioase și stăruitoare, de-a lungul mai multor ani, monografia dedicată liderului drapelist, unul din corifeii liberalismului românesc, este prima care-l analizează cu predilecție ca om politic și de stat, după alte studii și lucrări care s'au limitat, îndeosebi, la opera economică, deja menționate de autor.

În literatura de specialitate, Petre S. Aurelian este menționat adeseori, alături de alți contemporani ai săi, ca un om politic liberal moderat, dornic de propășire națională, prin ridicarea nivelului cultural al poporului român, rămas într'o dureroasă înapoiere nu numai economică, dar și spirituală. Ignoranța lui a fost exploatată în diverse feluri, uneori întrecând limite greu de închipuit, necum de suportat de alte popoare.

Ridicat din straturile neprivilegiate ale societății românești, fiu al profesorului transilvănean Gheorghe A. Ardeleanu stabilit la Slatina, Petre Sebeșan Aurelian dobândește o temeinică educație și instrucție în spiritul patriotismului și naționalismului firesc tuturor Românilor, dar mai ales celor din Transilvania, nevoiți din cauza intoleranței și asupririi străine, să treacă munții Carpați, pentru a se pune în slujba idealului național, începând cu luminarea minților.

Rămas orfan de tată, la vârsta de numai doi ani, în 1835, Petre S. Aurelian este crescut și educat în orașul natal, Slatina, de mama sa Uța Ardeleanu. Primele studii la vestita și vechea școală românească Ionașcu, apoi la Colegiul Național "Sf.Sava" din București, pe care le absolvă în 1854, după care efectuează, timp de un an, studii de medicină și, alt an, de drept, la care însă renunță. În 1856, ca bursier al statului, este trimis pentru studii agricole în Franța, la Grignon, pe care le termină cu diploma de inginer agronom.

Pasionat de viața și activitatea lui Petre S. Aurelian, căroara le-a dedicat deja câteva studii publicate în revistele de specialitate, autorul recentei monografii a procedat la investigarea a numeroase surse documentare, edite și inedite, îndeosebi dezbaterile parlamentare, presa, corespondența politică, fonduri de arhivă, jurnale personale, precum cele ale lui G. Pallade sau T. Maiorescu, redimensionând personalitatea cunoscutului economist român, devenit membru al Academiei Române, sub aspectul activității politice și a omului de stat, ca ministru, în repetate rânduri în guvernele liberale, și ca prim-ministru, pentru o scurtă perioadă de timp (21 Noembrie 1896 - 31 Martie 1897), dar importantă pentru rezolvarea unor probleme stringente, care tensionau viața politică, precum "afacerea" Ghenadie Petrescu, dar și sociale, între care adoptarea legii repausului duminical.

Cele 11 capitole ale monografiei analizează, după formațiunea intelectuală, adică anii de studii, în țară și străinătate, intrarea în viața publică, prin numirea de către domnitorul Al.I. Cuza că șef de birou al "Monitorului Oficial" al Țării Românești, apoi ctitor al învățământului agronomic românesc modern, îndeosebi ca profesor la Școala de agricultură dela Pantelimon, pe care, în 1869, o mută la Herestrău, unde înființează o "secțiune de mașini". Alte capitole se referă la activitatea de editor de reviste și de autor de cărți, care-l evidențiază ca un eminent economist. P.S. Aurelian este și primul economist primit în Academia Română, la 9 Septembrie 1871, căreia îi va fi președinte în perioada 1901-1903.

Într'un capitol aparte, autorul analizează importanta activitate a lui P.S. Aurelian în domeniile protecționismului și industrializării României, prin încadrarea într'un curent care a găsit adepți între cei mai prestigioși oameni politici și de cultură ai vremii, dornici de a asigura independența economică și unitatea națională. În directă legătură cu această preocupare predilectă a lui P.S. Aurelian, autorul rezervă un capitol referitor la atitudinea marelui economist și om politic față de problema evreiască, atât de dezbătută și controversată nu numai în Parlament, dar în presa și publicațiile vremii. Sursa preocupărilor contemporanilor consta, desigur, în asigurarea protecționismului economic, pentru o populație predominant rurală, în mare parte analfabetă, supusă unor vexațiuni necontrolate din partea arendașilor și cârciumarilor, preponderent străini (evrei sau greci). P.S. Aurelian, omul de știință și omul politic ponderat și moderat, nu a împărtășit niciodată naționalismul extremist, irațional, ci numai pe cel economic, patriotic și considerat salvator al națiunii, în acele momente de mare tensiune socială, dacă se are în vedere izbucnirea unor răscoale țărănești în plină epocă modernă, deși ele erau caracteristice Evului Mediu. La fel ca alți contemporani ai săi (N. Iorga, M. Eminescu, B.P. Hașdeu, Costache Negri, I.C. Brătianu ș.a.) P.S.Aurelian sesizează **"pericolul pe care-l reprezintă pentru economia națională, și, în fond, pentru neamul românesc, infiltrarea masivă a elementelor străine, parazitare, generatoare de tensiuni, prin operațiuni de specula și tendință de monopol"** (p.97).

Evident, cele importante și mai temeinic argumentate capitole sunt cele referitoare la activitatea politică și de stat, de fapt, ultimele ale monografiei. Autorul stabilește, în deplin temei, că locul lui P.S. Aurelian nu poate fi decât în Partidul Național Liberal, unde își va afla împlinirea, ca parlamentar, ministru și prim-ministru. El a intrat în viața politică în 1874, pe care n'o va mai părăsi până la decesul survenit la 24 Ianuarie 1909. O îndelungată carieră parlamentară, este urmată de una ministerială (de șase ori ministru în decurs de 25 de ani) și o dată prim-ministru. Pe toate le-a îndeplinit cu conștiinciozitate și modestie, trăsături fundamentale ale personalității sale.

Ca om politic, P.S. Aurelian se remarcă prin crearea așa-numitului curent *"drapelist"* în interiorul Partidului Național Liberal și viața politică românească, care și-a luat numele dela organul de presă *"Drapelul"*, care apare la 10 Mai 1897, deci după încheierea guvernării. Necesitatea acestei grupări fusese determinată de opoziția la atitudinea politică progermană, moderată până la apropierea de conservatori a liderului Partidului Național Liberal, D.A. Sturdza, care, treptat, va părăsi scena politică, sub presiunea tineretului liberal din partid în frunte cu Ion I.C. Brătianu, care va prelua șefia. În pregătirea noilor evenimente, drapelismul a avut un rol important. Autorul îi analizează programul de reforme și acțiunile politice, în fond tot moderate, nu radicale, dar diferite de cele ale moderatului D.A. Sturdza nu numai în politica externă, dar și internă.

Ultimul capitol este dedicat personalității lui P.S. Aurelian, a cărui operă și activitate politică *"a fost subordonată unei singure idei - programul națiunii române, progres, care în concepția sa, nu se putea realiza decât prin crearea unei puternice economii naționale, armonioasă și deplin independentă. De aceea, dacă Dionisie Pop Marțian este considerat patriarhul, P.S. Aurelian este adevăratul părinte al protecționismului național economic românesc și unul din creatorii României moderne"* (pag.287).

Prin elaborarea și publicarea monografiei dedicate vieții și operei lui Petre S. Aurelian, Radu-Dan Vlad restituie istoriografiei românești o mare personalitate, un gânditor politic și un om de stat cu merite incontestabile, îndeajuns subliniate, în cele mai diverse domenii ale propășirii națiunii. În planul activității personale, autorul desăvârșește o investigație științifică remarcabilă prin pasiunea dovedită de mai mulți ani pentru această temă, dar și pentru altele. Este o lucrare de maturitate științifică, redactă din multitudinea de surse documentare. Cu această monografie, autorul se integrează specialiștilor de prestigiu ai istoriografiei moderne românești, pe care a înțeles s'o slujească nu numai cu un efort maxim, dar și cu o maximă dăruire.

Dr. Anastasie IORDACHE

PASĂREA CU ȘAPTE ARIPI

DUMITRU ICHIM

Dumitru Ichim este Preot Ortodox în Kitchener, Ontario - Canada, Doctor în Teologie, în același timp este și poet, poet modern, care a înțeles că poezia ca toate celelalte arte, de altfel ca și științele, nu poate rămâne în urmă față de concepțiile estetice, închistate, clasicizante ale secolului al XIX-lea, concepții desuete, fiind depășite de ritmul evolutiv al civilizației secolului al XX-lea.

Cu toate acestea nu se poate spune că de multe ori poezia modernă nu și-a depășit sfera de creație estetică corespunzătoare și că a devenit în unele cazuri niște elucubrații, care dezic principiile poetice înscrise în "ARS POETICA". În aceeași măsură se poate afirma și despre unele poezii ale timpului nostru care își mențin, în unele situații, o estetică clasică, însă substanța creatoare și forma lor adecvată sunt prin calitatea pe care o au adevărate opere de artă (Lucian Blaga, Tudor Arghezi, Paul Valéry etc.) Cu toate acestea poezia modernă de reală calitate și esență spirituală echilibrează concepțiile estetice și își evidențiază logosul (Saint John Perse, T.S. Elliot).

Dumitru Ichim este bine cunoscut în cadrul Episcopiei Ortodoxe Române dela Vatra Românească din America, ca un preot plin de har și de evlavie, având și o cultură teologică și literar-filosofică profundă și elevată, preot devotat întru totul credinței creștine ortodoxe. În același timp este cunoscut și apreciat ca poet, mai cu seamă în cercurile culte de Români din America și România.

Preotul - poet este cronicar literar, religios și artistic al ziarului *"Cuvântul Românesc"* din Canada, creator de poezie, publicat în ziarul cu același nume, în revista *"Limite"* dela Paris și în *"Revista Scriitorilor Români"* din Europa occidentală, Dumitru Ichim este editat în România cu diferite volume de poezie la mai multe edituri. Iar astăzi vine cu două cărți, cu totul originale, **"Pasărea cu șapte aripi"** și **"Fântâna luminii"**, apărute în țară, la Editura "Apollo" în 1993, din București. Poezia lui Dumitru Ichim deschide o largă paranteză spre un univers de multe ori inefabil cu multe semnificații ascunse în învelișul unui spațiu formal al versurilor din poemele *"Tanka"* și *"Haiku"*.

Poemele "Tanka" au o construcție poetică ce se remarcă printr'o formă de versuri japoneze, constând din: 5 rânduri, dintre care primul și al treilea rând au 5 silabe, iar restul fiind de 7 silabe, așa cum arată schema:

1. 5 silabe
2. 7 silabe
3. 5 silabe
4. 7 silabe
5. 7 silabe

Pe cât este cu putință, inițiații descoperă simbolul hermeneutic al creației de

Continuare în pag. 13

-Fragment-

Din volumul "În lupta neamului"

Horaţiu COMANICIU

Copilăria mea, până la vârsta de 7 ani, s'a petrecut într'un sat din judeţul Sibiu. El se numea Gura-râului. Un sat pe margine de munte, la poalele Carpaţilor. Din munte cobora Cibinul, un râu ce străbătea satul.

Locul copilăriei e scump tuturor. E locul unde am văzut lumina zilei, unde ni s'au imprimat primele imagini, unde am rostit primele cuvinte. E o deschidere spre viaţă, o sete de-a cunoaşte, când totul e mister în jurul nostru.

Amintirile mele din această fragedă vârstă nu sunt multe. Însă ele sunt puternic învăluite în acea pânză fermecată, ce înseninează viaţa. Ele au o atracţie deosebită, un vis paradisiac ce nu-l vom mai întâlni.

La 7 ani am părăsit locul copilăriei şi nu m'am mai întors vreodată. Am dorit mereu să mă întorc, dar totul a rămas doar dorinţă. Împrejurările au fost defavorabile. Vrerea îmi este şi azi arzătoare de-a mai vedea odată satul copilăriei. Voi putea-o face? Sunt de 42 de ani în exil şi nimic nu încurajează întoarcerea acasă. Viitorul va fi mai bun? Pentru moment nimic nu se vede.

Locul copilăriei mă atrage cu o forţă singulară. Desigur, nu este ceva ce-mi frământă doar mie simţurile. Pentru cei mai mulţi fenomenul este identic. Sunt anii în care clipele s'au scurs ca un vis înaripat. Sunt anii în care trăiam în basme, când nu făceam deosebire între vis şi realitate.

Îmi amintesc de casa noastră. Ea era aşezată nu departe de podul central al Cibinului. În faţă avea o pajişte ce deschidea o mai frumoasă perspectivă a râului ce curgea pe dinaintea casei; râul acesta cu ape de munte, cu pietre şi nisip ce străluceau în razele de soare, era pasiunea mea mare. Când apa era clară, cel mai adesea, pitorescul unui râu, ce abia părăsea muntele, plin de păstrăvi, era deosebitul. El era coloana vertebrală a satului, unde femeile îşi spălau rufele, unde se adăpau vitele şi unde copiii îşi risipeau veselia. El curgea limpede, ferit de atacurile ce se dau astăzi naturii. Oamenii ce trăiau atunci erau în comuniune strânsă cu natura. Nu cunoşteau cruzimea ce-o manifestă astăzi, vărsând nechibzuit otrăvuri peste şesuri şi munţi, peste mări şi oceane, în aerul ce ne înconjoară. Râul acela cristalin era umbrit pe alocurea de salcii, ce-şi întindeau crengile peste undele ce curgeau sprintene, în eterna lor tinereţe.

Pe râul acesta, în timp de vară, petreceam o bună parte a copilăriei mele. Tabloul unui râu de munte, cu ape clare, a rămas şi'n anii de mai târziu tot ce natura putea să-mi procure mai emotiv. Natura în mişcare, ce trăieşte, ce înfrânge imobilitatea pământului, şi se scurge departe spre alte împliniri. Viaţa râului e o luptă, o opintire. El apasă asupra vadurilor, izbucnind spre libertate, spre soare sau cer înnourat, dar mereu cu tendinţa de-a învinge imobilitatea pământului, de-a da un sens materiei.

Râurile, apa m'au atras întotdeauna; cu atât mai mult un râu ce cobora din Carpaţi, al cărui curs rapid, ce întâmpina oprelişti, însemna energie. El căuta în curgerea impetuoasă, lovind pietrele ce-i împiedicau mersul, sau stâncile ce se opuneau să atingă libertatea. O luptă cu natura nemişcătoare, o opoziţie adresată stagnării. Probabil acel dinamism, tinereţe, m'a subjugat întotdeauna. Cultul închinat acţiunii.

Locul copilăriei e cel mai drag. E locul privilegiat al ţării în care ne-am născut. El e însă situat într'o ţară ce poartă un nume şi un destin. Destinul ei este destinul nostru, căci oricât am căuta odihna aiurea, n'o putem găsi. Suntem legaţi cu fire văzute şi nevăzute de patria noastră. Iată, au trecut acum mai mult de patru decenii de când sunt pe meleaguri străine. Am locuit în Franţa, o ţară de care România se simte puternic legată; o ţară pe care o preţuiesc. Un pământ cu mari tradiţii, strălucind puternic în civilizaţia lumii.

Ţara mea e modestă. Rolul jucat de ea e departe de ceea ce Franţa a însemnat în viaţa universului. Şi totuşi, dorul de ţara mea mă mistuie. Toată existenţa mea aici e o aşteptare. Tot ce gândesc, tot ce simt, o fac româneşte. M'a pătruns prea adânc istoria ţării mele. Ceea ce ea a făptuit, ceea ce a scris, ceea ce a pătimit, mi-a intrat în sânge, mi-a subjugat amintirile. Găsesc cu greu loc pentru minunăţiile Occidentului.

Pâinea străinătăţii e amară. Aşa se spunea în ceea ce învăţam acasă. Soarele aici e mai strălucitor decât în România, dar el nu ne poate încălzi inimile. Coasta de Azur e un paradis, dar ea nu poate înlocui Marea cea Mare. Alpii sunt magnifici, dar Carpaţii preţuiesc mai mult pentru noi. Franţa are artişti de geniu, dar limba lui Eminescu e singura care ne emoţionează adânc. Cimitirile Franţei sunt curate.

Ar fi trist, foarte trist, că să ne găsim eterna odihnă în ele. Sufletul ar fi în rătăcire, până nu şi-ar găsi pământul din care a răsărit.

Urmare din pag. 12

sub învelişul formal al cuvântului din aranjamentul construcţiei poetice: *"O libelulă... [1]/ Din seara creaţiei [2]/ S'a jertfit ziua? [3]/ A cui e semnătura [4]/ De stih cu patru aripi? [5]"*.

Răsfrânta imagine a serii împodobeşte misterios tainele divinei inspiraţii care apar din penumbră prin darurile spiritului, o descoperire din necunoscut: *"Aseară luna... [1]/ Credeam cireşul rotund [2]/ Plutind peste iaz [3]/ Tata-l văzu înflorind [4]/ Şi i-a răsfrânt ecoul [5]"*.

Şi săpând în tot cuprinsul, poetul îşi defineşte suprema înţelegere în susţinerea pârghiilor de spirit ale credinţei, ale credinţei româneşti creştin-ortodoxe: *"Maica Domnului [1]/ Şi-a adormit pruncul. Sfânt [2]/ Ninge lumina... [3]/ Tot mai deşi fulgii colind... [4]/ Păşiţi uşor prin omăt! [5]"*.

Cine poate să izvorască lumina sau întunericul, să se alăture păcatului sau sângelui sfânt al jertfei? Pentru poet nu există nici o îndoială, există o unică cale şi aceasta este sângele, esenţa vieţii, a răstignirii şi a Învierii, este creaţia divinităţii, este Totul. Deci, poetul alege forţa credinţei, a eternităţii, Vinul/ adică Sângele. *"Lângă măr-vinul [1]/ Ispita înfloreşte [2]/ Păcatului lin [3]/ Dar muşcă şi tu moarte [4]/ Din măr şi lasă-mi vinul [5]!"*

Depărtarea duce spre infinit, iluzia se deşiră în semnificative drumuri, spre durere şi spirit, marea îşi trăieşte neastâmpărul, desenând gânduri spre necuprins. Mirosul de sare al mării se simte cu toată forţa ca un zvârcolit de valuri: *"Mirosul sărat, [1]/ Seninul. Depărtarea? [2]/ Un mod de a fi [3]/ Marea-mi trezeşte'n suflet [4]/ durerea malurilor"*. Dumitru Ichim, poet ispitit de infinit, îndrăgostit de Dumnezeire şi-a aflat rostul nepieritor în mântuirea lui Cristos şi'n creaţie. Pentru poet, forţa creaţiei este darul pogorît de sus, precum s'a sesizat şi intuit Platon, că izvorul se află în divinitatea pe care el n'o cunoştea, dar o simţea că există. Autorul acestor versuri îşi dovedeşte iscusinţa şi talentul în toată plinătatea cuvântului, pentru el poezia fie în forma Tanka sau Haiku, şi în altele, sensul este legat de Logosul divin, poetul se contopeşte într'o frumuseţe celestă, admirabilă, de altfel este printre puţinii creatori care şi-au dezamăgit credinţa şi talentul niciodată. Pentru Dumitru Ichim, timpul este elementul, care se încadrează în existenţa şi mişcarea spaţială a materiei, în limitele ei vitale. Acţiunea timpului se manifestă în proporţia lui succesorală, de aici decurge - trecutul, prezentul şi viitorul, - viitorul însă devine în permanenţă prezent, pentrucă timpul îşi pierde existenţa dincolo de timp, în lumea infinită a spiritului, aşa cum metaforizează Eminescu: *"Timpul mort şi'ntinde trupul şi* devine veşnicie".

Dumitru Ichim cercetează şi demonstrează subtil că existenţa şi măsura timpului este omul, lumea, viaţa între cele două aspecte ale morţii şi vieţii eterne: *"Ca istorie [1]/ Eu sunt. Fostul viitor [2]/ Mi-e trupul prezent, [3]/ Prin mine timpul curge [4]/ Fără-a mă şti izvoru-şi [5]"*.

Prin rostogolirea timpului se naşte deci lumina şi întunericul, se naşte viaţa şi moartea, se rosteşte eternitatea, se luminează căile în univers, precum spune poetul: *"Se naşte-un copil [1]/ În univers Lumina [2]/ Sporeşte. Cu'n gând, [3]/ Genunii albe-a fi - [4]/ S'a'mprumutat Rostirea [5]"*. Ca un înţelept biblic, poetul călătoreşte pe raza stelară a destinului său, încât puse alături sfârşitul şi începutul perpetuează existenţa de dincolo de noi, sfărâmând păcatul de început al omului: *"Unde să plec? [1]/ Sfârşitul mi-e'nceputul. [2]/ O, începutul... [3]/ Muşcându-ţi coada, şarpe [4]/ De ce priveşti la mine? [5]"*

Şi Dumitru Ichim îşi încheie poemele Tanka din cartea sa **"Pasărea cu şapte aripi"**, parcă cu o oprire a timpului, căci poetul îşi deschide drumul de pe înălţimile cuvântului prin Cruce, colorând curcubeul ce-a izvorît din suferinţa şi Învierea răstignirii: *"Îngăduie timp... [1]/ Măcar trei clipiri încă! [2]/ Uleiul adus [3]/ E din măslinul ce-a fost [4]/ Cruce curcubeului [5]"*.

"Poemele Haiku" imită forma versului japonez, formă construită din trei rânduri, două de câte 5 silabe în rândul întâi şi al treilea şi de 7 silabe în rândul al doilea:

1. 5 silabe
2. 7 silabe
3. 5 silabe

Dumitru Ichim şi-a revărsat sensibilitatea peste tot ce este curat şi înalt, pentru poet natura însăşi este un crâmpei de poveste, de cer, o rugăciune a florilor, un îndemn la reculegere sub desimea şi întunericul greu al nopţii, ca în cele trei versuri din **"Icoana din lacrimă"**: *"Petale strângând... [1]/ Tu te rogi, macule, ori [2]/ Noaptea-i prea grea [3]!"*

Dar iată că poetul merge spre purificarea artistică, atingând în cele trei versuri momentul psihofiziologic, ca în construcţia din **"Katharsis"**: *"Fiecare zi [1]/ Ne naşte un cerşetor [2]/ Ceasului nostru [3]!"*

De fapt ce-i mai important nu ştie omul şi bine este, ce i-ar folosi să cunoască secretele morţii, pragul este prea înalt pentru înţelegerea omenească şi-apoi ce rost ar mai avea *"eterna pace"* de dincolo de noi, omul se pierde neştiut de nimeni şi de nimic în abis, aşa cum este, fără întrebări, fără îndoieli şi regrete, aici rămâne doar hrana florilor, ca în versurile **"La examen"**: *"Nu ştiu nimic de [1]/ Moarte. Nalbă, de-o fi [2]/ Să cad, mă primeşti - [3]?"* Înţelepciunea antichităţii greceşti este renumită, pentru prosperitate, Sisif, acest rege viclean al Corintului este pedepsit de Zeus la chinuri veşnice în Hades, fiind forţat să împingă o stâncă enormă pe o înălţime abruptă, dar când ajunge pe culme stânca se rostogoleşte de fiecare dată la vale, rămânând zicala *"stânca lui Sisif"*, un efort continuu fără nici un rezultat. Pentru poet, desigur că suferinţele sufleteşti sunt mai greu de suportat decât greutatea stâncii lui Sisif, totuşi în nuanţa cuvintelor se întrevede o speranţă, aşa cum se desprinde din **"Drumul lui Sisif"**: *"Două lumi, dar eu [1]/ Al nimănui! Urc dureri [2]/ Naşterii de-a fi. [3]"* Sugestiv, poetul schiţează solitudinea printr'o imagine semnificativă şi tristă, ca'n rândurile din **"Singurătate"**: *"Ţâţâna porţii [1]/ Scârţâie. Prieteni trec, [2]/ Doar vântul intră [3]"*. Versurile lapidare ce compun cele trei rânduri bine închegate cu subtext şi adâncime creştină îţi lasă impresia că citeşti maxime sau cugetări, însă la o cercetare atentă în concentrarea maximă a construcţiei poetice, fixe, descoperi sensul înalt al gândului închis în firida celor câteva cuvinte. De fapt Dumitru Ichim adaptează forma versurilor japoneze, acestea fiind probabil pretextul, Marii şi Sublimei Idei a Creştinismului care izvorăşte plin de har duhovnicesc spre rugăciune, ca în **"Definiţia de Haiky"**: *"Cinci, şapte şi cinci, [1]/ Două mâini - rugăciune! [2]/ Trece Iisus [3]"*. Sau, atât de inspirate versuri din **"Maica Domnului"**: *"Mamă, nu plânge... [1]/ În candelă numele [2]/ Tău luminează [3]"*. " Sau, schiţa din **"Candelă de leagăn"**, unde se zămisleşte înţelesul intregii poveşti adevărate, mântuitoare şi bine-cuvântate a naşterii lui Cristos: *"Zâmbeşte mama! [1] / Betleem în priviri [2]/ Aduse pruncul... [3]"*. Dar şi relaţia dintre suferinţa lui Iisus de pe Cruce, natură şi omul care îşi duce şi el Crucea, ne sugerează tabloul suferind al creştinătăţii, dar şi al izbăvirii, ca în versurile **"Vineri"**: *"Pe cruce Iisus. [1]/ Grâul în pământ. Noi toţi [2]/ Oaspeţi ai crucii [3]"*.

Invocând dragostea, poetul compune naturist şi cosmic ideea, ca un veşnic îndrăgostit, în **"Dragostea"**: *"Doi tineri... Lacul [1]/ Soarbe tăcerile lor [2]/ Picurând din stea [3]"*. În **"Clopotul Putnei"**, icoană apare, imagină sfântă şi sunet prelung, toate sunt împletite într'o chinestezie de vis şi veşnicie: *"Ceaţă... O fi [1]/ Pădurea, ori arhanghelii [2]/ Gata să sune [3]"*.

Sufletul poetului este într'o continuă frământare, într'o continuă căutare, într'o continuă aducere aminte, melancolie şi tristeţe, căci acel ce nu sufere nu poate să se îndrepte spre cer. În unele locuri poetul se alătură cântecului plaiului românesc al privighetorilor, al înălţimilor şi coborîrilor ciocârliei, cântece ce trec prin sufletul lui zbuciumat, încărcat de credinţă şi putere divină, ca în **"Lacrima privighetorii"**: *"Privighetoare [1]/ Ce cauţi în inimă?... [2]/ Nu-i toamnă destul?... [3]"*. Sau, *"Mă dor tăceri din [1]/ Înalt. Ciocârliile [2]/ Cad prin inimă... [3]"*.

Poezia lui Dumitru Ichim este un psalm prin care se scurge viaţa şi moartea, este un psalm al înălţării omului spre divinitate. Dumitru Ichim îşi află în poezie devenirea spre aşezarea sufletului în tainele necuprinse ale cerului, el este omul, preotul şi poetul în a cărui poezie îşi regăseşte existenţa de aici şi de dincolo prin rugăciune şi dragoste supremă.

Gheorghe RĂDULESCU

QUO VADIS MILES CRISTI ?

-Din problemele actuale ale mişcării ortodoxe "Oastea Domnului"-

Sergiu GROSSU

Mi-am permis să-mi intitulez articolul cu întrebarea în limba latină a ceea ce pe româneşte înseamnă **"Încotro mergi ostaş al lui Hristos"**, fiindcă în cartea păr. Iosif Trifa despre ce este şi cum lucrează Oastea Domnului, la pagina 148 citim: *"Un vestit general francez, De Sonis, a lăsat să i se scrie pe mormânt numai două cuvinte latineşti: MILES CRISTI", adică "ostaşul lui Hristos".*

Cititorii **Cuvântului Românesc"** n'au uitat, sunt sigur, nenumăratele mele luări de poziţie întru apărarea cauzei acestei minunate mişcări de trezire spirituală, cât şi prezentarea situaţiei ei în prezent, respectiv după aşa-zisa Revoluţie din Decembrie 1989, când am analizat pe larg, şi cu toată obiectivitatea: **"Primii paşi în legalizarea Oastei Domnului"** (Octombrie 1990), **"Oastea Domnului în faţa prozelitismului"** (Februarie 1991), **"Oastea Domnului şi vânturile potrivnice"** (Iulie 1991), **"Greutăţi şi îngrijorări în mişcarea Oastei Domnului"** (Septembrie 1991), **"Oastea Domnului şi prioritatea organizării"** (Ianuarie 1992), **"Oastea Domnului şi Biserica Ortodoxă"** (Ianuarie 1992), **"Oastea Domnului şi propovăduirea Evangheliei"** (Iunie 1992), **"Oastea Domnului şi renaşterea Românie"** (Ianuarie 1993).

Încă din primăvara anului 1948, luând contact cu câţiva membri marcanţi ai Oastei Domnului (Traian Dorz, din Transilvania, şi Sile Constantinescu, din Bucureşti, între alţii), miam consacrat toată energia acestui splendid *"vânt de primăvară religioasă"*, cum o numea fondatorul ei, un *vânt* al Sfântului Duh, care a împins spre Biserică şi *"naşterea din nou"* peste 300 de mii de suflete. Pentru mine, înrolarea în mişcarea ostăşească nu a fost o simplă aventură, ci o cotitură decisivă a vieţii mele. Atunci, când m'am aruncat, cu toată fiinţa, în vâltoarea *"nebuniei propovăduirii Crucii"*, în cadrul ortodoxiei de două ori milenară, socotind ca *"un gunoi"* şi diplomele mele universitare şi tendinţele mele scriitoriceşti, eram pe deplin conştient că lupta spirituală se arăta a fi unica posibilitate de opoziţie paşnică la opera de păgânizare a societăţii româneşti prin comunism, ba chiar de rezistenţă creştină, de pe meterezele Evangheliei. Ca şi ieri, în visurile noastre de ulterioară libertate religioasă, dorită cu înfrigurare şi aşteptată cu încredere în Dumnezeul izbăvirii posibile, Oastea Domnului poate deveni *astăzi* factorul esenţial de transfigurare duhovnicească a României post-ceauşiste. O transfigurare pe care o vedem realizabilă şi în comunităţile româneşti din exil, lansând în anul 1976 foaia trimestrială de luptă şi îndrumare creştină *"Isus Biruitorul"*. Adesându-mă cititorului român, scriam în editorialul N-rului 1, că *"rostul publicaţiei noastre este ca, în măsura posibilităţilor materiale şi a primirii sale binevoitoare, să declanşeze o puternică ofensivă spirituală - întocmai celei pusă la cale de marele nostru înaintaş din Sibiu, acum 42 de ani, într'o ţară roasă de fărădelegi şi blesteme - pentru câştigarea sufletelor de Români dezbinaţi şi dezorientaţi, la o viaţă nouă şi la o nouă dimensiune vizionară..."*

Astfel, se poate înţelege, mai uşor, de ce mă neliniştesc frământările dăunătoare din sânul Oastei Domnului (frământări care durează de-aproape patru ani, de când poate activa legal în toată ţară), şi de ce întreb pe fiecare membru al Sfatului frăţesc de conducere - cu unii fiind în corespondenţă de multă vreme: *Încotro mergi, ostaş al lui Hristos?* Care este *direcţia* luptei tale actuale pentru reîncreştinarea pământului dela gurile Dunării, când, din mijlocul vostru, chiar, s'au sculat fraţi dezbinători, care învaţă *"lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor"* **(FAPTE, 20.29-30)**? Dacă respecţi ***strategia mântuirii*** neamului tău, aşa cum ţi-a indicato creatorul Oastei Domnului?

• • •

Am mai scris, în **Cuvântul Românesc**, că în zilele de 7 şi 8 Iulie 1956, un grup de 13 fraţi fruntaşi, ne-am adunat în Cărpinişul Simeriei, din judeţul Hunedoara, ca să discutăm - la adăpostul învăţăturii păr. Iosif Trifa - despre vânturile şi furtunile ispitei de dezbinare, de răstălmăcire a Sfintelor Scripturi, de alunecare spre confesiuni neoprotestante, ţinta discuţiilor rămânând ***păstrarea unităţii de credinţă în eforturile misionare ale Oastei Domnului***, prin accentuarea specificităţii lucrării ei de trezire sufletească şi de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu în ţara noastră, ţinând cont de principiile şi îndrumările duhovniceşti ale *"Gornistului"* dela Sibiu.

În cartea sa de bază ***"Ce este Oastea Domnului?"***, pe care nu o mai consultă elementele rătăcite şi lipsite de cultul recunoştinţei, se afirmă categoric: *"Creaţia Oastei a fost dela început un voluntariat, cu luptători voluntari - preoţi şi mireni - în toate colţurile ţării. Şi aceasta trebue să rămână Oastea Domnului: un voluntariat duhovnicesc, care lucrează şi activează în cadrele învăţăturilor din Biblie şi Biserică"*. Ori această înrădăcinare statornică în ***ortodoxie***, n'a mai fost respectată cu sfinţenie, după trecerea în veşnicie a părintelui Iosif, de către cei care i-au fost ucenici şi continuatori. Vorbesc, despre această realitate dureroasă, din propria mea experienţă, fiindcă am avut mult de furcă, prin anii 1948-1956, cu fruntaşi de-ai Oastei stăpâniţi de *"idei inovatoare"*, într'o perioadă de decădere a Bisericii, în care ierarhia a trădat cauza lui Hristos, ploconindu-se în faţa Balaurului marxist-leninist, iar preoţimea nu s'a ridicat, decât cu mici excepţii, la înălţimea chemării de Sus, spre a lărgi hotarele Împărăţiei lui Dumnezeu pe nefericitul pământ românesc. Şovăielnici în orientarea lor confensională şi otrăviţi de atitudinea duşmănoasă a mitropolitului Nicolae Bălan, căruia nu i-au putut trece cu vederea caterisirea păr. Iosif Trifa, aceşti fruntaşi s'au abătut, încetul cu încetul, dela *"lupta cea bună a credinţei"* fixată de marele lor înaintaş, cochetând cu *"lupii răpitori"* ai neoprotestantismului din ţară şi din afară, sau - ca să citez pe-un corespondent din Hunedoara - întreţinând *"bune relaţii cu prietenii"* râvnitori de creştini ortodocşi şi proiectând o reformă protestantă, prin înregimentarea naivilor din Oastea Domnului. Nu degeaba revista penticostală din U.S.A., ***EXODUS*** (Nr.10/1987), consideră că Oastea Domnului *"a fost şi este una din pepinierele baptismului şi penticostalismului românesc"*, adăugând: *"Un procent serios dintre credincioşii noştri provine dela Oastea Domnului, care pătrunde cu Evanghelia Domnului Iisus, în cercurile inaccesibile baptiştilor şi penticostalilor"*.

Faptul că există, în clipa de faţă, scizionişti şi dezbinători care se pretind *"ostaşi"*, cu toate spărturile create de ei pe fronturile de luptă duhovnicească ale Oastei Domnului, nu are decât o explicaţie: constituirea în pripă, în primăvara anului 1990, fără nici o grijă selectivă, fără nici un discernământ de strategie misionară, a unui Sfat frăţesc de conducere, având în sânul lui câţiva membri care renunţaseră, cu mulţi ani înainte de legalizarea mişcării, la învăţătura şi regulile fixate de păr. Iosif Trifa. Unuia din aceştia i se adresa poetului Traian Dorz, cântărindu-i roadele tentaţiei sale neoprotestante şi rugându-l în scrisoarea din 12 Aprilie 1989: *"Dacă v'aţi luat dreptul şi curajul acestei direcţii, trebue neapărat să vă asumaţi şi răspunderile urmărilor ei atât în faţa lui Dumnezeu cât şi a celor ce vă urmează. După asta, desigur, ca nişte oameni curajoşi ce sunteţi, vă veţi împlini şi datoria de cinste şi de conştiinţă, renunţând pe viitor atât la numele, cât şi la bunurile acestei lucrări, pe care aţi părăsit-o de fapt, şi căreia, dela intrarea Dv. în ea, nu i-aţi creat decât dificultăţi şi tulburări"*.

De altfel, în ***Moţiunea*** istorică, iscălită de toţi delegaţii Oastei Domnului, reuniţi la Sibiu, cu ocazia Sfatului frăţesc din 12 Septembrie 1937, la îndemnul păr. Iosif, s'a scris, negru pe alb, că *"Oastea Domnului este un copil al Bisericii"* şi, ca atare, *"nu a vrut şi nici nu vrea să facă reguli peste sau contra Bisericii"*. De unde concluzie, îzbăvitoare în ce priveşte neştirbirea ***fiinţei*** Oastei Domnului: *"Numai cei care vor şi care pot trăi în această viaţă duhovnicească, **se pot numi înrolaţi în această mişcare**"*.

• • •

În lumina acestei orientări obligatorii se impune imperativul ***eliminării neorânduielilor*** constatate, mai ales, în Transilvania, unde aceşti aşa zişi *"fraţi ostaşi"* nu vor să trăiască *"cu toată fiinţa"*, *regulile existente ale Bisericii"*, precum reclama ***Moţiunea*** amintită mai sus, provocând învrăjbiri şi sciziuni inacceptabile. Dezbinatorii sau călcătorii de praguri străine ***nu se pot numi înrolaţi*** în mişcarea Oastei. Cum am subliniat şi într'o emisiune dela Europa Liberă, nimeni nu-i poate constrânge să respecte viziunea misionară, pe care i-a inspirat-o Duhul Sfânt unui preot ortodox, în noaptea Anului Nou 1923, şi pe care ei, sub influenţa prozelitismului eterodox şi a unor atrăgătoare privilegii materiale, nu o mai agreează. Încotro se îndreaptă adeziunea lor dogmatică şi cultică îi priveşte numai pe ei. Însă socotesc - aşa cum am adus la cunoştinţa multora din fraţii de temei ai Oastei Domnului - că este de-a dreptul necinstit să se pretindă că mai fac parte din mişcarea, pe care socotind-o prea *"tradiţionalistă"* şi fidelă *"în mod excesiv"* Bisericii ortodoxe, o sabotează, pe toate căile, continuând să întreţină (citez dintr'o plângere care pleda în favoarea disidenţilor) *"bunele relaţii cu prietenii din străinătate, stabilite în perioada prerevoluţionară"; prieteni neoprotestanţi*, *"vizitatori"* occidentali, care şi-au dat silinţa să împânzească nenumăratele comunităţi ostăşeşti cu tot felul de tipăriturі *"evanghelice"* spre a le atrage la *"adevărul Evangheliei"*, dându-le posibilitatea de a deschide *"case de adunare şi de studiu biblic"* din bogatele lor fonduri băneşti.

Faţă de această situaţie deplorabilă, Sfatul frăţesc de conducere, cu sediul la Sibiu, nu s'a învrednicit să pună capăt ***neorânduielii***, respectiv dezbinărilor şi diviziunilor compromiţătoare, ignorând sfatul că *"un bun ostaş al lui Hristos"* trebue să lupte *"după rânduieli"* în vederea biruinţei **(2 TIMOTEI 2.3-5)**. Cei care susţineau şi mai susţin încă, pe semne, că dragostea creştină nu ne dă voie să judecăm pe alţii, sau să-i excludem din Oastea Domnului, deoarece ***excluderile*** se bazează pe *"decizii dure şi radicale"*, potrivnice duhului Evangheliei lui Hristos, contravin tocmai acestui duh al rânduielii şi al ascultării de Adevăr.

Când este vorba nu de persoana noastră, nu de orgoliul nostru rănit şi de apetiturile noastre de zbenguială dogmatică, sau de pretinsă emancipare rituală, ci de Împărăţia lui Dumnezeu, de lucrarea Oastei Domnului, cu idealul ei de trezire sufletească a Românilor adormiţi în păcate, Evanghelia ne prezintă aspecte foarte *"dure şi radicale"*. Lui Petru, Iisus, Domnul dragostei şi al blândeţei, îi spune la un moment dat: *"Înapoia Mea, Satano!"* **(MATEI, 16.23)**. Pe fătarnici - fie ei cărturari sau farisei - îi consideră *"morminte văruite"* şi *"pui de năpârci"* **(IDEM, 23.25-33)**. Despre cei care *"dau naştere la dezbinări"*, citim că sunt nişte *"batjocoritori"*, nişte *"oameni supuşi poftelor firii, care n'au Duhul"* **(IUDA, 18-19)**. Iar Pavel îl înfruntă pe Petru *("căci era de osândit")*, dându-i pe faţă prefăcătoria, pentrucă îl vedea *"prins în lanţul fătărniciei"* **(GALATENI, 2.11-13)**. Acelaşi apostol din cauza neînţelegerii sale cu Barnaba - neînţelegere cu privire la lucrarea cercetării Bisericilor -, ce-a făcut? L-a iertat şi i-a îngăduit *"abaterea"*, cum s'a procedat, mereu, cu dezbinătorii şi dezertorii Oastei Domnului, datorită inerţiei Sfatului frăţesc de conducere în luarea unei hotărîri salutare? Nicidecum. Ci ***s'a despărţit*** de el, pricina despărţirii fiind Ioan, numit Marcu: "Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela, care îi părăsise din Pamfilia şi nu-i însoţise în lucrarea lor. Neînţelegerea aceasta a fost destul de mare, ca să-i facă să se despartă unul de altul" **(FAPTE, 15.37-39)**.

Ostaşii Domnului cei adevăraţi, care nu caută *"în altă parte"* păşunea duhovnicească despre care le vorbea păr. Iosif, ci arată prin-tr'o viaţă *"trăită după Evanghelie"*, că şi în cadrele Bisericii Ortodoxe, omul se poate *"pocăi"* de păcatele şi năravurile sale urâte, aceşti bravi şi statornici luptători ai Crucii ***nu au dreptul*** să se abată dela linia misionară, trasată acum 60 de ani în urmă de *"Pasărea măiastră"* a ortodoxiei româneşti. Apăs cu tărie asupra acestui deziderat fundamental. Ca şi cu prilejul întrunirilor de altădată, sub comunism, când mă aflam în ţară şi mă străduiam pentru consolidarea unităţii ostăşeşti şi păstrarea integrală a viziunii misionare lăsată moştenire de iniţiatorul mişcării, o afirm şi astăzi, în scris, aşa cum am arătat şi'n grăirile mele radiofonice, că înstrăinarea de principiile diriguitoare, înscrise în cartea ***"Ce este Oastea Domnului?"***, duce inevitabil la excluderea dezbinărilor, chiar dacă ei se mai declară *"ostaşi"*, se înfruptă din cântările Oastei şi ticluiesc, pe ascuns, cu vicleşug, alte *"oşti"*, cu iz neoprotestant. Nu ne stă în drept să judecăm pe *"dezbinători"*, nici să-i excludem, având în vedere că dragostea, după apostolul Pavel (mi s'a adus şi *"argumentul"* acesta!), *"acoperă totul"*, *"este plină de bunătate"* şi *"suferă totul?"* Oare aşa să fie? Dar cum stăm cu îndemnul paulinic: *"Nu este de datoria voastră să judecaţi pe cei dinăuntru? (...) Daţi afară din mijlocul vostru pe răul acela"* **(1 CORINTENI, 5.12-13)**. Ori *"răul acela"* este orice suflet de ostaş care nu mai vrea să trăiască în conformitate cu hotărîrile ***Moţiunii*** despre care v'am vorbit deja; care canonic şi dogmatic se călăuzeşte după învăţături diametral opuse Ortodoxiei.

Până nu se va ajunge la această amputare dureroasă, dar salvatoare, Oastea Domnului nu va repurta nici biruinţele aşteptate, şi nici nu va fi în stare să repete, împreună cu sfântul din Rars: *M'am luptat lupta cea bună..."* Căci această luptă spirituală nu se poate duce cu dezertori sau cu suflete purtate *"de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire"* **(EFESENI, 4.14)**.

• • •

În încheiere, mă adresez din nou tuturor creştinilor din Oastea Domnului, a cărei corabie - întocmai episodului evanghelic al *"umblării pe mare"* - este învăluită de valuri ameninţătoare şi scuturată de vânturi duşmănoase, întrebându-i pe fiecare în parte: ***Quo vadis miles Cristi?*** Încotro mergi, ostaş al lui Hristos? Te afli pe drumul cel bun al alergării la ţintă, concretizând în viaţa ta de credinţă adevărurile lansate patriei tale şi poporului de omul lui Dumnezeu Iosif Trifa? Doreşti, din toată inima să lupţi cu *"armele luminii"*, într'o perfectă unitate, renaşterea unei ţări ce mai poartă răni şi bube nevindecate pe deplin? Te arde focul Duhului Sfânt să pui capăt dezbinărilor sluţitoare, respectând regulile şi îndemnurile părintelui nostru sufletesc, ctitor şi profet al Familiei spirituale căreia aparţii, pentru ca Oastea să devină, în sfârşit, o Armată biruitoare pe toate fronturile societăţii româneşti, în vădită descompunere morală?

Apleacă-te, cu sârguinţă, fratele meu de departe, asupra învăţăturii sănătoase a celui ce, la măreaţa întrunire care a avut loc la Sibiu, în anul 1932, de ziua Sfintei Treimi, şi-a terminat grăirea înflăcărată cu aceste cuvinte, valabile şi pentru tine şi pentru mine, bineînţeles: *"Să dăm slăvă pentru toate câte ne-a făcut nouă Domnul! Orice împotrivire s'ar ridica în calea noastră să luptăm înainte, căci cu noi este Dumnezeu. Oastea Domnului luptă cu îndârjire pentru dreptu-rile lui Dumnezeu în lume - şi ea trebue să învingă."*

FARA ARMÂNEASCĂ

GRIGORE PIHU

- CRUCIATUL MARTIR -

Dumitru BACU

Venea dintr'o familie de fârşeroţi, parte dintr'una din cele mai dârze fălcări aromâne din Sud-Estul Albaniei, apărătoare a tradiţiei neîngrădită şi nealterată de nici o împrejurare şi a onoarei nepătate de nici un fel de compromis sau slăbiciune omenească.

Fălcarea lui nu avea blazon nobilar dar putea înscrie pe flamura ei fără modestie deviza: **"Liberă ca vulturul crestelor".**

Strămoşii lui veneau de departe, de foarte departe. Erau cunoscuţi încă din cea mai veche antichitate. Dăduseră deja de furcă lui Filip al Macedoniei şi fiului lui, Alexandru, atunci când mândria macedonenilor a vrut să înfrângă cerbicia rudelor lor vecine, Ilirii. În expansiunea lui spre Apus, Filip s'a ciocnit cu triburile Dasaretilor. Capitala acestora, cunoscută de Greci sub numele de Pelion, a opus o rezistenţă încrâncenată, ajutată şi de tribul Talantilor. A fost necesară toată ingeniozitatea celui care mai târziu va deveni strategul prin excelenţă, Alexandru, ca să se ajungă la capitularea asediaţilor (335 a.H.). Victorie însă de scurtă durată pentrucă a fost obligat să părăsească peste noapte regiunea în urma revoltei Thebei. Pelion a mai fost prezentă în istorie şi pe vremea Romanilor când la 200 sub Filip al V-lea Consulul Sulpicius, devastând regiunea, a intrat în burg unde a lăsat o garnizoană. (Livius, 31,4). Ba şi încă mai târziu burgul va fi menţionat în sec II al erei creştine de Quadratus, unul din apologişti.

Pelion nu este altul decât satul fârşerotesc Pleasa, unul din cele câteva care împreună cu Sipsca constituiau centură în jurul metropolei Moscopole, regiunea cea mai aromâneasca din Vestul Balcanilor. (Burgul Pliassa este citat de istoricul Arianu în **Anavasis** 1,5. : *Aceste importante detalii ne permit să regăsim Pelion în burgul Pliassa, situat pe Devol sau Eordeus, la vărsarea în Orestiada, la Nord de un munte numit Pebelas".* Citatul este extras din monografia **"MOSHOPOLIS"** pag.46/47 de mitropolitul de Xante Martinianou, el însuşi la origine aromân din această regiune, publicată de Societatea de Studii macedonene din Salonic, 1957.) -Tradus din l. greacă-.

În această regiune, latinizată încă înainte de începutul erei creştine, elementul latin a perdurat de-a lungul secolelor şi a răzbit prin toate încercările istoriei păstrându-şi identitatea nealterată, libertatea şi onoarea neîntinată.

Dar au venit vremuri încă şi mai grele. Sălbăticia arnăuţilor şi gelozia lui Ali Paşa Tepeleni a distrus metropola şi a pustiit întreaga regiune, obligând pe o bună parte din locuitori să ia drumul pribegiei şi să se răspândească în toate colţurile Europei. Dela Constantinopol la Viena, până la Petrograd!

Ciobanii satelor au continuat totuşi să rămână locului pe mai departe şi s'au adaptat vremurilor cu aceeaşi dârzenie cu care au continuat să-şi apere identitatea, libertatea şi onoarea.

Apoi a venit Războiul Balcanic şi pentru ei dramatica pace dela Bucureşti. Cei care, de-a lungul secolelor, sub lunga dominaţie otomană, nu au cunoscut orizont interzis, s'au trezit peste noapte îngrădiţi asemenea turmelor, în ţarcurile noilor hotare născute din destrămarea Imperiului Otoman şi apariţia aşaziselor state naţionale. Ce a urmat din partea *"fraţilor creştini"* a fost simplu şi în acelaşi timp tragic: de acum dilema era: ori destrămarea şi dispariţia în masa dominantă, străină de firea şi structura lor sufletească, ori căutarea unor noi orizonturi, mai îngăduitoare, mai senine, unde să-şi poată găsi liniştea şi construi un alt viitor. Şi unde erau să plece? Dincolo de Dunăre, la acei Valahi pe care i-au considerat instinctiv ca fraţii lor dintotdeauna, deşi i-au descoperit poate cam târziu.

Printre aceşti desţăraţi a fost şi tânărul Grigore Pihu.

Prin felul în care a trecut prin viaţă, Grigore Pihu întruchipează probabil la modul cel mai sugestiv cruciatul modern. În el s'au îmbinat toate virtuţile strămoşeşti. Toate valorile cavalerului medieval - plecat în apărarea Sfântului Mormânt şi a virtuţilor creştine - se îmbinau îi el armonios cu neţărmurita credinţă în Hristos, a călugărului pelerin.

Se născuse în anul 1903 în satul Şipsca, din Sudul Albaniei, nu departe de Pleasa şi de renumita Moscopole, pe atunci încă sub stăpânirea Poartei.

Terminând şcoala primară română din sat (închisă de *"fraţii"* albanezi după 1916), a plecat să-şi continue studiile, la Şcoala Comercială din Salonic, centru de întâlnire al tuturor elevilor aromâni din Balcani.

Era în anul 1920, după sfârtecarea definitivă a Macedoniei. Aici s'a reînnodat firul tradiţiei de luptă începută cu jumătate de secol înainte la liceul român din Bitolia, de acum interzis de Sârbi, *"aliaţii noştri fireşti"*. Din acest grup de elevi vor face parte Sterie Ciumetti, Constantin Papanace, Ionel Nacu, Iancu Caranica, Sterie Ficăta şi încă mulţi alţii.

În 1925, după terminarea Şcolii Comerciale, Grigore Pihu pleacă la Bucureşti, unde se va întâlni cu ceilalţi prieteni care îl precedaseră sau soseau rând pe rând pentru acelaşi scop: continuarea studiilor şi a luptei pentru apărarea fraţilor de acum răspândiţi în patru state ostile. Spre mirarea lor, vor întâlni o ostilitate asemănătoare cu cea lăsată acasă şi în Cadrilater, când se vor interesa mai îndeaproape de destinul coloniştilor abia împământeniţi. Iridenta bulgară, socotelile electorale, interesele meschine ale acaparatorilor de pământuri ale statului, agenţii administrativi corupţi într'un hal nemaiîntâlnit de ei, şi-au dat parcă mâna să le îngreuneze cât mai mult soarta şi aşa destul de vitregă. Era dela sine înţeles că o asemenea situaţie urma să ducă la o confruntare periculoasă. Criza a izbucnit în 1930 cu ocazia abrogării dreptului statului la *"treimea din pământuri"* în favoarea Bulgarilor. Situaţia devenea destul de gravă pentrucă punea sub semn de întrebare nu numai procesul de colonizare (care va înceta de altfel destul de repede) ci însăşi existenţa gospodăriilor coloniştilor la care trudeau deja de cinci ani. Proiectul fusese depus de un deputat oarecare numit Anghelescu, după unii Angheloff şi adoptat pe furiş, într'o şedinţă de noapte a Adunării Naţionale.

Un student, Gh. Beza, revoltat de atâta nedreptate, se hotărăşte să-l pedepsească pe Anghelescu şi trage asupra lui câteva focuri de revolver rănindul. Colegii lui studenţi se solidarizează cu el şi lansează un manifest violent, care are drept urmare arestarea lor. În sala de atropometrie a poliţiei întâlnesc un necunoscut arestat şi el pentru aceeaşi cauză şi căruia i se luau amprentele. Necunoscutul se solidarizează şi el cu gestul lui Beza, fără să cunoască prea multe amănunte. Pentru el era un caz de onoare. Era un bărbat tânăr, înalt şi frumos ca un Arhanghel şi calm. Liniştea care-l stăpânea i-a cuprins şi pe ei. Seara, în duba care-i ducea spre închisoarea Văcăreşti l-au cunoscut. Era Corneliu Zelea Codreanu, viitorul lor *"Capidan"*. Destinele lor s'au întâlnit şi s'au împletit imediat într'un mănuchi de strânsă şi adâncă prietenie. De atunci nimic şi nimeni nu a mai putut să-i despartă. Ba da, cineva a reuşit, dar acel cineva era Ea, moartea... care îi va îmbrăţişa pe rând, începând cu cel mai credincios, Sterie Ciumetti, urmat de cel mai de frunte Căpitanul şi apoi...

Căpitanul a fost repartizat în celula 13, împreună cu Grigore Pihu. Zile întregi, cât au stat la Văcăreşti, cei doi şi-au povestit durerile, visele, şi-au împletit speranţele spre un viitor m ai blând şi mai darnic pentru întregul neam românesc bântuit de atâtea furtuni. Pe zi ce trecea sub influenţa lui Corneliu Codreanu, Pihu se schimba, devenea altul. Firea întunecată, privirea mereu dârză, încruntată, viaţă zbuciumată a unui luptător care nu întrevedea decât o slabă speranţă de izbândă, începuse să se lumineze. Privirea se însenina iar pe buzele lui care până atunci erau parcă otrăvite, începuse să înflorească un zâmbet timid, primii ghiocei ai unei primăveri care se anunţa însorită. Se anunţa numai, pentrucă destinul le rezerva tuturor altă soartă.

"Viaţa zbuciumată, energia risipită în încordările de fiecare zi il consumau, şubrezindu-i sănătatea". Grigore Pihu era bolnav, suferea de rinichi şi ulcer duodenal. Firea lui tumultuoasă, imposibilitatea de a se astâmpăra, de a sta fie şi puţină vreme liniştit, activitatea intensă dela care nu înţelegea să se abţină, i-au slăbit şi mai mult rezistenţa fizică. Suferea îngrozitor. Nu se simţea bine dacât alăturea de Căpitan. În vara anului 1936 a reuşit să se odihnească câteva zile alăturea de el în tabăra dela Carmen Sylva. Trupul firav avea nevoie de odihnă; nu putea însă pune frână sufletului lui învolburat. S'a aruncat fără să precupeţească nici timp şi nici sănătate în bătălia comerţului legionar. Alăturea de alţi camarazi a înfiinţat cooperativa legionară dela Silistra. La deschiderea ei a fost invitat şi Căpitanul. A fost primit ca în poveşti, înconjurat de dragostea sinceră a mii de suflete care vedeau în el un scut şi o speranţă. Atunci *"au lăcrămat inimile Aromânilor pentru el"* spunea mai târziu un participant. Căpitanul a plecat profund impresionat de primirea făcută. Pihu era fericit. A urmat apoi bătălia electorală din 1937 în care s'a aruncat din nou cu acelaşi avânt, cu trupul din ce în ce mai firav dar cu sufletul cât un munte. După care s'a dezlănţuit furia iadului. Înspăimântată, camarila regală şi clica politicienilor veroşi au declanşat operaţia de strivire, de distrugere a Mişcării. Arestări, procese false înscenate pe dovezi false sau fără nici un fel de dovezi, schingiuiri, lagăre, asasinate, case pustiite, moarte pe tot întinsul ţării, nimic nu a fost uitat din arsenalul infernului.

Cum era de aşteptat, Grigore Pihu a fost arestat şi el. Era internat la Spitalul Filantropia unde trebuia să fie operat de ulcer. Poliţiştii lui Gavrilă Marinescu l-au ridicat din pat şi l-au purtat pe Calea Victoriei, pe jos şi în văzul mulţimii, îmbrăcat doar în halatul spitalului. Şi dus a fost.

Dar Grigore Pihu devenise altul. Armatolul revoltat de altădată, care trăia numai prin şi pentru luptă, îmbrăcase de acum cămaşa lui Hristos. Puţin credincios ul de mai înainte, care nu se încredea decât în puterea propriei lui forţe, sub farmecul şi credinţa Căpitanului devenise un adevărat creştin care-şi primea suferinţa cu modestie, umilinţă şi răbdare.

Sănătatea lui se agrava din ce în ce mai mult. Purtat din lagăr în lagăr, a fost transportat la spitalul din Braşov atunci când viaţa lui abia mai licărea în firavul lui trup. Alături de el, bolnavi, alţi viitori martiri: Căpitanul invalid Şiancu, Ing. Ionică, Traian Cotigă, Herghelegiu... Tot pe aici au trecut internaţi şi alţi *"duşmani ai democraţiei regale"*, prof. Nae Ionescu, Banea, Polihroniade, Funda, Milcoveanu etc., etc.

În spital Pihu a aflat de asasinarea Căpitanului. Din clipa aceea viaţa lui nu a fost decât blestem şi durere. Ţintuit patului, îşi petrecea timpul în post şi rugăciune, aşteptând momentul în care urma să părăsească infernul lui Carol pentru a se găsi alături de cel care devenise pentru el singura raţiune a existenţei. Nu a aşteptat mult. Clipa martirajului a sosit când călăul Căpitanului a fost pedepsit.

Colonelul de jandarmi care-i păzea în spital, a intrat în salonul bolnavilor şi a deschis o hârtie după care a făcut apelul celor 7 legionari destinaţi supliciului suprem. Grigore Pihu abia se putea mişca în pat. Dumitru Funda, macedonean şi el şi prieten nedespărţit, l-a ajutat să se îmbrace. Trebuia să facă parte şi el din acest pluton. Dar soarta îi rezerva lungi şi grei ani de închisoare şi suferinţe sub comunişti. Într'un efort parcă suprauman, susţinut de un duh nevăzut, Pihu şi-a adunat hotărît, ca la o bătălie decisivă, îndreptându-se spre ieşire. Ultimele lui cuvinte adresate camaradului Funda, care-l privea cu ochii în lacrimi au fost: *"Măi Funda, ne ucid călăii... de când aşteptam eu moartea, să mă odinhesc în Împărăţia lui Dumnezeu, alături de Căpitan!"* Colonelul de jandarmi, mirat că-l vede cu crucea în braţe întrebă: *"Ce-i cu crucea asta Domnule...?"* La care Pihu răspunde: *"Aşa mor legionarii, domnule colonel, creştineşte; şi aşa vreau să mă împuşcaţi şi pe mine, cu crucea în mână... (...)... acum în faţa morţii te-am iertat şi vă iert pe toţi pentru uciderea mea. Nu am să vă iert însă, nici în mormânt pentru nenorocirea pe care o aduceţi pe capul neamului. Moartea pe care mi-a hărăzit-o Cel de Sus prin dumneata este moartea cea mai frumoasă. Dumnezeu mi-a dat suprema fericire, din moment ce mi-a hărăzit să trăiesc alături de Căpitan şi El să mă cunoască şi să mă iubească. O viaţă de binefaceri dumnezeieşti nu putea să ia sfârşit decât printr'o moarte legionară."*

Au fost duşi toţi şapte legaţi - aşa bolnavi cum erau - între baionetele soldaţilor într'o poiană din apropierea Braşovului, împuşcaţi tâlhăreşte pe la spate... şi lăsaţi la marginea drumului ca să se îngrozească copiii.

Aşa a plecat din această vale a plângerii martirul Grigore Pihu. Cu sufletul împăcat, cu bucuria în ochi pentrucă în curând urma să-şi reîntâlnească şi să-şi revadă Căpitanul lui, şi cu mâna încleştată pe cruce, aceeaşi mână care ţinuse de-a lungul anilor fără să tremure, spada strămoşească apărătoare a onoarei şi a credinţei străbunilor.

Dr. AXENTE BUCSA
anunţă deschiderea noului său
CABINET DENTAR
dotat cu cea mai modernă aparatură
85-93 Sanatorium Rd., Hamilton
Tel. (905) 318-6106

UN PROFESOR AMERICAN ÎN VIZITĂ LA CHIŞINĂU

Profesorul Steven Bowers dela Universitatea James Madison, însoţit de un grup de zece studenţi americani, a organizat vara aceasta o călătorie prin România şi Republica Moldova. La revenirea sa în Statele Unite, domnul Bowers i-a acordat compatriotului nostru Nicolae Dima următorul interviu despre situaţia prezentă şi de perspecitvă din Basarabia:

Cei zece studenţi americani împreună cu profesorul Steven Bowers acompaniaţi de studenţi moldoveni şi Dr. Nedelciuc din Chişinău

N.D.: Stimate D-le Profesor, tocmai aţi efectuat o vizită amplă în Republica Moldova şi cu acest prilej aţi fost şi în Transnistria. Vă rugăm să ne împărtăşiţi care a fost scopul vizitei?

S.B.: Scopul principal al vizitei a fost să observăm transformările care au loc în societatea post-sovietică. Ne-am gândit că o vizită de zece zile în Moldova ne va oferi prilejul să observăm personal succesele şi dificultăţile actualului proces de tranziţie. Studenţii mei au dorit totodată să afle şi să înveţe cât mai multe lucruri noi despre această republică, fostă provincie românească.

N.D.: Care a fost programul grupului la Chişinău? Pe cine aţi întâlnit?

S.B.: Prima noastră întâlnire la Chişinău a fost cu rectorul Academiei de Studii Economice, Dl. Paul Bran. Apoi, în zilele următoare ne-am întâlnit cu reprezentanţii tuturor fracţiunilor parlamentului dela Chişinău: Blocul Intelectualilor şi Ţăranilor, Agrarienii, Frontul Popular, Socialiştii, şi gruparea rusofonă Edinstvo. Ni s'a permis chiar să asistăm la o sesiune a parlamentului, şi am vizitat totodată diferite birouri ale guvernului.

N.D.: Aţi avut prilejul să întâlniţi şi organizaţii neguvernamentale?

S.B.: Desigur. Având în vedere că eu predau într'un departament de ştiinţe politice, am vizitat Facultatea se Ştiinţe Politice a Universităţii din Chişinău, unde am aflat cum se organizează şi cum se predau ştiinţele politice. Ulterior, ne-am întreţinut cu un grup de studenţi ai Colegiului Româno-Englez *"Mircea Eliade"*. Grupul nostru a fost încântat să se întâlnească cu studenţii Institutului Eliade, studenţi care au învăţat atât de bine limba engleză. Întrebările pe care aceştia le-au pus studenţilor mei au reflectat de altfel înalta lor pregătire.

N.D.: Aţi călătorit şi în afara Chişinăului? Aţi văzut zonele rurale ale Basarabiei?

S.B.: Da. Am fost în trei regiuni ale Moldovei. Prima a fost o călătorie la Orheii Vechi unde am vizitat o mânăstire medievală săpată în malul Răutului. Apoi, am fost la Soroca, unde ne-am întreţinut cu profesorii şi studenţii Institutului Constantin Stere. Studenţii acestui institut au prezentat un spectacol de folclor românesc şi ne-au invitat la o masă delicioasă cu bucate tradiţionale moldoveneşti. Seara, am vizitat cetatea şi muzeul Soroca. Nu mă îndoiesc o clipă că acea zi a avut un impact cu totul deosebit asupra studenţilor mei. Am fost fascinaţi de bogăţia tradiţiilor moldoveneşti şi de asemănarea lor cu cele din România.

N.D.: D-le profesor, ce ne puteţi spune despre vizita la Tiraspol în Transnistria?

S.B.: Am făcut într'adevăr o vizită la Tiraspol unde am fost primiţi de rectorul universităţii locale, Vasily Yakolev, şi unde neam întâlnit cu vice-preşedintele auto-proclamatei republici nistrene, Alexandru Karaman. Trebue să precizez însă că universitatea este de fapt fostul Institut Pedagogic din Tiraspol, şi că Moldovenii sunt foarte nemulţumiţi de trasformarea Institutului lor în universitate rusească. Altfel, studenţii grupului meu au avut un schimb foarte util de impresii cu studenţii locali.

N.D.: Care a fost impresia Dvs. despre situaţia din din Tiraspol?

S.B.: Au fost şocaţi să vadă un oraş tipic rusesc şi comunist. Au trăit o experienţă unică, de parcă ar fi vizitat Rusia propriu-zisă. Vizita la Tiraspol a fost ca o călătorie înapoi în timp, într'o altă eră istorică.

N.D.: În general însă, care sunt impresiile Dvs. despre Moldova ca republică post-sovietică?

S.B.: În primul rând te impresionează imensele probleme cu care se confruntă Moldova. În timp ce salariile sunt infinit mai mici decât în Vest, preţurile sunt la nivel occidental. În al doilea rând, deşi se vorbeşte despre perioada post-sovietică, foarte multe lucruri au rămas ca şi până acum. În universităţi, de exemplu, se folosesc aceleaşi manuale care se foloseau în perioada sovietică, iar economia este încă în mare parte centralizată.

N.D.: Cum evaluează însă studentii Dvs. experienţa lor din Moldova?

S.B.: Studenţii mei au învăţat foarte mult despre viaţa de zi cu zi, despre greutăţile din Moldova şi despre trecutul ei românesc. În acelaşi timp, ei au fost mişcaţi de căldura, bunătatea, şi generozitatea Moldovenilor. Cred că vizita le-a aprins în suflete o anumită scânteie care nu se va stinge niciodată.

N.B.: În sfârşit D-le profesor Bowers, în ultimii ani aţi vizitat de mai multe ori Moldova, România, Rusia, iar acum şi Transnistria. Cum vedeţi Dvs. în perspectivă viitorul Republicii Moldova, şi al auto-proclamatei republici nistrene?

S.B.: Pentru Moldova, viitorul constă în strângerea continuă a relaţiilor cu România, pentru ca în cele din urmă să revină la România. Un stat nu poate fi organizat prin decrete. El ia naştere în jurul unui popor, iar Românii s'au format în multe sute de ani. Este vorba de aceeaşi limbă, de aceleaşi tradiţii, de aceeaşi cultură, de o singură naţiune. Este vorba deci de toate acele trăsături care au creat poporul român. Populaţia acestei regiuni Carpato-Dunărene reprezintă într'adevăr o singură naţiune. Grupul meu de studenţi a fost impresionat de altfel de cât de asemănători sunt Românii din România şi cei din actuala Republică Moldova. Basarabia este într'adevăr o regiune românească... În ce priveşte perspectivele republicii Nistrene, aceasta ar avea un viitor numai în cazul în care ar fi reînfiinţată fosta Uniune Sovietică ori o altă mare entitate statală cu aceeaşi orientare politică, ceea ce în condiţiile de azi nu mai este posibil.

Nicolae DIMA

SIMPOZIONUL INTERNAŢIONAL DE ISTORIE DELA VIDIN (BULGARIA)

Prof. Ionel CIONCHIN

Monumentul Eroilor Români căzuţi în luptele dela Smârdan. A fost distrus în anul 1914 de "oameni" fără suflet.

În zilele de 26 şi 27 Februarie 1994 s'a desfăşurat la Vidin (Bulgaria) Simpozionul Internaţional ***"Războiul de eliberare ruso-româno-turc din 1877-1878 şi regiunea Vidin"***, organizat de Asociaţia Vlahilor din Bulgaria şi Societatea Culturală a Bulgarilor din România. Într'o atmosferă sărbătorească, simpozionul s'a bucurat de prezenţa unor reputaţi istorici, oameni de cultură, ofiţeri şi alţi pasionaţi ai istoriei din România şi Bulgaria, precum şi reprezentanţi ai Ambasadei Române din Sofia, ziarişti, reprezentanţi ai Televiziunii Române, Televiziunii Bulgare, Radio Bucureşti Internaţional, Radio Timişoara, Radio Iaşi etc. Comunicările prezentate au fost de înaltă ţinută ştiinţifică şi au reliefat aportul Armatei Române în Războiul de independenţă al României şi de eliberare al Bulgariei: Prof. Dr. Nestor Vornicescu - ***Contribuţia Olteniei ecleziastice la eliberarea Bulgariei la 1877-1878***; Gh. Barbulov - ***Războiul de eliberare al Bulgariei***; Florin Costinescu - ***Izvoarele şi istoriografia participării României la războiul din 1877-1878***; Călin Felezcu - ***Solidaritatea României în lupta de eliberare a poporului bulgar***; Cristea Sandu Timoc - ***File inedite din războiul de independenţă. Mărturii despre noblleţea Armatei Române***; Ionel Cionchin - ***Eliberarea Vidinului de sub stăpânirea Semilunei Otomane***; Snejina Nicolova - ***Războiul ruso-turc 1877-1878 şi regiunea Vidinului în artă***; Otilia Gheorghe - ***Documente inedite referitoare la eliberarea Vidinului***; Hrisur Cândroveanu - ***Războiul de independenţă 1877-1878 reflectat în literatura română***; Veselin Traicov - ***Războiul de eliberare - aspect diplomatic***; Paris Sterie - ***Relaţii culturale româno-bulgare***; Alexandru Firescu - ***Aportul României în războiul pentru independenţă în viziunea istorică şi ziaristică***; Luchian Diaconu - ***Relaţii româno-bulgare în timpul războiului din anii 1877-1878 reflectate în ziarele "Răsboiul" şi "Dorobanţul"***; Ghenadi Cancev - ***Dii dela Dunăre***; Mircea Cociu - ***România în vatra străbună***; Colonel I. Ietov - ***Operaţiile Armatei Române la eliberarea Vidinului***; Victor Covaciui - ***Operaţiunile Armatei Române la Plevna***; Victor Crăciun - ***Eminescu şi războiul de independenţă***.

Din partea Asociaţiei Culturale ASTRA ROMÂNĂ din Timişoara a participat o delegaţie formată din pr. Constantin Micu, prof. Ionel Cionchin şi Vasile Bogdan. Preotul Contantin Micu a prezentat mesajul transmis participanţilor la simpozion din partea Înalt Prea Sfinţiei Sale Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului.

Participanţii la simpozion au vizitat oraşul Vidin cu principalele sale monumente, precum sunt Biserica Sfânta Paraschiva, ctitorie a lui Matei Basarab, porţile de intrare în oraş şi cetatea *"Baba Vida"* (Vidin).

Lucrările simpozionului au fost urmate de un spectacol extraordinar susţinut de formaţiile artistice din regiunea Vidinului, ţinut locuit aproape în exclusivitate de Români, numiţi aici Vlahi, care vorbesc o pură limbă românească.

Duminică, 27 Februarie 1994, la Smârdan, într'o atmosferă de mare emoţie, înalt Prea Sfinţia Sa Nestor Vornicescu, Mitropolitul Olteniei, a sfinţit crucea de lemn şi parastasul în amintirea eroilor români căzuţi în luptele dela Smârdan. Victor Crăciun, Preşedintele Ligii Culturale Române şi-a manifestat dorinţa construirii unui monument pentru eroii căzuţi în luptele dela Smârdan. Au fost prezenţi locuitorii satului românesc Smârdan precum şi Români din ţinutul Vidinului.

Simpozionul, excelent organizat şi condus de Ion Alexandru (bulgarizat Ivan Alexandrov), preşedintele Asociaţiei Vlahilor din Bulgaria, a fost o mare manifestaţie culturală a Românilor din dreapta Dunării.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

FRATE GRIGORE SĂ TRĂIEŞTI

Ne scriam cu regularitate de câţiva ani, îi tipărisem deja la Editura Nistru placheta *"Pământ daco-roman"*, dar ne vedeam pentru prima dată la începutul de Aprilie '86 în casă la el, pribeag singuratec de partea cealaltă a Floridei.

Mă întâlni în prag cu toată căldura soarelui de acolo şi cu îmbrăţişări de parcă ne cunoşteam decând lumea. Pe atunci văduv de câţiva ani, stăpânul casei, o casă boierească scufundată într'o livadă cu tot felul de pomi tropicali plini de roadă la acel început de primăvară, mă aştepta cu masa plină de bucate specifice locului, dar şi cu neîntrecutele noastre sarmale basarabene.

O găzduire neaşteptat de frăţească ce din prima zi chiar luă o formă retrospectivă din cele mai diferite domenii. Iar printre ele şi creaţia literară a lui Vasile Militaru care, de rând cu Eminescu, Goga, Cincinat Pavelescu, era un poet şi al adolescenţei mele.

Numai că eu, spre deosebire de Grigore, în virtutea celor 30 de ani în închistare sovietică, atribuiam unele versuri ce-mi stăruiau în memorie - creaţiei populare: ***"La umbra de pupuşoiu", "Povestea Mea", "M'am născut într'un bordei"*** etc. Asta îl amuza grozav pe noul meu prieten ca admirator de-o viaţă al lui Vasile Militaru.

Şi într'un glas am zis, cu toată sărăcia noastră de exilaţi, că vom tipări din creaţia lui *"moş Vasile"* tot ce ne va sta în puteri. Şi neam ţinut de cuvânt, Grigore mai ales, publicând într'o superbă ediţie ***Stropi de rouă***, urmaţi de ***Poemele Nemuririi, Temelie de veac nou*** şi, bineînţeles, ***Vorbe cu tâlc***.

Toamna trecută, de ziua naşterii soţiei, aproape de miezul nopţii, ne despărţeam de cei cu care sărbătorisem acest eveniment familial şi nu aveam nici un motiv de îngrijorare. Totuşi, fără să vreau parcă, începui să mă gândesc la faptul că de când cu pârâta revoluţie din România şi nesfârşitele mele sejururi de acolo, îmi cam neglijez corespondenţii. Chiar şi pe cei mai dragi dintre dragi.

Cu câteva zile înainte frunzărisem corespondenţa din ultimul an şi ceva, dându-mi seama că nu aveam nimic dela el. Au urmat nenumărate zbârnăituri ale aparatului de telefon din celălalt capăt al firului până i-am auzit obişnuitul: *"Cine-i?"*

- Să trăieşti, frate Grigore!... Eu sunt, Lupan...

- Măi Nicolae!... Nu te-am recunoscut!... Măi Nicolae!... Află că eu am orbit!... Cu totul!...

- ?!...

- Ştii că eu am pierdut pe frontul de Est un ochi... Şi din cauza asta l-am pierdut şi pe al doilea!...

- Şi cum te descurci, fratele meu? - am reuşit să îngân în cele din urmă.

Imi spuse că prin casă n'are probleme prea mari, pentrucă ştie locul fiecărui lucru, că mai greu e cu scrisorile, dar că îi vine o doamnă care i le citeşte pe cele primite şi-i face răspunsurile pe care i le dictează, că şi plimbările îi fac greutăţi de frica maşinilor care ar putea să dea peste el, dar că are un băţ fosforescent ce-i dă oarecare siguranţă etc.

Am pus amărât receptorul şi, neputând adormi până spre dimineaţă, mă tot gândeam nedumerit la Cel de Sus şi la nedreptatea pe care i-a făcut-o acestui om bun şi generos cu toată lumea, dar mai ales cu văduva lui Vasile Militaru - Doamna Telly, din a cărui "Rugăciune pentru Binefăcător" reproduc rândurile ce urmează:

"O, Cel ce eşti izvorul bunătăţilor, revarsă binecuvântarea şi binefacerile Tale peste acela pe care inima îl cinsteşte şi îl iubeşte, peste robul Tău Grigore. Apără-l de toate primejdiile ce bântuie viaţa muritorilor pe pământ... Nu lăsa ca apăsătoarele suferinţe să-i înnoureze fruntea şi să-i amărască inima..."

Să fie o ironie a soartei?... N'am îndrăznit să-l întreb dacă *"protejata"* sa este la curent cu nenorocirea ce s'a abătut asupra lui. Protejata ce-şi încheie Ruga către Atotputernicul astfel: *"Fii apărătorul şi ocrotitotul lui, precum el este apărătorul meu!..."*

Să trăieşti, frate Grigore Scor din Naples-Florida!... Unul dintre cei mai devotaţi membri ai "Pro Basarabiei şi Bucovinei" !

Nicolae LUPAN

RECESĂMÂNT ANTIROMÂNESC

Un recesământ a cărui lansare la Bucureşti este un fel turnat din gol în deştert ce nu dă nimănui nimic şi deci nimeni n'are nevoie de el!

E o gafă politică, întrucât Românii originari dintre Prut şi Nistru, care trăiesc de generaţii în interiorul Ţării şi peste hotarele ei, n'au nevoie să fie depistaţi ca basarabeni.

E o acţiune ce depăşeşte vocaţia unei formaţiuni asociative, cum este Consiliul Naţional al Reîntregirii, format la Iaşi în ziua de 24 Ianuarie 1992, şi n'are decât s'o facă Statul Român dacă are nevoie de ea.

În ceea ce mă priveşte, nu doresc ca aceste castane explosive să fie scoase din foc cu mâinile membrilor Partidului Naţional al Reîntregirii pe care l-am fondat mai acum un an şi jumătate.

Să nu zgândărim nişte răni ale basarabenilor ce şi fără asta sângerează de peste 50 de ani!

Mai mult, urmaşii celor care, prin forţa lucrurilor cunoscute de toată lumea, şi-au părăsit locurile natale, n'au nevoie să fie arătaţi cu degetul ca basarabeni sau bucovineni.

Ei nu sunt nişte refugiaţi ca atare! Ei sunt Români şi... punctum!

Să fim dar atenţi la cotituri! Şi cei care vor să ne recenseze şi cei... recensaţi!

Drept care, Mircea Druc, titularul CNR, precum şi toţi cei recrutaţi de domnia sa, trebue să renunţe la acest dubios recensământ care nu are nimic comun cu activitatea unionistă de ansamblu a Neamului Românesc întreg.

N.L.

LEUŞENI, BASARABIA: CURTE ŢĂRĂNEASCĂ

DOAR ÎN NUMELE POPORULUI?...

Sandu ARISTIN- CUPCEA

Relativ nu demult, în cadrul unei emisiuni a Companiei TV **Ostankino** am auzit vorbindu-se (a câta oară) despre interesele vitale ale Rusiei în fostele republici ale fostului imperiu, despre apărarea drepturilor minorităţii ruse din aceste republici, etc.

Aceeaşi Ostankino ne face mai apoi o surpriză ieşită din comun: timpul migraţiunii în masă s'a cam terminat, de aceea acum se migrează doar din Nord în Sud şi în cu totul alte porţii. Iar dacă înainte se *"valorificau"* spaţiile din preajma imediată a Rusiei, avându-se deja o practică de câteva secole şi mai bine (până la Ural şi dincolo de el), acum se ţinteşte ceva mai departe.

Şi iată că **Ostankino** propune concetăţenilor săi, cărora noi le zicem Ruşi (un amestec de Slavi, Tătari Mongoli etc.) o nouă metodă de creare a minorităţilor ruse în arealul dunărean şi chiar întreaga Europă.

Şi dacă e să lămurim surpriza în acest context (plasată de fapt într'o emisiune umoristică), ea a avut totuşi o notă dramatică, chiar tragică, nu numai pentru acei vizaţi în emisiune - ci şi pentru noi toţi.

Vorba e că a fost organizat un maraton *"Moscova-Paris"* la startul căruia începură să se adune reprezentanţi ai oraşelor, regiunilor (fără vreo intenţie de întoarcere înapoi) ducându-şi calabalâcul necesar: geamantane, rucsacuri, damigene etc.

De una îmi pare rău: că nu ne-a fost prezentat şi *"conţinutul"* mai subtil al acelui calabalâc. Oricum, am fi avut posibilitatea să vedem cu ochii proprii surpriza surprizelor: armament de diferite calibre - dela pistoale automate - la tancuri şi rachete, pretext de a fonda pe ici-colo câte o bază militară, ca mai apoi să se trâmbiţeze în întreaga lume că anume ei, migranţii au eliberat, au scos din mizerie şi au cărat într'acolo bunuri materiale ridicând nivelul de trai al băştinaşilor, drept care s'au şi aciuat acolo pe veci.

Nu în zadar Polonezii, cu mult înainte (parcă anticipând emisiunea în cauză) declarau la toate forurile că trebue stopată de urgenţă deplasarea ursului roşu dela Nord la Sud. Nu de alta, dar poate căşuna multe necazuri Europei!

Dar aţi fost atenţi, mai apoi, la declaraţiile Ruşilor ce au urmat după propunerea de a bombarda poziţiile Sârbilor în urma incidentului tragic dela Sarajevo? Aştia (adică slavo-mongolo-tătarii) au poftit a mai călători niţel prin Europa. De ce nu - şi prin Asia şi alte continente: dar fără retur (căci pe acolo e mai cald şi cresc mere).

Acest *"start"* s'ar putea să se întâmple de altfel cu adevărat. Esenţialul e că ni s'a sugerat ideea, iar transpunerea ei în viaţă nu e decât o problemă de timp. Atunci ne-am putea trezi aici, în Basarabia, şi cu alte armate (a 15-a, a 16-a, a 17-a...), de asemeenea şi prin România, Serbia şi de ce nu? - prin Ungaria, Polonia şi chiar Germania, Italia etc., etc...

Să vezi atunci declaraţii de felul acelora făcute de Kozârev, Jirinovski, pâliţi de interese geopolitice stringente...

La o adică, s'ar putea modifica şi constituţiile respective, cerându-se apărarea intereselor minorităţilor şi declararea limbii ruse drept limbă internaţională.

S'ar purcede imediat la fondarea şcolilor, diverselor instituţii de stat, academii cu funcţionare în limba rusă şi dacă (cu ajutorul lor) vin la putere (în acele părţi) agrarienii locali, te mai miri că ar putea să ridice în scaunul prezidenţial vreun aborigen *"crescut"* din timp în instituţiile respective ale Moscovei ori Petersburgului, trecut apoi şi pe la cursuri de cercetare şi în sfârşit, prin vreo şcoală de partid (fie şi a lui Jirinovski). Să aibă idee omul cum să organizeze pe viitor "sfaturi cu poporul" şi referendumuri, şi dacă vreţi - cum să pună la cale un mic război local, învălmăşind niţel spiritele. Să ştie de altfel şi cum să-l termine de va fi cazul, spre a demonstra ce poate un Prezident şi câte sacrificii ar aduce el pe altarul fericirii unui popor!

Şi ca la urmă, de ce oare n'ar elibera ostateci ţinuţi în cuşti de metal dacă împrejurările o cer numai-decât? Dar nu, să mai stea acolo, până când va fi pusă la punct opoziţia - Congresul Intelectualităţii, Frontul Popular etc....

Şi apoi la ce ne-ar folosi atâta poliţie (detaşamente cu destinaţie specială, carabinieri şi multe alte unităţi militare care cer cheltuială bună, dacă nu vor fi în stare să închidă odată şi odată gura *"tincanilor"*? (după expresia plastică a unui oarecare A. Popuşoi, mare ideolog al agrarienilor "noştri").

Lupta politică e menită politicienilor profesionişti dintr'un Parlament profesionist. Şi-atunci să vezi tu reforme nu şagă, pe tot întinsul Europei! Şi ce mai nivel de viaţă! N'o să ne mai trebuiască atâtea imnuri - ci doar unul - evantai de cuvinte în toate limbile, cântat la armonică sau la balalaică! Şi să înceapă cu *"Vstavai"*, nici un fel de *"Deşteaptă-te!..."* Ştim noi cine vrea să ne deşteptăm!

Şi de ce tricolor, dacă s'ar cere un multicolor şi poate fără galben, fără acel albastru tradiţional...

Esenţial e să le fie bine tuturor, pentrucă se va duce o astfel de luptă între toate (desigur în numele poporului şi după un sfat cu el), încât nu ne va mai rămâne nimic altceva de făcut decât să acceptăm o Pace veşnică pe pământ pustiit de agrarieni.

Publicat în ziarul "Literatură şi artă" nr. 23, (2547), 2 Iunie 1994, Chişinău

O PUNERE LA PUNCT
A ASOCIAŢIEI MONDIALE
"PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA"

Confuziile *"parlamentului"* dela Chişinău se ţin lanţ. Şi toate începând cu nu mai ştie nimeni care şi terminând cu renunţarea la *"Deşteaptă-te, Române"*, ca imn al zisei Republici Moldova, au un singur scop bine definit: cultivarea amneziei Românilor dintre Prut şi Nistru faţă de ţara mamă - România.

Ca la 11 Iulie a.c., această îngrămădire de românofobie, ce-şi zice legislativ naţional, să lanseze o nouă diversiune: *"creşterea furibundă a influenţei României în Republica Moldova prin acordarea cetăţeniei române unor locuitori din regiune"*.

Motivul, asemănător drobului de sare din cunoscuta poveste crengiană, ar fi *"cererile ulterioare pe care România le poate formula pentru apărarea minorităţilor sale din Republica Moldova..."*

O *"acţiune"* considerată de ortacii lui Snegur şi Lucinschi *"mult mai eficace decât declaraţiile afişate în favoarea unirii..."*

Cum s'ar zice, ce rost mai are lupta de reîntregire a *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* din ţară şi de peste hotare (sic!)?...

Dedesubtul acestei voite induceri in eroare a opiniei publice este simplu: din moment ce guvernul dela Bucureşti acordă *"cetăţenie română"* unor basarabeni, aceştia nu sunt Români, ci... moldoveni!...

E ca şi cum un om sănătos la minte ar cere să fie declarat în mod oficial... cămilă!

Să nu ne lăsăm, fraţi români de pretutindeni, intoxicaţi şi atraşi în cursa dezbinării naţionale!

Reîntregirea Neamului Românesc dela 1918 s'a făcut prin voinţa poporului întreg şi nimeni nu poate atenta la hotarul istoric al României dintre Nistru, Tisa, Dunăre şi Marea Neagră!

COMITETUL DE COORDONARE

Paris, 8 August 1994

GÂNDURI DESPRE CĂPITAN

Denami HAIDER

De n'ar fi fost ucis, ar fi împlinit 95 de ani la 13 Septembrie 1994. În zilele noastre devine posibilă o asemenea vârstă.

Când s'a săvârşit din viaţa aceasta abia trecuse de 39 de ani. La aceeaşi etate se stinsese şi Hyperion al literaturii române. Tot un Luceafăr, dar al politicii româneşti interbelice, s'a dovedit a fi şi Corneliu Zelea Codreanu, deoarece încă din vremea studenţiei a stăvilit, la Iaşi, expansiunea comunismului în România. Pentru mine nu încape îndoială că în ceea ce priveşte integritatea de caracter şi concepţia politică, există o similitudine perfectă între marii bărbaţi Mihai Eminescu şi Corneliu Zelea Codreanu. Amândoi au rămas incoruptibili, nefiind atraşi câtuşi de puţin de onoruri, de bani sau de funcţii prin care ar fi trădat curatele idealuri tinereşti, puse în slujba naţiei şi a patriei.

Aceasta în ceea ce priveşte teribil de scurtele lor vieţi. Însă prin felul cutremurător în care a părăsit această lume haină, Căpitanul se apropie cel mai mult de Sfântul Ioan Botezătorul. Deşi îi desparte o enormă distanţă temporală (de circa 1900 de ani), totuşi amândoi sfârşesc cam prin aceleaşi suplicii înfricoşătoare, ordonate de aceeaşi ocultă anticreştină. Există, aşadar, o izbitoare asemănare perfectă între ucigaşii lui Ioan Botezătorul din anul 27 şi cei ai lui Corneliu Codreanu din anul 1938 după Hristos. Tetrarhul iudeu Irod Antipa îl are corespondent, după 1911 ani, pe regele iudeo-masonic Carol al II-lea de Hohenzolern, în vreme ce amantei incestuoase Irodiada îi corespunde metresa Lupeasca, Evreică şi dânsa. S'ar părea că doar Salomeea a rămas fără continuatoare. La drept vorbind, rolul acestei adolescente inocente devenise şi aşa superfluu pentrucă ea nu ştia ce să ceară. Au apărut, în schimb, în noul scenariu (mai diabolic elaborat), consilieri regali, miniştri, generali şi alţi gâzi, setoşi de sânge tineresc, care au cerut nu doar un cap - cel al Căpitanului - ci paisprezece capete. Iar modul chinuitor în care au fost omoriţi şi distruşi cei 14 tineri legionari în frunte cu Codreanu nici nu are termen de comparaţie în toată istoria Terrei: prin strangulare şi, apoi, prin împuşcare, având mâinile şi picioarele legate cu lanţuri de ocnaşi. Pe urmă, în groapa comună în care au fost azvârliţi claie peste grămadă, s'a turnat vitriol, ca din trupurile lor de martiri nici oasele să nu rămână intacte. La acest ultim act mişelnic dintr'un spectacol vampiresc, incredibil, dar în întregime real, a participat însăşi Noua Irodiadă (recte Elena Lupescu), unul dintre numeroşii autori morali ai carnagiului, spre a se convinge personal că s'a îndeplinit absolut totul după bunu-i plac drăcesc...

Aveam doar 6 ani în toamna lui 1940, când mi-a fost dat să aud, pentru prima oară, intonându-se *"Sfântă tinereţe legionară"*.

Şi acum, la 60 de ani, sunt cuprins de aceiaşi dulci fiori de bucurie şi de îmbărbătare ca în copilărie.

Mărturisesc cu toată onestitatea că n'am citit - nici nu cred că există - alt text laic atât de frumos, de mobilizator şi de însufleţitor ca poemul - imn *"Sfântă tinereţe legionară"*. Fiecare vers şi fiece slovă sunt înălţătoare, de neuitat, însă pe mine m'au impresionat cel mai puternic aceste două perechi lexicale din refren: *"Garda-Căpitanul"* şi *"Ţara-Căpitanul"*. Tot atunci, în 1940, primul care mi-a răspuns la tulburătoarea interogaţie *"Cine-i Căpitanul?"* a fost regretatul meu tată. Părintele meu nu dobândise prea multe cunoştinţe în istorie şi în politică, dar ştia destule lucruri ca să-mi fi astâmpărat curiozitatea de copil.

Însă cel ce avea să mă lumineze pe deplin asupra Mişcării Legionare şi a întemeietorului său va fi bădia Erhan Sebastian. Aceasta s'a întâmplat prin iarna 1957-1958. În celulele 1-4 şi 9-12 ale secţiei a III-a a penitenciarului Jilava, am avut norocul să-l cunosc pe acest admirabil bucovinean, brav veteran al Legiunii Arhanghelul Mihail. Dela el am aflat, mai întâi, ceea ce acum îmi confirmă fotografia: că marele martir Corneliu Zelea Codreanu a fost un bărbat înalt, atletic, frumos şi viteaz ca un arhanghel. Afirmă adevărul despre frumuseţea lui îngerească şi bărbaţii, nu numai femeile, care au avut şansa extraordinară de a-l vedea şi a-l auzi vorbind.

Căpitanul ştia să îmbine desăvârşit vorba aspră cu blândeţea şi cu omenia în fapte. Nu se cunoaşte nici o nepotrivire între promisiunile şi faptele sale. Avea o minte genială. Inteligenţa lui, bazată pe harul facerii de bine, al construcţiei, nu admitea compromisuri cu politicienii, cu cei ce se pretau la înţelegeri satanice dăunătoare pentru scumpa noastră ţară. Servirea patriei şi slujirea lui Hristos până la jertfirea vieţii reprezentau suprema lege pentru Căpitan.

Parcă-l aud şi acum, după 35-36 de ani pe bădia Erhan zicând cu fală: "Îi plăcea Căpitanului să facă sport. Dar nu unul de maidan, cum fac mai toţi copiii şi flăcăii, ci unul de performanţă. Ba chiar mai multe sporturi. Le practica aproape pe toate cu rezultate bune. Era polisportiv ca un German. Îndeosebi la schi şi la înnot nu-l întrecea nimeni. Eram şi eu - continuă bădia din negura vremii de demult - la Carmen Sylva, când Căpitanul a salvat pe un Iţic dela înnec. Câţiva camarazi i-au atras atenţia că şi-a riscat propria viaţă pentru un iudeu nemernic. N'am să uit nicicând riposta hotărâtă pe care ne-a dat-o Căpitanul: *"Am salvat un om. Nu contează că-i Evreu. Şi vă rog să reţineţi pentru totdeauna că nu împotriva Evreilor ca atare trebue să se îndrepte lupta necruţătoare a unui legionar autentic, ci contra celor ce fac rău României şi bisericii creştine"*.

Crezul acesta umanist şi naţionalist-creştin - subliniază venerabilul meu călăuz - s'a confundat cu un principiu dela care nu s'a abătut nici măcar o dată. Lângă el - încheie bătrânul meu dascăl legionar - te simţeai în siguranţă. Nu te temeai de nimic. Cel puţin pentru mine personalitatea lui impunătoare reprezenta un nu ştiu ce ocrotitor. Era ca un scut, ca un înger păzitor, ca un arhanghel cutezător şi izbăvitor. Ar fi putut trăi până la bătrâneţe de n'ar fi fost răpus de monştrii cei mai sângeroşi din istorie. Încă pe-atât de ar fi trăit, adică 70 de ani, ar fi reuşit cu siguranţă să facă din România o ţară frumoasă *"ca soarele sfânt de pe cer"* ideal neagreat însă de oculta mondială care nu va îngădui nici unui popor mic, ca al nostru, să se ridice şi să se întărească prea mult...

Vrăjmaşii românismului şi ai creştinismului, căutând nod în papură îi reproşează Căpitanului nostru faptul că l-a împuşcat pe torţionarul, persecutorul şi criminalul prefect de poliţie din Iaşi, Manciu, deşi se ştie că atunci a fost vorba nu de o faptă premeditată, ci de una săvârşită în legitimă apărare. De altminteri, justiţia l-a achitat, absolvindu-l de orice vină.

Dar aceşti duşmani ai adevărului istoric ar trebui să-şi aducă aminte că Moise însuşi s'a văzut nevoit să omoare un Egiptean care-l bătea cumplit pe un sclav evreu: cu toate acestea nimeni nu l-a calificat pe Moise *"criminal"*, iar fapta aceea n'a fost de natură să-l împiedice a urca până la cea mai înaltă treaptă a devenirii sociale. Chiar Dumnezeu l-a desemnat pe Moise, după omor, ca lider politic şi religios al poporului ales din era dinainte de Hristos. Ba, îndrăznesc să afirm că cinstirea ce i se cuvine lui Corneliu Z. Codreanu o întrece pe a lui Moise întrucât Căpitanul a intrat în veşnicie prin moarte trupească de mare mucenic.

De altfel, nutresc necontenit convingerea neclintită că multă vreme nu va mai trece până ce pleiada noastră de sfinţi - sărăcuţă deocamdată - se va îmbogăţi cu marii mucenici Ioan I. Moţa, Vasile Marin şi Corneliu Zelea Codreanu, care, asemenea Brâncovenilor, şi-au dat viaţa pentru Hristos. Cât timp va curge Dunărea şi va exista un spaţiu terestru ce se numeşte România, Căpitanul va fi pomenit şi omagiat ca liderul politic şi spiritual cel mai de seamă al tineretului din acest al XX-lea veac de după Hristos.

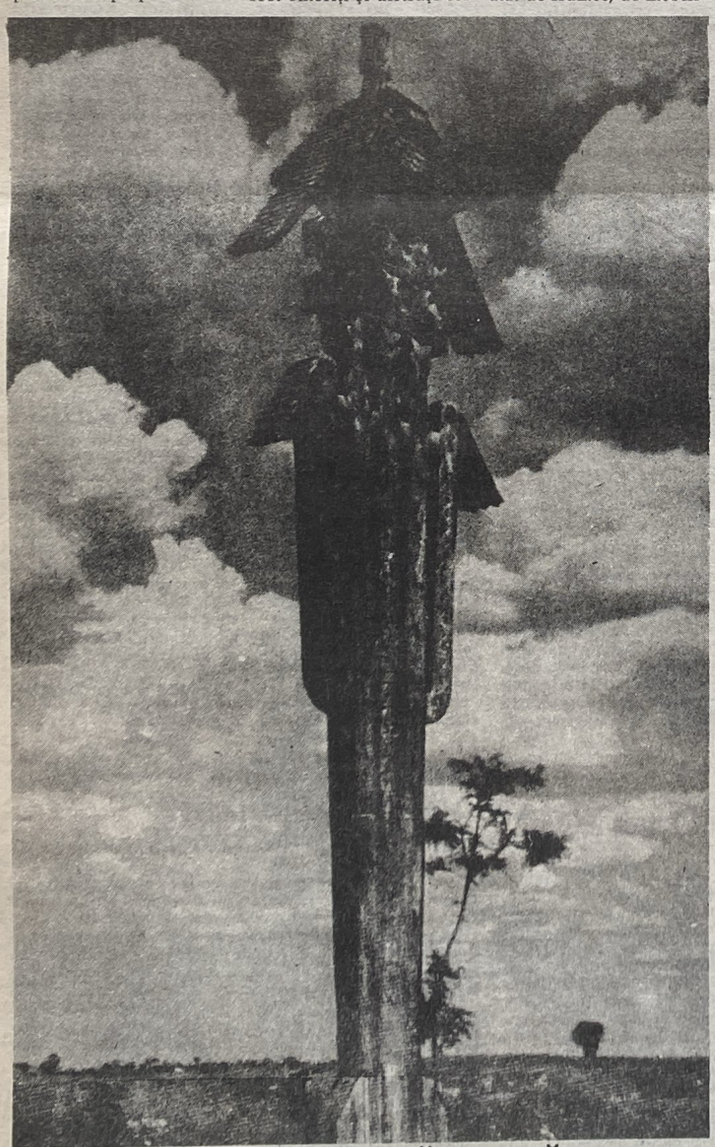

TROIŢA STRĂBUNĂ STRĂJUIND PĂMÂNTUL DACIEI

SPIRITUALITATE LEGIONARĂ

Mişcarea legionară, înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., de formule, este ***o şcoală spirituală***, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un erou.

Mişcarea legionară are mai mult caracterul unei mari şcoli spirituale.

Ea tinde să aprindă credinţi nebănuite, ea tinde să transforme, să revoluţioneze sufletul românesc.

Strigaţi în toate părţile că răul, mizeria, ruina ne vin dela suflet.

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebue să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul mulţimii.

De aceea piatra unghiulară dela care porneşte Legiunea este omul; nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice. "Legiunea Arhanghelul Mihail" va fi, prin urmare, mai mult o *şcoală şi o oaste* decât un partid politic.

Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de un mare om politic, aşa cum greşit se crede, ci de un mare educator şi conducător, care să biruiască puterile răului şi să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi răul din el şi din ai lui.

Din această şcoală legionară va trebui să iasă un om nou, un om cu calităţi de erou. Un uriaş în mijlocul istoriei noastre, care să lupte şi să biruiască împotriva tuturor duşmanilor Patriei, lupta sa şi biruinţa sa trebuind să se prelungească şi dincolo, asupra inamicilor nevăzuţi, asupra puterilor răului, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înţelept, mai curat, mai muncitor şi mai viteaz, iată ce trebue să ne dea şcoala legionară! Un om, în care să fie dezvoltate, până la maximum, toate posibilităţile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptăţii; cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile măririi lui.

În acest tip de erou - erou în sens războinic - pentru ca să poată prin luptă să-şi impună părerea - erou în sens social: incapabil după victorie de a exploata munca altuia - erou al muncii uriaşul creator prin muncă al ţării sale - trebue să fie concentrat tot ce a putut strânge mai bun în timpul miilor de ani poporul român.

Pe acest om îl aşteptăm, pe acest erou, pe acest uriaş.

Pe el se va baza statul cel nou, România de mâine.

Un nou partid politic nu poate să dea decât cel mult un nou guvern şi o nouă guvernare; o şcoală legionară însă, poate să dea ţării acesteia un mare *tip de Român*. Poate să iasă din ea ceva mare, cum n'a mai fost, care să frângă în două întreaga noastră istorie, şi să pună temeliile începutului unei alte istorii româneşti, la care acest popor are dreptul, datorită suferinţelor şi răbdării lui milenare, precum şi curăţeniei şi nobleţei sale sufleteşti, căci este, poate, singurul popor din lume, care, în toată istoria sa, n'a cunoscut păcatul robirii, încălcării, sau nedreptăţii altor popoare.

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

MINUNI ÎN VREMEA NOASTRĂ

La locurile Sfinte, de unde purced trei din cele cinci mari religii, se fierbe cazanul păcii între Israel şi ţările vecine arabe. Sunt hotare greu de tras pe nisipurile unde a scris odată Domnul nostru Iisus Hristos şi înţelegerea e grea de înfăptuit între rase, religii şi culturi diferite, ce au de împărţit acelaşi pământ, pe care fiecare îl revendică.

Am văzut ce n'am crezut! Am văzut pe liderul Palestinienilor şi duşmanul de moarte al Israelului, Yasser Arafat, precum şi pe Regele Hussein al Iordanului, care şi-a păstrat alianţa cu Irakul în timpul războiului din Golf, dând mâna cu Premierul Israelului Yitzhak Rabin. Fapt ce-a schimbat macazul istoriei. Mai sunt, şi vor mai rămâne suprapatrioţii fanatici ce vor să continue lupta până la capătul ei şi pe socoteala capetelor noastre. Pe aceştia îi compătimim, ei sunt bolnavi de cancerul urii şi răzbunării.

• • •

CEAUŞESCU SALVATORUL

Revista *"Men's Journal"* (Aprilie, 1994) publică articolul *"The Grizzlies of Romania"* de Nick Bass, din care ne inspirăm.

Sub Ceauşescu, urşii au trăit în Raiul socialist, numărul lor a crescut în zece ani dela 900 la 6000, de 12 ori mai mult decât se găsesc în statul Montana care-i mai mare decât România.

Cauza a fost că *"Fiul Iubit"* avea monopolul ca să-i vâneze. El împuşca câte opt şi zece urşi, ca pe urmă să-l aleagă pe cel mai mare cu care se fotografia: ursul mort şi Ceauşescu ţanţoş că-i *"Mare vânător"*. Până la urmă şi urşii şi Ceauşescu au murit împuşcaţi.

Dr. Peter Weber, singurul biologist de urşi din România, descrie că nu Ceauşescu căuta urşii, ci urşii îl căutau pe Ceauşescu care şedea la fereastra cabinei, aşteptându-i cu puşca în mână; în timp ce urşii dădeau târcoale locului pentrucă în ultimele săptămâni li se oferise pe gratis dejun şi cină.

Azi, contra a $20.000 se oferă permis străinilor de a ne cutreera munţii şi vâna urşii.

• • •

O NOUĂ BIBLIE NETOVĂRĂŞEASCĂ

Despre I.P.S. Bartolomeu Valerian Anania, cunoscut nouă, s'au spus şi bune şi rele, dar şi prietenii şi duşmanii cad de acord: I.P.S. este un om de mare cultură.

Ultima lucrare, fruct al unei îndelungi munci, este Noul Testament în versiune revăzută, redactată şi comentată, unde s'au eliminat influenţele regimului diavolesc care, pe ici pe colo, şi-au băgat coada; dăm un exemplu de strădanie tovărăşească de a ne desţeleni credinţa.

În Noul Testament, ediţia 1952, la Epistola Întâia Sobornicească a Sfântului Apostol Petru (2:17) comuniştii au încercat să-l transforme pe Sfântul Apostol ca vestitor al lui Marx şi Engels şi i-au reeditat epistola conform normativului dat de Comitetul Central, astfel în loc de *"Iubiţi frăţia"*, Sfântul Apostol Petru ar fi declarat... "Iubiţi **tovărăşia** (Sublinierele noastre) dintre fraţi".

• • •

ROMÂNII AU DOAR O SINGURĂ GRIJĂ!

Căldurile tropicale şi seceta din Estul Europei au redus grijile omului la una singură: ce să mănânce! O masă la restaurant costă în dolari americani la fel ca'n Statele Unite, dar Românul e plătit cu lei, iar un dolar se schimbă la cca. 1850 lei.

• • •

UNDE SUNT ?

În ultimul timp nu se mai aude, vede şi citeşte, nimic despre D-nii: Mazilu, Brucan, Voican şi alte creiere cenuşii. Singurul care mai viază e Petre Roman.

• • •

PĂRERILE ALTORA DESPRE NOI

Reproducem, fără comentarii şi modestie, cele scrise în revista *"Renaşterea"*, anul 5, (seria nouă nr. 4) Aprilie 1994, la rubrica "PUNCTE", pagina 12:

"Între periodicele care se editează în afara graniţelor ţării se numără şi "Cuvântul Românesc", publicat în Ontario, dar cu circulaţie în afara Canadei.

În al XX-lea an de apariţie publicaţia se vrea (şi este în bună măsură) orientată în spaţiul politico-social, cultural şi chiar în cel religios. Din numărul lunii Martie merită a fi reţinute titluri precum: "Starea sub lege" de Al. Nemoianu, "Partea care nu moare" de Ovidiu Vasilescu, "Părintele Juncu" de Dumitru Oniga şi altele.

Părintele Galeriu propune o meditaţie asupra "Ordinei morale" plecând dela semnificaţia termenului "BUN".

Interesant mi se pare paralelismul N. Steinhart - P. Tuţea, realizat prin alăturarea pasajelor selectate tematic, din lucrările celor doi gânditori creştini.

"The Romanian Voice", este într'adevăr, Cuvânt Românesc!"

• • •

SPORTOFILII

Consulul american din Bucureşti a declarat că mulţi cărora li s'a refuzat viza de turist pentru a vedea meciurile Cupei Mondiale nu erau sportivi, ci dornici de a emigra, majoritatea din ei fiind deja refuzaţi în trecut. Cheltuielile drumului, inclusiv biletele la meci, hoteluri, etc., cca. $ 3000 la o leafă lunară de $ 67. Refuzul de a acorda vize a supărat Oficiile de turism.

• • •

CEAUŞESCU ARE PIETRE LA CAP

La cimitirul Ghencea s'au depus pe mormântul ceauşeştilor pietre colorate roşu, galben şi albastru. Ca un protest al inflaţiei, admiratorii răposatului au format partidul *"Renaşterea Naţională a României"*.

• • •

SĂPTĂMÂNA CÂPULUI ROMÂNESC

- EDIŢIA 1994 -

O vară bogată în evenimente de afirmare naţională: Festivalul Cântecului ("Earthsong") la Hamilton, cu participarea ansamblului folcloric din Basarabia, Simpozionul dela Paris; Săptămâna Câmpului Românesc dela Hamilton şi Romfest la Los Angeles, California.

Regretul e că într'un an există doar o singură vară, iar biletele de avion nu se vând ca pizza - plăteşti una şi capeţi alta gratis; în plus, este cam obositor pentru trup şi buzunar să fii prezent, în spaţiul a patru luni, în două continente şi trei ţări: Franţa, Canada şi Statele Unite.

La Câmpul Românesc prieteni noi şi prieteni vechi - care te întâmpină: *"Vai ce bine arăţi!"* - îşi povestesc despre cele bune şi rele de când nu s'au mai văzut şi sorb pahare de vorbă dulce.

În cadrul programului: o excursie la vinăria *"Brights"*, cea mai veche din Canada, de unde fiecare ne-am întors cu voie bună, un foc de tabără cu cântece şi poezii, plus două zile de conferinţe, banchetul de închidere a săptămânii câmpului.

În timpul conferinţelor, s'a pus accentul pe faptul că neocomuniştii încearcă să ne falsifice istoria şi să măsluiască sensul cuvintelor.

Se repetă apucăturile împuşcatului când preţurile în loc să se mărească ele se *"schimbau"*, *"mutau"*, *"ajustau"* etc.; în acelaşi timp exilul era compus din nazişti, fascişti, legionari care erau cu toţi criminali; acum cu, strategia post decembristă de a se şterge trecutul de luptător al exilului, foştii *"criminali"* au devenit *"emigranţii din diasporă"* sau *"plimbăreţii"*.

Părintele Ichim ne-a călătorit prin limba greacă, latină, etc. a explicat rostul cuvintelor şi a subliniat diferenţa dinte *"exil şi diasporă"* precum şi încercarea de a se falsifica istoria prin înlocuirea unor cuvinte ce alterează realitatea. E vechiul năravcomunist care de decenii a umplut lumea de fericire pe unde lungi, pe unde scurte, la televizor şi pe hârtie. (Notă: Un preot care a făcut puşcărie ne-a mărturisit cu ani în urmă, la o conferinţă, cum în meniul închisorilor zeama de varză oferită condamnanţilor se numea *"pilaf de pui"*).

Subiectul conferinţei părintelui Gheorghe Calciu: necesitatea unei înţelegeri între cele două mari Biserici creştine, pentru a se putea lupta cu tendinţa de distrugere a familiei, una din ţintele ideologiei comuniste care dela început hotărîse ca mama să mănânce la o cantină, tata la o alta şi copilul să fie hrănit la creşă. Cum se poate cimenta dragostea într'o familie când ei nu mai sunt strânşi în jurul mesei ca să-şi povestească bucuriile şi necazurile?

Dl. Ion Halmaghi, proaspăt întors dela Simpozionul din Paris şi din experienţa şi cunoştinţele acumulate în decursul deceniilor, ca unul din stegarii în Capitala Franţei, ne-a spus în ce fază se află azi lupta exilului şi ce şansă au partidele din Opoziţie la viitoarele alegeri. E pentru

Vedere dela Câmpul Românesc din Hamilton-Canada

prima dată când vocea celor de dincolo de hotarele ţării se aude între zidurile Cotrocenilor.

Dl. Zaharia Anghel a ţinut cea mai discutată prelegere, mai exact D-sa ne-a arătat într'un pamflet şabloanele de expresii comuniste pe care cetăţeanul, treptat şi fără să-şi dea seama, le-a inclus în vocabularul cotidian. După conferinţă, au urmat întrebări şi răspunsuri cu exemple care dezvăluie manevrele noului regim ce vrea să înlocuiască limba *"vechilor cazanii"* cu *"limba de lemn"*. Pentru problema ridicată şi discuţiile ce au avut loc rămânem datori Dlor Anghel şi Albulescu.

Prin munca voluntară s'au făcut mici reparaţii ce deveniseră necesare datorită timpului şi vremii, pregătindu-se astfel din timp *"colţul de ţară"* unde ne vom întâlni în anul 1995 la Câmpul Românesc.

A urmat banchetul de închidere, cu muzica lui Nicu Pocroianu, care ne-a purtat uşor prin toate regiunile ţării, cu melodii de demult şi noi; veselie şi rămas bun, fiecare luând cu el un extra bagaj de cunoştinţe oferit de conferenţiari.

Un vizitator

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITEŞTI de Dumitru BACU	$28.00
POEZII DIN ÎNCHISORI, Culegere de Z.PANĂ	25.00
CU ACUL PE SĂPUN, Poezii de Zahu PANĂ	20.00
JURNALUL FERICIRII de N.STEINHARDT	25.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN 1939-1939 Culegere de texte	23.00
FANTOMELE LUI PACEPA de Gh.I.OLBOJAN	15.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHENI	10.00
ŞOIMI PESTE PRAPASTIE şi POEZII ALESE 1914-1944 de Nichifor CRAINIC ambele volume	15.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	30.00
DEZGROPAREA CĂPITANULUI de V. POSTEUCĂ	14.00
DIN ÎMPĂRĂŢIA MORŢII de Gabriel BĂLĂNESCU	30.00
ARON COTRUŞ, Opere complete	25.00
SÂNGELE TEMNIŢEI * BALADE de Radu GYR	15.00
ŞI CERUL PLÂNGEA, Amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
321 DE VORBE MEMORABILE ALE LUI PETRE ŢUŢEA	10.00
SĂRATA de Nicolae ROŞCA	8.00
CREZ DE GENERAŢIE de Vasile MARIN	20.00
CU VIII ŞI CU MORŢII LAOLALTĂ de N. STĂNESCU	10.00
ÎNSEMNĂRI DE PE FRONT (1936-1937) de N.TOTU	15.00
BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Nicolae CIACHIR	10.00
DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Nicolae CIACHIR	10.00
RĂZBUNĂRI CELEBRE (Dela Cain la Stalin) de Nicolae CIACHIR	10.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (Partea I-a 1642-1789) de Prof. dr. Nicolae CIACHIR	20.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (Partea II-a 1789-1919) de Prof. dr. Nicolae CIACHIR	20.00
POEZII PRINTRE GRATII de Alex. SILISTREANU	8.00
ISTORIA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A RĂZBOIULUI - 22 IUNIE - de G-ral Platon CHIRNOAGĂ	35.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ÎNVIEREA, Revistă trimestrială de analize, documente, crestomaţie şi cronici, 272 pagini	15.00
ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ de Virgil MATEIAŞ	18.00
POEZII de Nicu Iancu PĂLTINIŞTEANU	$ 10.00
FORTUL NR.13 de Marcel PETRIŞOR	10.00
O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae GOLEA	7.00
PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de Dumitru ICHIM	10.00
TEMELIE DE VEAC NOU de Vasile MILITARU	20.00
STROPI DE ROUĂ de Vasile MILITARU	22.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	20.00
VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	6.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI, Poezii de Ion ŢOLESCU	5.00
AMINTIRI DIN COPILĂRIE de P.NĂMOLOASA	5.00
POVESTE DE DINCOLO de Ana Maria MARIN	7.00
DESŢĂRAŢII, Poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, Poezii de Vasile MUSTAŢĂ	5.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FĂRĂ SOARE, Poezii de Alexandru BIDEAN	10.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	7.00
VREŢI SĂ RĂDEŢI de Florin SCĂRLĂTESCU	5.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE, Schiţe şi nuvele de N.NOVAC	7.00
MANSARDA DE CATIFEA poezii de Dan Emilian ROŞCA	7.00
ARDEALUL PĂMÂNT ROMÂNESC de M. LEHRER	20.00
PARMITHI de Victoria BAŢU	5.00
DIALOG DE ABJECŢIE de Radu N. CISMĂŞEANU	5.00
ÎNTRE CIOCAN, SECERĂ ŞI NICOVALĂ de Paraschiv NĂMOLOASA	28.00
CAIDUL - Nuvelele adolescenţei în temniţele comuniste de Mihai RĂDULESCU	7.00
SEARA LUMINOASĂ, Poezii de Florica BAŢU	7.00
RECONSTITUIRI de Constantin MUSTAŢĂ	10.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	8.00
PUNCTE DE VEDERE de Eugen POPESCU	15.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus în limba engleză) de Dumtru BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză) de Nicole DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

PE MARGINEA UNUI INTERVIU APĂRUT ÎN "DEŞTEPTAREA"

M. Stere DERDENA

Un prieten mi-a spus, cândva, că domnul Mircea Ciumara, deputat din partea PNŢCD în camera inferioră a Parlamentului din Bucureşti, ar fi Macedoromân. Pe urmă, un alt concitadin mi-a mărturisit despre acelaşi om politic că nici n'ar fi român. N'am dat crezare, nici uneia dintre cele două informaţii, însă mi-a plăcut s'o reţin, sub beneficiu de inventar, doar pe prima.

După aceea, am tot auzit şi-am tot citit că domnul Ciumara este un bun economist. Şi-atât de bun încât a fost propus, în vremea unei crize de guvern, pentru funcţia de prim-ministru al României. Însă nicăieri n'am văzut vreo referire cu privire la obârşia sa etnică.

Mai recent, în numărul 48 al revistei Aromânilor "Deşteptarea", am dat de interviul intitulat "De vorbă cu domnul deputat Mircea Ciumara în problema aromână" şi luat de domnul Hristu Cândroveanu, cunoscut poet, prozator, tălmăcitor şi publicist aromân.

Menţionez că, printre numeroasele personalităţi politice din România, intervievate în aceeaşi chestiune de neobositul cărturar Hristu Cândroveanu, de când fiinţează excelenta publicaţie pe care a întemeiat-o şi o conduce, s'au aflat şi Dacoromâni nu numai Macedoromâni. De aceea aş fi vrut să dau, în cuprinsul acestei convorbiri, de o precizare expressis verbis cu privire la originea etnică a domnului Ciumara. Faptul că nu există o atare clarificare nu constituie cine ştie ce pagubă. Căci la urma urmei contează ceea ce simţi şi, îndeosebi, ceea ce întreprinzi pentru nevoile acute ale fraţilor noştri risipiţi între Dunăre, Marea Egee şi Marea Adriatică.

Însă ceea ce reprezintă cu adevărat un lucru rău, rezultat din acest interviu, este pasivitatea dezgustătoare în care se complace domnul deputat Ciumara. Atitudinea aceasta sugerează ideea că domnia sa nu are nimic comun nici cu Dacoromânii şi cu atât mai puţin cu Macedoromânii, de vreme ce răspunde fie cu detaşarea celui ce trăieşte într'un turn de fildeş, fie cu lehamitea celui năpădit de treburi mult mai importante. Spre edificarea cititorilor redau câteva mostre de astfel de răspunsuri. "Există în prezent mai mulţi parlamentari de origine aromână".

"...Prezentaţi-vă solicitările cât mai simplu, mai precis şi mai concret. Pe puncte! Să nu fie obligat cel căruia i se cere sprijinul să-şi bată capul spre a găsi el modul de concretizare a soluţiei. Poate nu are timp, poate că nu se acordă problemei un interes pe măsură. Iar din când în când trebue revenit pe la conducerea fiecărui partid spre a reaminti că s'a promis un sprijin, pe care încă îl mai aşteptaţi. Nu-i exclus ca un om politic important sau altul să fie luat cu alte treburi, poate mai urgente, şi să fi uitat de dumneavoastră."

"Nu îmi place nota de descurajare din unele întrebări ale dumneavoastră. Eu înţeleg că, dacă intru în ring, terbue să boxez, fără a mă mai gândi dacă voi pierde sau voi câştiga. Dacă aţi intrat în această luptă, domnule Cândroveanu, se impune să luptaţi până învingeţi ori cădeţi epuizat! Asta e tot ce prezintă importanţă. Doar într'un război nu contează nomai numărul de soldaţi, ci şi moralul trupelor. De aceea nu e suficient să rămân în luptă, ci să şi lupt cu dăruire, oricât aş fi de buimăcit de pumnii adversarului. Acest lucru ştiu bine că îl pretindeţi şi dumneavoastră personal, care neapărat, sunteţi un luptător!".

Ni se spune, aşadar, că, actualmente, în turnul de fildeş din Dealul Patriarhiei s'ar afla şi alţi parlamentari de sorginte aromână. Şi nu câţiva, ci "mai mulţi". Cum mai mulţi, domnule Ciumara, când nici unul nu este cunoscut!?

Mai afirmă ceva domnul Ciumara. De data aceasta un mare adevăr, anume că domnul Cândroveanu este un luptător. Şi lăsând totul - absolut toate necazurile etniei celei mai defavorizate de soartă şi de statul român şi ale celei mai marginalizate populaţii din Europa - pe umerii domnului Cândroveanu înseamnă că acesta este singurul luptător aromân din România. Dar ce să facă numai un om, că doar o rândunică, opinau cu dreptate strămoşii noştri din stirpea lui Traian, nu poate să aducă primăvara.

Iată însă că şi din Roma a pornit o rândunică vestitoare de primăvară pentru Aromânii din Peninsula Balcanică. Această rândunică, dătătoare de nădejdi şi mai mari fiindcă a zburat până la Strasbourg ca să se zbată pentru Aromâni, se numeşte Ferrarini. Păcat că ziarista Mihaela Mihăilescu care, în "România liberă" din 15 Iulie 1994, la pagina 8, ne furnizează această informaţie extrem de preţioasă, titrată "Aromânii apăraţi de Consiliul Europei", nu a consemnat şi numele de botez al domnului deputat italian Ferrarini.

Dar iată în extenso ştirea senzaţională transmisă de prestigiosul cotidian bucureştean:

"Deputatul Ferrarini a prezentat în Consiliul Europei o propunere de directivă prin care se cere ca Aromânii să fie recunoscuţi ca minoritate etnică şi să se poată exprima în limba lor, astfel încât acest dialect, foarte vechi, să fie salvat. Prin propunerea de directivă se mai cere ca un raport asupra situaţiei particulare a comunităţii aromâne să fie prezentat în timp util Adunării parlamentare a C. E.".

Deci, nu Iliescu, nu Năstase, nu Gherman, nu Văcăroiu, Ciumara, ci Ferrarini, care nu-i Român, nici Aromân. Italianul acesta providenţial merită cu prisosinţă să i se ridice statuie chiar în incinta Parlamentului Românei.

Chiar nu ştie domnul Ciumara că în alte ţări nu scriitorii, nici publiciştii, ci guvernanţii şi parlamentarii se interesează de felul cum trăiesc conaţionalii lor în statele străine!? Domnul Gyula Horn, bunăoară, actualul premier al Ungariei, când era ministru de externe s'a deplasat la Bucureşti încă din primele zile ale anului 1990 ca să tot ceară drepturi pentru Ungurii din România cu toate că aceştia ca, de-altfel, toţi minoritarii etnici dela noi, se bucură de o puzderie de drepturi. Numai jumătate din aceste drepturi de s'ar acorda Aromânilor din Macedonia, Grecia, Bulgaria şi Albania şi tot ar fi ceva. Or, fraţii noştri sud-dunăreni, sărmanii, nici măcar nume strămoşeşti n'au voie să poarte. Dar nu numai oamenii politici din Ungaria, ci şi cei din celelalte state vecine se interesează îndeaproape cum o duc în România fraţii lor de sânge şi de limbă. Ba chiar şi cârmuitorii din ţări de mai departe, ca de pildă Grecia, Albania, Croaţia, Armenia, îi ajută neîncetat pe puţinii Greci, Albanezi, Croaţi, Armeni care se mai găsesc oploşiţi pe la noi. O mână de Greci şi o altă mână de Bulgari au de mult timp deputaţi în Parlamentul României, în vreme ce Aromânii din Grecia, din Bulgaria, ca şi cei din Macedonia şi din Albania, deşi sunt de ordinul sutelor de mii în fiecare dintre cele patru state balcanice, totuşi nu au nici un reprezentant în parlamentele dela Atena, Sofia, Skoplje şi Tirana. Încă şi mai grav, Aromânii din cele patru ţări balcanice nu dispun încă de şcoli şi de biserici în care să înveţe şi să se roage în limba lor maternă.

În schimb, guvernanţii şi parlamentarii din România îi-au lăsat de izbelişte atât pe Macedoromânii cât şi pe Dacoromânii (basarabeni, bucovineni, transnistrieni, bănăţeni, timoceni etc.), trăitori dincolo de hotarele noastre ciunte, însă nu prea departe de ele, cu toate că sunt de ordinul milioanelor. Ba mai mult, guvernul Văcăroiu, prin ministrul său de externe, s'a grăbit să declare, tot în acest miez de vară că România nu are pretenţii teritoriale faţă de Bulgaria. Cu alte cuvinte guvernanţii, ca şi parlamentarii (pentru că nici un deputat şi nici un senator n'au protestat -împotriva acestei declaraţii aromâneşti) nici nu vor să mai audă de Cadrilater. Am arătat şi cu alt prilej că nici un om politic din România postbelică n'a pomenit vreodată de Cadrilater, de Silistra lui Dobrotici şi a lui Mircea cel Bătrân (ambii, stăpâni ai Dobrogei întregi), dela Balcicul reginei noastre mari, întregitoare, Maria, cea care a lăsat cu limbă de moarte ca inima-i vitează şi neasemuit de bună să-i fie înhumată în Coasta noastră de Argint.

Curios că declaraţia nepartinică de ignorare a Caliacrei şi Durostorului survine într'un moment foarte apropiat de anul 1995, când se va semna Tratatul de Pace cu Germania şi se va reveni, sperăm, la graniţele noastre din perioada interbelică (1918-1940) şi când U.S.A. vor da, probabil, lumină verde pentru demararea procesului internaţional al criminalilor comunişti. Dar cine să se bată, din România, pentru redobândirea teritoriilor noastre pierdute dacă nu-l avem în parlament sau în guvern pe Ferrarini? Doar nu domnul Ciumara care se comportă ca acei ce zic "mşeată-i bana de picurar, ma altu-s pască oili. L-am avea pe domnul Cândroveanu de-ar fi ministru de externe sau măcar parlamentar. Poate că va fi şi vremea aceea. În ce mă priveşte, dum spiro spero.

UNDE DAI ŞI UNDE CRAPĂ...

Un aforism ce se potriveşte întocmai apariţiei la Bucureşti şi în ţară a Partidului Naţional al Reîntregirii. Un partid fondat de Nicolae Lupan, ca o treaptă superioară de luptă a *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* pentru reîntregirea neamului în hotarele sale istorice. Totul *"bine şi frumos"*. Salutabil chiar!

Ghinionul a făcut însă ca la propunerea insistentă a fondatorului să fie ales preşedinte executiv Mircea Druc. Un *"personaj"* confuz care în scurt timp a reuşit, prin metode populiste, să abată PNR-ul de pe drumul de partid de opoziţie, aşa cum stipulează statutul şi platforma-program, prin hăţişuri ale contra-opoziţiei.

Drept care, Nicolae Lupan recunoştea într'o declaraţie de despărţire de Mircea Druc, publicată în România Liberă din 23 Iunie 1994, că la acel congres de constituire ţinut în 26 Martie '93 *"aducea baci la stână... un lup"!*

"Lup" pe care de vreo jumătate de an nu-l mai aranjează nici măcar denumirea partidului, ca formaţiune politică a Reîntregirii! Contestă până şi sigla partidului: Traian şi Decebal circumscrişi în conturul României dela 1918.

În felul acesta problema limpezirii ideologice a PNR-ului rămâne ambiguă atâta timp cât calitatea de preşedinte executiv îi revine dubiosului Mircea Druc.

Un lucru e cert: acela că *"divorţul"* dintre preşedintele fondator şi cel executiv a produs stupoare în rândurile membrilor al căror număr pe tot cuprinsul ţării întrece cifra de 10.000! Iar unii dintre ei, cum e cazul delegaţilor permanenţi Victor Frunză, Nicolae Bănică-Ologu s'au şi retras din PNR.

Victor Frunză - editorul şi scriitorul, îşi face publică retragerea prin intermediul României Libere din 20 Iulie '94, exclamând: **"Adio, scump tovarăşe Mircea Druc!..."**

Nostim, dacă n'ar fi şi trist...

UN DEZAMĂGIT

CARTI-ZIARE-MUZICA-VIDEO-ARTIZANAT
din ROMANIA *LA DVS. ACASA PRIN* ARTIMMEX

Marcati cu "X" in casuta comenzii dorite si completati pretul respectiv in ultima coloana din dreapta. Romania libera, Evenimentul zilei, Adevarul, Cotidianul, Gazeta sporturilor, se livreaza in seturi de 6 pe o saptamana sau numai ultimul ziar (de miercuri). Pentru produse nelistate, scrieti/telefonati/FAX. Pretul dat in $ este aceiasi pt. Canada si USA.

Intrebati de Magazinul istoric!	Bucati	Abonament		Abonament		Abonament			VALOARE
ZIARE/ SAPTAMANALE:	in set,	4 Saptamani		13 saptamani		6 luni			$
Daca alnt 2ziare/carti,incercuiti doar cei dorit:		X		X		X		X	
1. Romania Libera sau Evenimentul Zi	Sase	$29.99		$87.95		$169.90			
2. Rom.Libera sau Evenimentul Zilei	Unu	$12.95		$34.99		$68.98			
3. Expres Magazin or Bursa orCapital	Unu	$15.99		$39.89		$79.49			
4. Gazeta Sporturilor sau Fotbal (Plus	Unu	$12.95		$34.99		$69.49			
5. Gazeta Sporturilor in set	Sase	$17.95		$56.90		$109.90			
6. Academia Catavencu	Unu	$9.95		$33.85		$65.90			
7. Adevarul sau Cotidianul	Unu	$11.95		$34.99		$68.98			
8. Rebus?:15 feluri:Rebus Fiecare:		$13.96		$27.49		) *$			

spatiu pentru comenzi de alte ziare nelistate *"pentru ne-listate, de confirmat pretul prin Artimmex"*

Pentru alte ziare: dati telefon/FAX/scrieti la Artimmex — SUBTOTAL ZIARE:

CARTI:	AUTOR	TITLU	EDITURA	PRET	X	$
1.	Ion Mihai Pacepa -	Mostenirea Kremlinului (cantitate limitata)	VENUS	$19.99		
2.	Fantomele lui Pacepa	Ghe. Ionescu Oibojan (best seller-USA/Canada)	CORIDA	$13.99		
3.	Am fost cioplitor de hime	re-Dumitru Popescu ("Dumnezeu") (marturisiri!)	ALBATROS	$13.99		
4.	Sanda Marin -	Carte de bucate (da, renumita carte!)	ORIZONT	$11.99		
5.	Eu l-am salvat pe evreii din Romania -	Radu Lecca (uluitoare dezvaluiri!	ROZA VAN.	$13.99		
6.	Pavel Corut -	Culisele spionajului"adevarului": 11 titluri ("seriale"),buc.:	MIRACOL etc.	$12.99		
7.	Nostradamus -	Rusia si Romania in profetia lui Nostradamus!	ROZA VAN.	$12.99		
8.	Eliade sau Vulcanescu sau Noica sau Cioran sau Blaga		HUMANITAS	$10.99		
9.	Maresal I. Antonescu -	Epistolarul infernului (scrisori Bratianu-Antonesc	ALBATROS	$12.99		
10.	Autori renumiti -	Marele Dictionar al Viselor s.a.=interpretare	DALSI	$11.99		
11.	Clasici - de la Eminescu. Caragiale..Toparceanu..Radu Tudoran (simplu/lux)		ALBATROS	$7.99...34.99		
12.	Dictionare: Englez-Roman SAU Rom.-Engl-fiecare 556p.(Dict.dublu:$17.95)		GRAMAR buc.	$13.99		
13.	In traducere - Romane de dragoste sau detective		diverse	$11.99		
14.	Carti pentru copii de Petre Ispirescu si multi alti (Revista "Mickey Mouse")		UNIVERS	$7.99..10.99		
15.	"Cronica Secolului XX": stiri reproduse din anul 1939,1940 etc. De nr. de revista:			*$ 3.99		
16.	spatiu rezervat pentru comenzi nelistate, la cerere.	(alte 200 titluri disponibile)		*$		
	Pentru alte carti: cereti catalogul nostru prin scris/telefon/FAX			*de confirmat pretul prin Artimmex SUBTOTAL CARTI:		

CASETE-MUSICA-CD-VIDEO	TITLU	PRET	$
1.	"DIVERTIS":cel mai bun (12) comici de la Mircea Crisan incoace -vol.I/II impreuna, numai	$15.99	
2.	Muzica populara:M.Tanase,E.Gavris,I.Ciobanu,D.Siminica,Ioana Radu etc.Vol.I	$11.99	
3.	VIDEOURI: COMICI (M.Crisan, Birlic, Caragiu, DIVERTIS etc.etc.), piese de teatru		

Pentru lista de casete/CD-uri/VIDEO si pret, telefonati, scrieti, fax la ARTIMMEX — SUBTOTAL MUSICA:

Adunati subtotalurile de la ziare/saptamanale, carti si muzica - TOTAL COMANDA: $

ARTIZANAT DIN ROMANIA prin ARTIMMEX- CERETI LISTA SI PROSPECTE - VIZITATI MAGAZINUL NOSTRU DIN TORONTO

Pretul NU include livrarea ($3/carte pt. America).Produsele ARTIMMEX se pot comanda prin posta/abonament pt.livrare ingeduiti 1-4 saptamani.Se vand in TORONTO la: Magazinul Principal ARTIMMEX, asociat cu croitoria "As You Like It"-8 Craighurst, colt cu Yonge St.#2628, (la "immuflina" vis-a-vis "Sporting Life")nord de Eglinton Av.-tel.416-486 6916, Baxter's Fine Foods-798 Sheppard Ave.E., "Gerry's Smoke"-147 Don Mills Rd.; "Forest Convenience"-105 Parkway Forest Dr., "Apollo Travel"-1500 Bathurst, TEC-1808 Danforth Ave. Duminica (2-4.00pm), biserica "St.Gheorghe"-241 Rosethorn Ave. MONTREAL: "Bucarest Deli"- 5808 Cote St. Luc.; "Bourret Inc."-5771 Victoria Ave., Biserica "Buna-Vestire"-Casa Romana"-8060 Cristophe Colomb, "ROMTRADE(TEC)", 371 rue de l'Eglise,Verdun. WINDSOR: Clubul "Unirea" Dl. G.Harbuz, 2661 Searsdale St. Alte puncte in T.O.: Cofetaria "AMADEUS"-7380 Bathurst St. at Clarke; Restaurantul "Dida's"-170 West Beaver Creek (Richmond Hill, Hwy.7/Leslie). in VANCOUVER si KITCHENER: prin oficiile TEC. in DETROIT/Southfield: "American Ambassador T&T"-14900 Ten Mile Rd. & Biserica "St.Peter&Paul". Completati mai jos si trimiteti formularul impreuna cu plata prin cheque sau M.O. la ARTIMMEX:

Name: Mr. Mrs. Miss Ms.

Telephone: Date ziua,luna,anul:

PENTRU ORICE INFORMATII SUPLIMENTARE, LISTE DE PUBLICATII, COMENZI SPECIALE ETC. ADRESATI-VA DIRECT LA:

ARTIMMEX

importers & distributors of exotic art, publications and giftware

3556 Don Mills Road, Unit 6-530
Willowdale, Ontario M2H 3N3 CANADA

Tel. 416-493 4096
FAX:416-493 7266

ZIARE DIN ROMÂNIA ÎN HAMILTON
PRIN ARTIMMEX LA: "SUPER JAY'S SUPERMARKET
483 KING AVE. EAST (DESCHIS: 7 AM - 12 NOAPTEA, 7 ZILE PE SĂPTĂMÂNĂ)
unde găsiţi ziarele "România liberă", "Evenimentul zilei", "Gazeta sporturilor", "Bursa", săptămânalele "Expres", "Expres Magazin", "Fotbal "etc., precum şi "Cuvântul Românesc"

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

GHICITOARE: CE REGIM AVEM ÎN ROMÂNIA?

"Dicţionarul Limbii Române Moderne": *DICTATOR – "Conducător de stat care dispune de puteri nelimitate... Persoană care are o conduită autoritară, care caută să-şi impună cu orice preţ voinţa..."; DICTATURA – "Putere de stat a unei clase dominante nelimitată de nici o lege şi bazată pe mijloace de violenţă..."*

Ceauşescu fabrica legi care-i dădeau dreptul să te acuze că ascultând un post de radio străin ori citind un ziar necenzurat însemna că răstorni guvernul şi cauzezi secetă în Delta Dunării.

Azi Românul poate obţine paşaport, există libertatea auzitului şi cititului, plus a Constituţiei care conturează cele trei Puteri: Executivă, Legislativă şi Judecătorească.

Am putea spune că'n România avem democraţie, dacă...

Onoratul preşedinte n'ar *"căuta să-şi impună cu orice preţ voinţa"* îndemnând autorităţile să nu execute ordinele tribunalelor de a restitui foştilor proprietari averea luată cu forţa. Dl. preşedinte Iliescu, deşi a jurat pe Constituţie că va respecta legea ţării, el însuşi nu respectă legea!

Am putea spune că'n România avem democraţie, dacă...

Onoratul preşedinte n'ar fi refuzat să se prezinte în faţa Parlamentului ca să dea explicaţii de ce face uz *"...de puteri nelimitate"* şi desconsideră Puterea judecătorească. Prin refuzul de a explica purtarea sa anti-constituţională, Dl. Iliescu râde în nas atât Puterii judecătoreşti cât şi Puterii legislative!

Am putea spune că'n România avem democraţie, dacă...

Onoratul preşedinte, după 5 ani dela revoluţie, ne-ar fi dat o explicaţie ce s'a întâmplat cu teroriştii care fost-au dar au dispărut şi cu minerii care, în calitate de invitaţi personali ai Domnului Iliescu, au terorizat Capitala ţării.

Până acum Domnul Iliescu ne-a convins că'n ţară există doar *"puterea de stat a unei clase dominante (Neocomunismul, N.R.) nelimitată de nici o lege şi bazată nemijlocit pe violenţă"*.

Am putea spune că'n România avem democraţie, dacă...

N'am avea o deocheată *"DICTATURĂ ORIGINALĂ"*.

1.500.000 DE CETĂŢENI ÎŞI AŞTEAPTĂ AVERILE

Cam 200.000 de clădiri, începând cu palate şi până la apartamente, n'au fost încă redate foştilor proprietari. Noul regim pune tot felul de piedici legale şi ilegale ca să protecteze neamul Scornicenilor. Motivul e că tovii care au avut ca mobilă peria de dinţi (şi asta nu toţi) n'au acuma unde să se mute.

...

ÎNTRE ZECE ORE ŞI ZECE ZILE

După cinci ani de gângăveală administrativă, sute de mii de proprietăţi confiscate, sechestrate, naţionalizate etc. n'au fost încă înapoiate şi un milion şi jumătate de cetăţeni, inclusiv moştenitorii legali, aşteaptă să-şi recapete averile.

Întârzierea se datoreşte grijii ce o are Dl. Iliescu faţă de tovarăşii care s'au nărăvit la gusturi şi adoră apartamente luxoase şi vile dela o duzină de odăi în sus.

Luăm cazul fostului premier Ion Gheorghe Maurer, care actualmente locuieşte cu soţia şi un nepot într'o vilă cu 16 odăi, în unul din cele mai elegante cartiere ale Capitalei.

"Am fost siliţi ca'n zece zile să părăsim casa" a declarat Dl. Mircea Neicu, moştenitorul legal, orice protest ar fi însemnat puşcărie sau şi mai rău. Noul *"proprietar"* n'a plătit, timp de 30 de ani, un leu chirie, taxe, n'a făcut nici o îmbunătăţire, dar azi protestează că n'are unde să se mute...

Adevăratul proprietar, după un lung proces, i-a acordat nu zece ore, ci zece zile.

...

ÎN AŞTEPTAREA VIZITATORILOR

Capitala s'a îmbogăţit cu două hoteluri de lux (4 stele): *"Sofitel"* şi *"Pullman"* a căror construcţie a costat $ 21 milioane. Camerele, $200-$350 pe zi, sunt destinate oamenilor de afaceri. Cu leafa pe o lună, un Român poate sta în hotel 8 ore.

...

ARESTAREA ÎMPĂRATULUI!

Într'un cartier al oraşului Sibiu se află *"Impunătorul palat al Majestăţii Sale Iulian I, Împăratul Ţiganilor din întreaga lume"*. Palatul e puţin cam mult despuiat şi Împăratul este puţin cam lung arestat pentru dispariţia a 30 de tone de cupru dela o fabrică din Sibiu.

Iulian I, sau Iulian Rădulescu, pe numele lui neaoş, a explicat ziariştilor că ţiganii descind din triburile nomade din regiunea Punjab din Nordul Indiei, că există 21 de caste, iar numele de Romani, Francezii spun Romanischeles, înseamnă în limba sanskrită un muzician din clasa de jos.

...

AM AJUNS ÎN ARIZONA

Banca Română de Credit şi-a deschis o sucursală (Romanian Investment Bank, Scottsdale, Az.) cu scopul de a informa şi ajuta pe cei care doresc să investească dolarii în România.

...

ÎN AJUTORUL TURISMULUI!

Uniunea Europeană a acordat României un ajutor de $5.4 milioane pentru a încuraja turismul. Dl. Matei Dan, Ministrul Turismului, spune că suma nu-i suficientă, cele 2.000 de hoteluri de pe litoral şi regiunile muntoase sunt privatizate, dar clădirile timp de 30 de ani au fost neglijate. O firmă franceză va organiza vânzarea *"suvenirilor"*: ilustrate, maiouri, cepşti, scrumiere, etc.

...

AVEM ŞI NOI MAFIOŢII NOŞTRI

Unele investiţii se fac doar pentru a *"spăla banii"*. Generalul Costică Voicu, şeful poliţiei, a cerut introducerea unei legi prin care băncile să raporteze tranzacţiile dubioase. Se lucrează în colaborare cu Interpol. Metodele sunt vechi: companiile declară câştiguri mari, se introduc jocuri de piramidă (a la Cariatas) şi avem loteriile cu norocoşi *"aleşi"*.

...

MAI MULT "NU" DECÂT "DA"

Ultimul sondaj al opiniei publice, scrie ziarul "Meridian", arată că popularitatea preşedintelui s'a redus la 30% ! Dl. Iliescu e fericit: Văcăroiu a scrântit-o şi mai rău: 80% NU şi 20% DA.

...

COPII ABANDONAŢI

Există o gravă problemă socială în ce priveşte soarta copiilor: străzile sunt pline cu cei fără cămin, care-şi câştigă existenţa cerşind.

...

PRIETEŞUGUL NICOLAE ŞI ION

După înlocuirea lui Alexandru Drăghici, omul lui Gheorghiu-Dej, Ceauşescu s'a grăbit să numească în Comitetul Central, ca membru plin, pe membrul supleant tov-ul Iliescu Ion. Propunerea s'a făcut în cadrul Plenarei din 22-25 Aprilie 1968. Ţinem să asigurăm pe neocomuniştii din guvernul Văcăroiu că Dl. Iliescu are un superb trecut de adevărat comunist.

...

PENTRU O ZI

-Prin Bucureşti s'au plimbat tramvaie cu cai, în care erau personaje de epocă-

Foto:Codruţa DRĂGOESCU

Dumneavoastră, Românii din exil, care aţi rămas cu sufletul aproape de ţară, veţi fi la fel de plăcut surprinşi ca şi noi cei de acasă, aflând că, pentru o zi, a reînviat Bucureştiul de altădată! Vă trimit de aceea, şi câteva fotografii care vor fi, pentru cei mai în vârstă dintre dumneavoastră, tot atâtea nostalgii.

Vineri, 10 Iunie, la iniţiativa Primăriei, s'a sărbătorit împlinirea a 100 de ani dela apariţia primei linii de tramvai electric şi a 85 de ani dela constituirea Societăţii Comunale de tramvaie, într'un mod original. Astfel, o suită de tramvaie cu cai pornite dela Depoul "Bucureştii Noi", a străbătut Capitala, pe traselul Gara de Nord - Bucur Obor - Piaţa Sfântu Gheorghe - Centrul Cultural al Regiei de Transport Bucureşti.

Bucureştenii au trăit un vis cu ochii deschişi. Prin faţa lor treceau, în tramvaie cu cai, personaje de epocă, doamne *"cu un picior foarte uşor şi o botină din cea mai fină"*, cu rochii lungi, pălăriuţe şi umbreluţe, domni cu costum în dungi, baston şi melon, târgoveţi, militari, ţărănci precupeţe şi ţigănci florărese. Totul de-o naturaleţe cuceritoare. Noi, cei de azi, păream artificiali.

Cecilia MIHĂILESCU

A apărut volumul "Ultimele poeme" de Radu Gyr, care cuprinde şi unele poezii inedite; alte volume postume: *"Sângele temniţei"*, *"Stigmate"* şi *"Anotimpul umbrelor"*.

...

Ministerul de Finanţe a analizat bilanţul a 63 de regii autonome: 53 - profit 174 miliarde lei, 10 - pierderi 40 miliarde lei.

...

În cadrul unei întâlniri cu ziariştii Dl. Iliescu a spus şi un adevăr: Corneliu Vadim Tudor *"are paranoia"*.

...

Minoritatea germană a primit dela guvernul german un ajutor (medicamente etc.) de 11 milioane DM ($6,6 milioane).

...

Bucureştiul este cel mai gălăgios oraş, cu 60-74 dB, faţă de media de 35-50 dB.

...

Turismul "avansează înapoi": Bulgaria în 1993 a avut 360.000 vizitatori germani, România 16.000. Una din cauze: formalităţile la vamă consumă de patru ori mai mult timp decât la alte ţări.

...

"Deşteaptă-te Române" nu mai este şi imnul Republicii Moldova; până la alegerea unui alt imn se cântă *"Limba noastră"* pe versurile poetului Alexei Mateevici.

...

Ministerul Agriculturii anunţă că în ultimele luni se constată o scădere îngrijorătoare a consumului de carne. Dar nu se spun şi motivele pentru care se ţine post negru: sărăcia şi scumpetea.

...

Orchestra *"Sarmalele reci"* a lansat un nou şlagăr: *"Ţara te vrea prost"*.

...

Tudor Postelnicu e singurul membru supleant al CPEx care se mai se află în puşcărie. El a cerut, din cauză de boală, să fie graţiat de fostul lui tovarăş şi actual preşedinte, Dl. Iliescu.

...

S'au tipărit alte 40.407 de certificate cu *"Eroi ai Revoluţiei"* şi printre proaspeţii eroi descoperiţi e şi tov-ul Radu Dinu, fost şef adjunct al Securităţii din Timiş şi unul din cei care au încercat să sugrume revoluţia.

...

Un studiu ecologic: România are nevoie de $40 miliarde pentru ameliorarea capitalului natural distrus de o industrializare forţată; în schimb guvernul continuă şi azi degradarea mediului.

...

Pentru întreţinerea unui copil de grădiniţă cu program prelungit (masă), părinţii trebue să plătească 1080 lei pe zi.

...

În bugetul pe 1994 dedicat culturii, s'a prevăzut suma de 15 miliarde lei, deşi solicitările se ridicau la 50 miliarde lei.

...

Socotind salariile minime, un Francez poate cumpăra într'o lună 934 l de benzină şi 1285 l de motorină, un German 1226 l benzină şi 1754 l motorină; Românul îşi cumpără 155 l benzină şi 200 l motorină.

...

S'a aprobat construirea, în Piaţa Aviatorilor, a unui hotel cu acelaşi nume, ce va avea 23 etaje.

...

Rezerva valutară a României e de $600 milioane. Cea mai mare rezervă din ultimii trei ani.

...

Paul Everac, fostul director al T.V.R. va fi exportat la Viena ca director al Centrului Cultural România-Viena.

...

În urma unei vizite făcute de o delegaţie NATO, s'a stabilit ca spaţiul aerian românesc să fie racordat la spaţiul aerian NATO.

...

Pentru fiecare bucureştean Primăria cheltuieşte anual $24, faţă de $9500 cheltuiţi pentru un berlinez.

...

Din cauza numeroaselor agresiuni şi furturi, Spitalul Clinic Universitar e păzit de 56 de "bodyguards".

...

Până azi, 504 întreprinderi de stat au trecut în mâna particularilor; în majoritate, noii "capitalişti" sunt foştii salariaţi.

...

Grănicerii Republicii Moldova refac gardul electrificat dela frontiera cu România; gardul a fost construit de fosta Uniune Sovietică şi distrus în parte de ţăranii moldoveni.

...

Autorităţile din Bucureşti au afirmat că: "România nu posedă arme chimice" şi invită pe experţii din S.U.A să vină şi să inspecteze la faţa locului.

...

Un grup de 21 de doctori, plus un spital de camp, au plecat în Ruanda ca să ajute forţele Naţiunilor Unite. Cheltuielile vor fi suportate de N.U.

...

Uniunea Europeană a acordat României un ajutor de $5,4 milioane pentru a promova turismul şi în acelaşi timp de a ajuta economia.

...

M.S. Regele Mihai poate vizita ţara, a spus Dl. Teodor Meleşcanu, Ministru de Externe, dacă vine ca cetăţean particular născut România şi nu ca Rege, deoarece România azi e o Republică.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

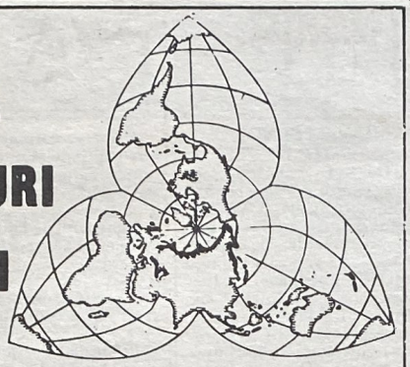

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

ÎN BOSNIA SITUAȚIA INTRĂ ÎNTR'O FAZĂ ȘI MAI COMPLICATĂ

Prin rezultatul plebiscitului din 28 August, Sârbii bosniaci au respins definitiv (cu peste 90% voturi) planul de pace propus de *Contact Group* (USA, M. Britanie, Rusia, Franța și Germania), prin care se acordă Musulmanilor bosniaci 51%, iar Sârbilor bosniaci 49% din teritoriul Bosniei. Sârbii au ocupat până în prezent 70% din teritoriul republicii.

Respingerea ultimului plan de pace fusese de altfel anunțată, încă înainte de plebiscit de liderii Sârbilor bosniaci. Guvernul dela Sarajevo a acceptat planul și în favoarea lui s'a declarat și Președintele Serbiei, Milosevici, care a anunțat închiderea frontierelor cu Sârbii bosniaci și încetarea oricărui ajutor acordat forțelor armate ale acestora. Guvernul dela Belgrad, prin noua atitudine anunțată, încearcă să obțină ridicarea embargoului impus Serbiei, care a adus economia acesteia la o situație falimentară.

KARADZICI

GEN. MLADICI

Ministrul de Externe al Rusiei, Andrei Kozârev a fost la Belgrad, Sarajevo și Zagreb. El încearcă să impună o nouă politică față de Belgrad, de ușurare a embargoului economic, dacă Serbia va merge pe un drum pașnic. Ceilalți membri din *Contact Group* condiționează acest lucru de acceptarea de către Serbia a prezenței de monitori internaționali, care să verifice dacă blocada anunțată de Milosevici este respectată la frontiera dintre Serbia și Bosnia. Guvernul dela Belgrad a respins această propunere, ceea ce pune în dubiu din nou credibilitatea președintelui sârb.

Liderul Sârbilor bosniaci, Karadzici, a declarat că planul de pace respins este complet inacceptabil. El cere o nouă conferință și o nouă împărțire a Bosniei.

De reamintit că Președintele Clinton a anunțat pe data de 11 August, că dacă Sârbii bosniaci nu vor accepta noul plan de pace până la data de 15 Octombrie, va cere Consiliului de Securitate să ridice embargoul pe armament, impus guvernului dela Sarajevo, pentru a permite acestuia să lupte mai eficient împotriva Sârbilor. Senatul american a votat un amendament cu 54 voturi pentru, 42 contra, ca Statele Unite să ridice în mod unilateral embargoul, dacă Sârbii bosniaci nu vor accepta planul de pace până la 31 Octombrie.

Ridicarea embargoului pentru Bosnia este criticată de Rusia și întâmpină opoziția categorică a Marii Britanii și Franței, care au anunțat că în această situație ele își vor retrage forțele militare, care fac parte din trupele ONU din Bosnia și care vor risca să fie atacate de forțele sârbe. Se consideră că această retragere va trebui să fie acoperită de forțe aeriene NATO și ch ar de unele trupe terestre, ceea ce poate duce la o fază și mai complicată a războiului din fosta Iugoslavie. Karadzici de altfel a anunțat că dacă Belgradul nu va reveni asupra embargoului economic, va institui și el blocada enclavelor musulmane din Estul Bosniei, Srebrenica, Zepa și Goradze, care vor fi lipsite de alimente și va tăia și alimentarea cu apă și electricitatea. În unele localități Sârbii au pornit un nou val de curățire etnică.

Se poate vedea clar că Sârbii bosniaci se pregătesc pentru un război de lungă durată. Ei au o armată puternică, condusă de abilul general Ratko Mladici și se consideră că au încă suficiente rezerve, pentru a nu fi prea handicapați de embargoul stabilit de Serbia.

Administrația Clinton, frustrată de respingerea ultimului plan de pace, încearcă o nouă politică naivă și riscantă pentru încetarea războiului din Bosnia. Ea se bazează pe încercarea de răsturnare a lui Karadzici și a celorlalți lideri ai Sârbilor bosniaci, cu ajutorul lui Milosevici. Nu trebue însă uitat că acesta este promotorul unui ultranaționalism care a declanșat războiul din Bosnia. Noua poziție a lui Milosevici, care a propovăduit crearea Serbiei Mari și care reprezintă pentru mulți Sârbi o trădare a fraților din Bosnia, va avea opoziția partidelor naționaliste sârbe și probabil chiar a armatei.

CONTRABANDA CU PLUTONIU

După ce în ultimele decade ale secolului XX, omenirea a fost permanent amenințată de o continuă și din ce în ce mai extinsă contrabandă cu droguri, a apărut de curând un comerț ilegal și mai periculos, pentru viitorul statelor civilizate. Este vorba de contrabanda cu plutoniu 239, care poate fi utilizat pentru fabricarea bombei atomice.

La începutul lunii August, autoritățile germane au arestat la München doi Spanioli și un Columbian, care au trecut prin contrabandă, venind cu avionul dela Moscova, 560 g de combustibil nuclear, format din 87% plutoniu 239 și restul de uraniu îmbogățit. Acest amestec este folosit drept combustibil pentru reactoarele atomice, dar poate fi utilizat și pentru o explozie nucleară, cum au demonstrat experiențele făcute în 1962 de Americani în Nevada. Contrabandiștii erau în căutare de clienți pentru a vinde marfa, urmând ca restul până la 4 kg să fie livrat ulterior contra sumei de 250.000 dolari. Această cantitate de combustibil nuclear este suficientă pentru construirea unei bombe atomice.

Autoritățile germane consideră, că după colapsul Uniunii Sovietice, Rusia nu mai posedă un sistem adecvat de control nuclear. Materialele nucleare pot fi sustrase nu neapărat dela complexele militare, ci dela centrele de cercetare sau reactoare industriale. Institutele de cercetare au savanți și personal foarte prost plătiți, existând astfel tentația de rotunjire a salariului prin acte ilegale. Fizicianul rus Matveienko a declarat: *"este posibil să cumperi în țara noastră orice, inclusiv arme și eșantioane nucleare"*.

Deși la început Rușii au negat posibilitatea ca materialele nucleare să provină

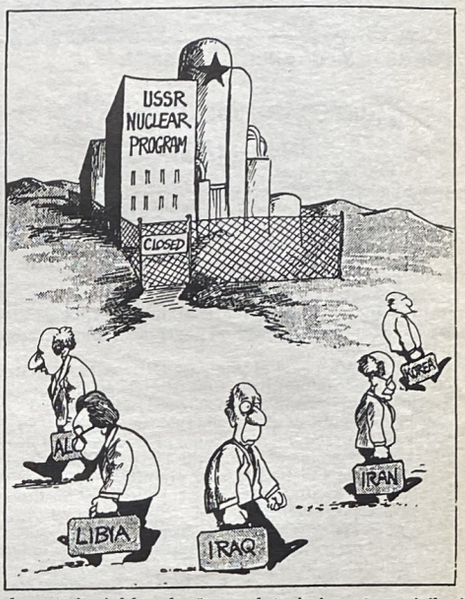

de pe teritoriul lor, după ce cancelarul Khol a luat legătura cu Elțin, au început să se facă o serie de cercetări și pe teritoriul rus. Experții americani au intrat în contact strâns cu experții ruși ai Ministrului de Energie Atomică. După estimarea americană, sunt suspectate trei centre din Rusia, de unde au putut fi sustrase materialele nucleare ajunse în Germania. Este vorba de complexul din Celiabinsk, Institutul de Reactoare Atomice din Dimitrovgrad și Institutul Bocivar din Moscova.

Unii oficiali ruși cred că vor fi necesari cel puțin 5 ani și un miliard de dolari, pentru a putea fi controlată eficient rețeaua nucleară din Rusia, în care sunt depozitate un total de 170 tone de plutoniu în sectoare civile și militare și 1.000 tone de uraniu îmbogățit. În prezent nimeni nu poate spune cu precizie, dacă unele din aceste materiale au fost consumate sau furate.

Posibilitatea ca materialele nucleare să ajungă pe mâna teroriștilor din lumea a treia, care activează în Occident, reprezintă un pericol incalculabil pentru viitorii ani. Chiar contaminarea cu o cantitate mică de material nuclear a instalațiilor de apă potabilă ale unui mare oraș, poate produce sute de mii de victime.

Problema contrabandei cu plutoniu va fi discutată la viitoarea întâlnire la vârf a Grupului celor Șapte, acum când se pare că în acest domeniu s'a organizat o adevărată mafie internațională.

RETRAGEREA TRUPELOR RUSEȘTI DIN GERMANIA

După 49 de ani, ultimele trupe rusești și-au încetat prezența în Germania, eveniment oficial marcat de o defilare a 2.000 de soldați ruși și o ceremonie la Berlin, unde au participat cancelarul Kohl și Președintele Elțin.

Mai bine de o jumătate de milion de militari ruși au început retragerea încă din 1991, odată cu colapsul Uniunii Sovietice. Au trebuit să fie transportate 4.200 tancuri, 8.200 care blindate, 3.600 piese de artilerie și 677.000 tone de muniție. Au fost retrase 1.300 de avioane și elicoptere. Din punct de vedere istoric, această deplasare este considerată ca cea mai mare retragere a unei armate, care nu a fost învinsă pe câmpul de bătaie.

Ocupația Germaniei de Răsărit a însemnat de fapt și ocupația unei jumătăți a Europei, pe care Churchill și Roosevelt au cedat-o lui Stalin, dovedind o condamnabilă naivitate politică la întâlnirile cu dictatorul sovietic, care au avut loc la Teheran (1943) și Yalta (1945). Ambii au fost preocupați cu ardoare de distrugerea Germaniei, fără să privească în perspectivă, ce se va întâmpla după aceea. Pentru prima oară în istorie s'a cerut o capitulare necondiționată, de care au profitat dictatorii comuniști. S'a ajuns apoi la războiul rece și cursa înarmărilor. Pacea era amenințată ca niciodată, dar în primul rând au avut de suferit milioanele de oameni nevinovați din lagărele sociale, care au visat zadarnic, ani de zile ca să vină Americanii să-i salveze...

ADIO GERMANIA

Intențiile agresive ale Sovieticilor s'au văzut încă din 1948, când au căutat să stranguleze Berlinul de Vest, căruia i-au tăiat drumurile de acces, încât puterile vestice au fost nevoite să creeze pentru aprovizionare un pod aerian, care a durat 11 luni. În 1956 tancurile sovietice au înăbușit în sânge o revoltă a muncitorilor din Berlinul de Est.

Germania a plătit 9 miliarde de dolari, pentru amenajarea de locuințe ofițerilor ruși care se reîntorc în patrie, dar peste 50.000 dintre aceștia, cu familiile lor nu au încartiruire. Recunoscând sărăcia cu care mulți soldați se reîntorc acasă, comandantul trupelor rusești din Germania, Generalul Burlakov, a permis acestora să ridice orice pot găsi la bazele pe care le abandonează. Au fost astfel demontate instalații sanitare, ferestre, prize electrice și chiar plăcile unei piste de aterizare dintr'un aeroport...

Retragerea lasă în urmă o adevărată devastare a mediului înconjurător, încât va fi nevoie de miliarde de dolari pentru repararea daunelor.

Elțin s'a considerat frustrat de refuzul cancelarului Khol de a permite Rușilor să defileze la parada militară programată după câteva zile, la care participă trupele americane, britanice și franceze. El s'a simțit cam nesigur pe picioare, împiedicându-se pe scările primăriei din Berlin după un dejun cu șampanie.

DUPĂ O JUMĂTATE DE SECOL

- II -

EPILOG LA O DRAMĂ A ISTORIEI

Gheorghe NĂSTASE

Toate ţările din spatele fostei cortine de fier, ca şi cele nou-apărute după terminarea războiului rece şi dispariţia Uniunii Sovietice (oare va fi dispărut?) se confruntă de 4 ani de zile cu mari dificultăţi economice, sociale şi politice. După zeci de ani de economie planificată, centralizată, dirijată, se adaptează greu la valorile lumii libere. Se văd dintr'odată cu o economie destrămată, ineficientă, cu o producţie în scădere, o monedă ce se depreciază pe zi ce trece, o inflaţie galopantă, cu preţuri inadmisibile şi cu şomaj mereu în creştere. Toate acestea au produs şi produc nemulţumiri în rândul celor mulţi. Străduinţele de a se ieşi din mâlul comunist se lovesc de mentalitatea reziduală, care domină încă multe conştiinţe. Traumele au fost adânci şi puternice. Occidentalii au uitat că timpul roade tot, până şi pe om şi că factorul psihologic joacă un rol determinant în redresarea individului. Or, tocmai acest factor constituie acum principalul obstacol în calea deschisă spre o viaţă şi o economie liberă.

Unele cancelarii diplomatice apusene atrag atenţia că în România tranziţia spre economia de piaţă este dureroasă şi înceată. Asta o ştim şi noi şi o simţim pe propria noastră piele. Dar s'au întrebat cum se poate construi rapid o lume liberă, o democraţie reală şi o economie de piaţă, cu vechile structuri socio-politice care, sub alte denumiri, persistă - şi nu umai în România - până la cel mai înalt nivel? Nu este oare cel mai abject cinism ca aceiaşi oameni care au contribuit din plin la demolarea democraţiei, condamnând la ani grei de închisoare pe cei care tocmai o apărau, să dea acum acestora lecţii de democraţie?

Sentimentul general este că Occidentalii nu au avut o viziune clară asupra sfârşitului războiului rece şi nu au fost pregătiţi să facă acestui trist epilog al dramei încheiate în anii 1989-1990. Apusul nu a înţeles că aceste ţări, şi mai ales cele din spatele fostei cortine de fier, aveau (şi au) nevoie de o asistenţă imediată şi substanţială. Timp de 45 de ani, s'a viețuit în acest spaţiu cu speranţa într'un Occident salvator. Este vorba, bineînţeles, de acea parte a societăţii civile care nu a acceptat niciodată comunismul. L-a suportat, numai cu mari sacrificii, pentrucă nu avea altă ieşire. Dar nu l-a agreat. S'a crezut deci că după 1989, se va veni cu un ajutor masiv (gen Planul Marshall) acordat, desigur în anumite condiţii, care să garanteze procesul de instaurare imediată a democraţiei. Această acţiune ar fi ajutat ca omul de rând să vadă în scurtă vreme diferenţa între ceea ce a fost şi ceea ce se vrea şi se aşteaptă şi ar fi folosit nu numai ţărilor respective, ci şi Occidentului însuşi, asistând la renaşterea democraţiei, la consolidarea acesteia şi în acelaşi timp, la întărirea poziţiei lumii libere.

Un astfel de ajutor ar fi fost de o valoare mult inferioară Planului Marshall şi costului războiului rece. În schimb, pentru popoarele opresate şi traumatizate, zeci de ani, de comunism ar fi fost de nepreţuit. În primul rând, ar fi fost decisiv pentru însănătoşirea psihică a corpului social, retrezirea şi consolidarea vechilor simpatii pentru lumea liberă şi valorile ei şi înlăturarea totală a structurilor vechiului regim. Ar fi revigorat puternic factorul psihologic, ceea ce, în mod sigur, ar fi făcut pe oameni să pornească imediat, cu elan şi încredere, la construirea viitorului lor. Lipsa unui astfel de ajutor a contribuit foarte mult la căderea şi mai jos a nivelului de trai, decât de acum 4 ani. Oare asta să fi dorit Occidentul? În nici un caz. Dar faptele sunt fapte. S'ar putea spune că s'a adoptat cam aceeaşi atitudine din timpul războiului rece, când s'a spus nu o dată, că înlăturarea stării de lucruri din ţările aflate în spatele cortinei de fier, şi deci eliberarea lor, constitue o chestiune care le priveşte direct şi nu trebue să se aştepte la nici un alt ajutor, deşi cortina de fier nu ele o împinseseră până în inima Germaniei. La fel pare şi acum a se spune: *"noi am dat la o parte barajele care împiedicau aceste ţări să revină la o viaţă politico-socială normală. Acum, este treaba lor să se descurce"*.

Este din nou o mare greşeală. Comunismul nu a murit. Şi nici imperialismul, cum se va vedea mai jos. Au fost înlăturate doar suprastructurile acestuia. S'a spart doar coaja. Miezul a rămas, există. Şi într'o conjunctură favorabilă, se va reface şi coaja. Mizeria şi sărăcia nu promovează decât instabilitatea şi dictatura.

La acest tablou, deloc îmbucurător, sunt de adăugat încă unele fapte relativ recente, care nu contribue la asigurarea unui climat favorabil evoluţiei normale a vieţii sociale nici în ţările din spatele fostei cortine de fier, nici în statele devenite independente prin desprinderea lor din fosta Uniune Sovietică.

Mai întâi, pe teritoriul acestora din urmă şi mai ales în cele periferice, ca Ţările Baltice, şi Republica Moldova, lucrurile se complică, întrucât în 45 de ani s'au produs vaste dislocări de populaţie. Zeci şi sute de mii de oameni au fost ridicaţi dela aşezările lor şi deportaţi în alte republici. În locul lor, au fost aduşi Ruşi sau rusofoni. Acest transfer forţat de populaţie, cât şi infiltrările produse de manevrarea cadrelor de conducere, toate în favoarea Moscovei, vor ridica mari probleme în viaţa politico-socială a acestor state, tulburând şi îngreunând procesul de instaurare a unei democraţii reale şi a unei vieţi sociale normale.

În al doilea rând, Federaţia Rusă, care se consideră continuatoarea fostei Uniunii Sovietice, începe să dea semne că este chiar legatar universal al acesteia. Astfel, Ministrul de Externe, A. Kozârev, ameninţa în 1992, deci numai la scurt timp după dispariţia Uniunii Sovietice, cu refacerea Rusiei Mari. Tot în Federaţia Rusă, a apărut un personaj mult discutat, V. Jirinovski, al cărui limbaj plin de calomnii şi injurii la adresa altor state şi popoare este deja bine cunoscut, şi care a declarat că vrea să reînvie Uniunea Sovietică, trecând peste mări şi ţări. Aceste declaraţii au avut un ecou puternic în corpul electoral rus şi alegerile desfăşurate în 1993 au demonstrat acest lucru.

Mai recent, imediat după vizita Preşedintelui Statelor Unite, Bill Clinton, în Ianuarie 1994, la Moscova, acelaşi Ministru de Externe, A. Kozârev, declara că *"armatele ruseşti nu se vor retrage niciodată din fostele republici sovietice (devenite independente, n.n.) care trebue să rămână în sfera de influenţă a intereselor Rusiei pentru secole"* pentrucă *"prezenţa militară rusă este necesară pentru a preveni vidul de securitate!"*

Cum au fost receptate toate aceste semnale de către Occident ? În a doua jumătate a anului 1993, Uniunea Europeană se grăbea să dea undă verde Federaţiei Ruse, delegând-o să facă ordine în fostul spaţiu sovietic. Aceasta poate astfel interveni oricând în treburile intrene ale fostelor republici unionale, sub pretextul unor conflicte imaginare sau chiar reale, dar manevrate din afară. Măsura a surprins pe mulţi observatori ai scenei politice europene, considerată ca nefiind deloc în concordanţă cu politica generală apuseană.

Purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat al S.U.A., M. McCurry, s'a mulţumit să declare: *"noi n'am încetat să repetăm guvernului rus că noi contăm pe o retragere a tuturor trupelor ruse din Estonia şi Letonia"*. Domnia sa a uitat însă de Republica Moldova. Să nu se ştie la Departamentul de Stat că la adăpostul Atrmatei a 14-a rusă, staţionată în această republică, a avut loc un adevărat război civil? Că Ruşii şi rusofonii din regiunea Tiraspol s'au autointitulat republică nistriană, dar nerecunoscută de nimeni, şi că aceştia au condamnat la moarte pe Ilie Ilaşcu, şeful grupului de luptători împotriva acţiunii comuniste nistriene, numai pentrucă este Român?

Apariţia lui Jirinovski pe scena politică a Rusiei actuale nu a fost luată în serios la început. Dar el a revenit, nu odată, cu aceleaşi declaraţii şi acelaşi limbaj suburban. Unele ţări apusene, pe care a voit să le viziteze pentru a debita aceleaşi elucubraţii, au luat atitudine şi i-au refuzat viza de intrare pe teritoriul lor, iar altele l-au expulzat, pur şi simplu. Dar Jirinovski nu se va lăsa. El şi partidul pe care îl conduce, cu un număr important de deputaţi în nou parlament al Federaţiei Ruse, este vizibil că visează la renaşterea imperiului panslavist. În locul Germaniei hitleriste, se profilează la orizont o Rusie jirinovskiană care, dacă nu i se va bara drumul, dela început, va deveni un pericol real şi de proporţii nebănuite pentru Europa.

Statele Unite, prin declaraţiile Ministrului Apărării, William Perry, au manifestat o atitudine mai fermă faţă de evoluţia politicii Federaţiei Ruse, la care s'au raliat şi Londra şi Berlinul. Să sperăm că vor rămâne pe această poziţie şi în viitor, ceea ce va face ca factorii responsabili din această ţară să reflecteze serios asupra consecinţelor pe care le-ar avea o generalizare a sindromului Jirinovski.

Occidentul nu trebue să uite că pravoslavnica Rusie ţaristă ocupa şi anexa ţări şi popoare, sub pretextul protejerii ortodoxismului, care ascundea imperialismul şi dorinţa de expansiune şi că în spatele comunismului, Uniunea Sovietică ascundea acelaşi imperialism expansionist. Aceasta a dispărut. Boris Elţân se străduieşte, dacă intenţiile lui sunt adevărate, să introducă în Federaţia Rusă, reformele necesare edificării unei democraţii reale. Cu toate acestea, nici el nu este departe de obiectivele urmărite de Jirinovski. Căci ce altceva înseamnă pretenţiile formulate de curând de Federaţia Rusă, de a avea baze militare în republicile desprinse din fosta Uniune Sovietică şi care au aderat la Comunitatea Statelor Independente?

Mai departe, atitudinea Dumei, camera inferioară a Federaţiei Ruse, concretizată în actul de amnistiere a puciştilor din 1993 şi 1991, vine să întărească poziţia lui Jirinovski pentrucă aceştia vor face front comun cu el împotriva politicii lui Elţin. Dacă în imperiul ţarist şi cel sovietic, imperialismul panslavist era camuflat, Jirinovski îl proclamă pe faţă. Deocamdată, nimeni nu-l crede. Dar şi Hitler a spus ce avea pe suflet şi, la început, nu a fost luat în serios. Când democraţiile apusene şi-au dat seama că e cu adevărat un pericol, era prea târziu. Ce vor face Occidentalii? Până acum se pare că tratează lucrurile cam la fel cum au procedat cu Hitler. De aceea, acţiunile acestuia i-au găsit nepregătiţi. Ca să-şi schimbe atitudinea, a trebuit ca Germania să invadeze Europa.

De câtăva vreme asistăm la înfiripărea, structurarea şi consolidarea Uniunii Europene, ceea ce nu poate fi decât de bun augur pentru viitorul continentului nostru. Cu o singură condiţie: să nu desconsidere cele ce se întâmplă în jur, în centrul şi Estul Europei. Ţările din aceste zone nu-şi vor afla liniştea şi securitatea decât atunci când atât ele cât şi Federaţia Rusă se vor găsi într'o structură politico-socială europeană comună. Aceasta însemnează însă renunţarea definitivă la politica imperialistă şi la expansiune. Ţările învecinate cu Federaţia Rusă cât şi cele apropiate nu vor constitui niciodată un pericol pentru aceasta.

Câtă vreme ţările din spatele fostei cortine de fier cât şi statele rezultate în urma dezmembrării Uniunii Sovietice, inclusiv Federaţia Rusă, nu vor face parte din Uniunea Europeană, teama şi neîncrederea vor exista. Şi cu ele, insecuritatea. De aceea, Uniunea Europeană trebue să vegheze la tot ceea ce se întâmplă pe continent şi să reflecteze serios la tot ceea ce întreprinde, ca nu cumva epilogul unei drame abia încheiate să devină prologul unei alte drame, pe care nici un om cu mintea întreagă nu o poate dori. **Caveant consules...**

EFEMERIDE

COMETA "I.C.P.D."

Euforia care a cuprins întreaga planetă iubitoare de fotbal, a fost în bună parte estompată de îngrijorarea difuzată de mijloacele de informare în masă, despre o posibilă deviere a cometei Shoemaker-Levy 9, cu direcţia spre planeta Pământ. Se făcuseră şi calcule despre efectul destructiv al unei ciocniri a Terrei chiar numai cu un fragment din corpul cometei.

După ce am trecut şi de ziua Sfântului Ilie şi ni s'a reamintit şi despre prima aselenizare a omului, de acum 25 de ani, lucrurile au intrat în normal şi oamenii au început să-şi vadă de treburile lor.

Tot de rosturile lor - în alt chip - îşi văd însă şi alţi oameni, care zi şi noapte lucrează cu sârg la dominaţia planetei scăpată de impactul cu cometa, dar îndreptată spre un alt impact tot atât de dăunător.

Cu viteză imperceptibilă, proiectată în încăperi nevăzute de lumina soarelui, un alt tip de cometă îi ameninţă pe pământeni. Am numit-o planeta **"ICPD"**, nu pentru traseul ei în cosmos, ci pentru dezastrul ce-l poate aduce omenirii.

Este vorba de proiectata Conferinţă Internaţională pentru Populaţie şi Dezvoltare, ce se va ţine sub auspiciile Naţiunilor Unite în luna Septembrie, la Cairo.

Sub sonora denumire de mai sus, se face primul pas spre crearea guvernului mondial ocult, a cărui intenţie este dominarea prin forţă a naţiunilor.

Ca primă acţiune, guvernul mondial, ale cărui intenţii sunt enunţate în numitul New World Order, este schimbarea orânduirilor actuale ale naţiunilor. Un important punct pe ordinea de zi a conferinţei este cel al reducerii populaţiei actuale de pe glob. Pornind dela premisa enunţată în secolul al 18-lea de veneţianul Giammaria Ortes, reluată mai târziu şi amplificată de pastorul englez Thomas Malthus, că principala cauză a sărăciei este creşterea populaţiei în raport cu mijloacele de subsistenţă, ICPD găseşte de cuviinţă o nouă repartizare geografică a omenirii, fără a ţine seamă de realitatea naţiunilor, o idee nu prea îndepărtată de paranoia lui Jirinovski.

Un plan de reducere la zero a natalităţii în decadele ce urmează este deja pus la punct. El prevede distrugerea instituţiei familiei, crearea unei societăţi omeneşti bazată pe libertatea sexuală şi creşterea de drepturi femeilor. Pentru a fi atinse aceste scopuri, se va intensifica propaganda în favoarea avorturilor, sterilizării şi euthanasiei. O campanie susţinută va consta în răspândirea homosexualităţii şi a lesbienelor, până la obligarea naţiunilor de a elabora legi speciale pentru protejarea şi răspândirea lor.

O altă cale de reducere a populaţiei este încurajarea conflictelor locale în diferite locuri de pe glob, prin înarmarea celor care se implică în războaie nedeclarate, care au ca urmare masive acte de genocid. Evenimentele din Somalia, Bosnia-Herţegovina, Ruanda şi Haiti nu sunt întâmplătoare şi caruselul diplomatic al marilor puteri în legătură cu aceste evenimente este destul de străveziu. Reducerea populaţiei trebue să fie aplicată tuturor raselor de pe toate continentele.

Când armele şi conflictele - etnice sau religioase - nu-şi ating scopul, intervenie acţiunea economică. Aceasta se aplică prin politica Fondului Monetar Internaţional şi World Bank. Ţările subdezvoltate din Lumea a Treia, obligate să solicite împrumuturi dela FMI, nu pot primi împrumuturile pentru dezvoltare decât condiţionate de politica populaţiei. Cam în aceeaşi situaţie au adus neo-comuniştii şi România, iar goana după membria în Consiliul Europei, a blagoslovit ţara cu ruşinoasa cedare în problema homosexualilor.

În zadar ţările din Africa protestează că sărăcia lor provine din lipsa de fertilitate a terenului şi nu din cauza creşterii populaţiei, politica financiară este condiţionată de ascultarea New World Order-ului.

La conferinţa internaţională ICPD care a avut loc anul acesta în Aprilie la New York, s'a demonstrat că ţările suprapopulate din Europa au un standard de viaţă incomparabil superior ţărilor subpopulate de pe glob, infirmând astfel teza malthusiană. Nici o schimbare nu s'a produs în planul de reducere a populaţiei.

Humberto Belli, ministrul Educaţiei din Nicaragua, delegat al ţării sale la ICPD, într'un studiu înaintat la *Population Research Institute*, demască toate manevrele întreprinse de UNFA (Fondul pentru populaţie al Naţiunilor Unite) în America Centrală. El dă ca exemplu ţara sa, unde se elaborase un program etic şi sănătos pentru educarea tineretului, sabotat de UNFA, prin difuzarea din fondurile Naţiunilor Unite de programe nocive pentru tineret.

Împotriva acţiunilor ICPD, au luat poziţie un mare număr de conducători spirituali creştini, evrei şi musulmani, urmaţi de personalităţi marcante din întreaga lume.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

PE MARGINEA SIMPOZIONULUI DELA PARIS

— Ion BOIERU —

Am citit câteva referinţe şi comentarii asupra **Simpozionului** dela Paris: "Exilul românesc. Identitate şi conştiinţă istorică". Şi mi-am dat seama de perspectivele diferite care pot fi stabilite în legătură cu acest eveniment major şi semnificativ, care n'a fost prezentat în esenţa lui şi în dimensiunea lui cea adevărată. Elementele negative şi secundare, puteau să lipsească din scrisul celor care s'au ocupat cu acest simpozion. Unele observaţii critice care îşi au validitatea lor puteau să fie amânate pentru o analiză ulterioară a psihologiei şi politicianismului românesc.

Pentrucă au privit acest simpozion dintr'o perspectivă interioară, căci au participat la unele discuţii preliminare ale proiectului, care a început cu multă vreme înainte de Mai 1994. Voi însăila câteva comentarii şi idei care să aducă unele lămuriri, pe care le cred necesare.

Ideea principală a proiectului pentru această întâlnire dela Paris a fost ca Exilul românesc să apară aşa cum este el structurat ideologic, la ora actuală, după o îndelungată evoluţie plină de frământări şi tendinţe. Un exil, care, luat în totalitatea lui, s'a realizat major prin: (a) permanenta sa integrare în tradiţionala cultură românească, pe care intenţiona să o destrămeze regimul barbar al bolşevismului şi al dictaturii comuniste, (b) lupta neîntreruptă anti-comunistă, pentru eliberarea ţării (c) promovarea valorilor naţionale şi a creaţiei libere de valori şi (d) consolidarea spiritualităţii creştine, care singură va putea asigura neamului românesc un alt viitor, decât cel al iobăgiei marxiste.

Întâlnirea dela Paris era concepută ca o treabă de gospodărie internă a exilului, desigur cu implicaţii în afară, şi, mai ales, în România unde nu se ştiau multe lucruri despre acest exil. (Regimul neo-comunist nu avea nici un interes să se cunoască poziţiile naţionale şi naţionaliste ale exilului românesc; dimpotrivă interesul guvernării lui Iliescu era să dezinformeze, adică să anuleze orice influenţă asupra celor din ţară, venită dinspre exilul românesc). Opoziţia politică era ocupată cu alte treburi interne.

Şi, în cadrul adunării dela Paris, organizatorii întrevedeau o potrivită ocazie să se prezinte anumite lămuriri, ale diverselor orientări, prin care să consolideze conştiinţa naţională pentru continuarea luptei anti-comuniste şi eliberarea ţării.

Era vorba, în toate acestea, de o chivernisire a propriilor interese - pe plan naţional - ale exilului românesc.

•••

Pe neaşteptate, organizarea simpozionului a luat o turnură nouă, prin apariţia unui număr însemnat de personalităţi politice din ţară, de diferite orientări şi poziţii, înscrişi pe afişele de program. Părţi din exil întreţineau legături, mai mult sau mai puţin substanţiale, cu cei din ţară - cu personalităţi politice sau cu personalităţi ale Opoziţiei. Dar nu se ajunsese la o asemenea situaţie de participare la un dialog între Exil şi Opoziţia din ţară, de asemenea proporţii. Şi nici nu se ştia despre vreun fel de tratative. Totul a fost un mister şi poate va rămâne un mister. Nu este nevoie să se cunoască acest mister, pentrucă nu va lămuri starea lucrurilor, mai mult decât a lămurit-o întâlnirea în sine, care a avut loc.

Dacă o parte din participanţi au fost surprinşi, nemulţumiţi sau deranjaţi, o parte din iniţiatori au primit cu bucurie şansa de confruntare între cele două exiluri, cel din lumea liberă şi cel din ţară. Şi, aşa s'a pornit la treabă. Căci aceşti iniţiatori, parte a unui exil sănătos şi viabil, nu se speriau de o aşa-zisă invazie a celor din ţară care ar fi putut dilua poziţiile tari ale exilului autentic.

Ocazia de întâlnire a celor două forme de exil oferea perspectiva cunoaşterii reciproce, fiecare formaţie prin reprezentanţii lor ideologici, şi deci posibilitatea unor mutaţii esenţiale în raporturile politice viitoare, cu speranţa că vor putea elimina elementele de suspiciune, adversitate sau ostilitate între acei ce luptă pentru refacerea ţării. În măsura în care vor fi posibile aceste lucruri, şi, cu grupurile şi personalităţile care se întâlneau. Deoarece, veneau la Paris, personalităţi şi formaţiuni politice, din opoziţia anti-comunistă din ţară. Deci, era firesc să vorbească despre felul în care înţelegeau ei problemele formaţiunii lor politice şi să-şi prezinte viziunea lor ideologică asupra problemelor naţionale.

Cine a fost atent şi a făcut discernământul necesar, a putut reţine, încă din prima zi, linia directoare a unei ideologii naţionale, adică românească, pe deasupra articulaţiilor specifice ale vreunui partid politic. Şi au fost mai multe comunicări care au evidenţiat această structură a exilului, pe planul naţional, fără o limitare procustiană la un partid sau altul. S'au subliniat aspecte şi problematici de generaţie ale exilului românesc, în formele lui de gândire, atitudine şi orientare, adică exilul care a militat şi promovat un naţionalism autentic românesc, pe linia marilor inspiraţi, condeieri şi oameni politici ai trecutului, descendenţi ai generaţiei dela 1922, aflaţi în exil sau în ţară.

Iată o listă cu cei vii sau morţi: Popescu-Botoşani, Grigore Manoilescu, Horia Stamatu, Vintilă Horia, Mircea Eliade, Mircea Popescu, Episcopul Valerian Trifa, Dimitrie Găzdaru, Vasile Posteucă, Ion I. Mirea, Mihail Fotin Enescu, Pavel Costin Deleanu, C. Nagacevschi, Traian Popescu, Eugen Bârsan, Filon Verca, Stelian Stănicel, Nicu Iancu, Zahu Pană, Aurel Ciufecu, Eugen Popescu, Alex. Silistreanu, Dr. Ion Claudian, Nicolae Novac, Radu Enescu, C. Papanace, Nic. Horodniceanu, Faust Brădescu, Aurel Răuţă, Pr. V. Boldeanu, Ştefan Chendi, Dr. Alex. Ronett, Emil Cioran, Gh. Uscătescu, Vasile Băncilă, Ion Ionică, C. Fântânescu, Aron Cotruş, Radu Gyr, etc.

Toată cultura şi istoria politică a României dintre cele 2 războaie a fost dominată de dezbaterile ideologice, pe care le-a stârnit această generaţie asupra problemelor vitale ale societăţii româneşti: elita politică, democraţie, naţionalism, axiologie istorică, educaţie, forme de guvernământ şi etică politică, bazată pe principiul de responsabilitate şi dreptate socială, satul românesc şi tradiţiile strămoşeşti, revoluţie şi tradiţie, problema unei noi rânduieli, categorii de existenţă socială, tineretul român - conceptul de jertfă şi eroism, democraţie, demofilie, axiologie etnică, spiritualitate, autohtonism, etc.

Prin reprezentanţii săi, în planul general de cultură, în filosofie, literatură, arte plastice, politică, sociologie, pedagogie, psihologie, generaţia dela 1922, în ţară şi exil a avut o influenţă puternică şi rodnică în mediul social românesc şi a creat un dinamism deosebit care a făcut ca, între cele două războaie mondiale să fie în plină efervescenţă creatoare.

NOTE ŞI COMENTARII

"L-A LUAT GURA PE DINAINTE"

Când cineva spune cuiva prostia pe care a făcut-o, bănăţenii mai spun că *"l-a luat gura pe dinainte"*. În alte părţi se spune că *"avea diaree la gură"*. Nu ştim ce o fi avut alde Iliescu-Ciomag. Bănuim că amândouă metehnele de mai sus, când şi-a dat arama pe faţă cu privire la naţionalizarea locuinţelor. Şi, spunem noi cu duhul blândeţii - ca să nu le zicem ceea ce cu adevărat sunt, adică VILE, luate cu japca de către comuniştii dela Putere, proprietarilor de drept. Că, atunci, s'a făcut oamenilor o mare nedreptate, fiind alungaţi din casele lor pe nepusă masa, este un adevăr pe care-l ştie până şi *"mutu' dela manutanţă"*. Că tovarăşii nu vor să recunoască astăzi această crimă a lor, e o altă mâncare de peşte. Numai că, procedând astfel, imaginea României peste hotare, apare aşa precum este şi tovarăşul Iliescu şi Văcăroiu şi Năstase şi cei de o seamă cu ei, pot cheltui alte miliarde de lei pentru schimbarea ei, fără vreun rezultat. Adică, fără a face această imagine a ţării, plăcută ochilor lor.

Dar ce şi-o fi zis *"primul zâmbăreţ al ţării"*, cum îl numea cineva pe tovul Ion Iliescu. Şi-a zis desigur că nu-i frumos să-i dea afară, să-i pună pe drumuri pe to'arăşii de aceeaşi credinţă cu el. Asta ar fi cu adevărat inuman, căci stau *"săracii de ei"* în căsoaiele acelea - unii dintre ei - de aproape patruzeci de ani. Ia să mai băgăm şi noi un fitil în această afacere deochiată. Şi l-a băgat, fără să-şi dea seama de urmări. Şi urmările au venit mai repede decât se aştepta 'mnealui. Iată-le mai jos aşa cum sunt descrise de Dl. Florin Toma:

"...Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat şi-a luat inima în dinţi şi a înaintat Parlamentului propunerea de procedură legală privind suspendarea Preşedintelui Ion Iliescu din funcţie, în baza articolului 95, aliniatul 1, din Constituţia României.

Ce s'a întâmplat, de fapt?!

În timpul deplasării sale în oraşul Satu Mare, Ion Iliescu a afirmat (printr'o "emanaţie" nepermisă a gurii şi minţii sale slobode) că, judecând cauza în care a admis acţiunile proprietarilor naţionalizaţi, reconstituind dreptul lor de proprietate şi dispunând evacuarea chiriaşilor, "justiţia s'a pus ea însăşi în afara legii" (!!!)

Prin această afirmaţie iresponsabilă, preşedintele a instigat la nerespectarea hotărîrilor judecătoreşti, a adus atingerea independenţei judecătorilor, a pus în pericol buna funcţionare a mecanismelor Statului de drept şi a contravenit principiului separării puterilor în stat..."

Iată deci un preşedinte care se ridică deasupra legilor în vigoare, legi ce nu mai trebuiau promulgate, discutate, aprobate de către Parlament deoarece aparţin bunului simţ. Cei nedreptăţiţi nu vor nimic altceva decât să li se facă dreptate. Dar cum poţi pretinde unui om care toată viaţa a umblat cu cioara vopsită să se schimbe dintr'odată şi uitând de trecutul său să facă dreptate celor ce o aşteaptă. Asta ar fi chiar prea mult (?).

În cei patru ani de când se găseşte în şeaua Puterii, Iliescu a reuşit să-şi câştige antipatia majorităţii poporului şi să devină la ora actuală omul *"cel mai URÂT dintre pământeni (!)"*, (ca să întoarcem pe cealaltă faţă o zicală făcută celebră de regretatul romancier Marin Preda). Peste tot pe unde a poposit, Ilici a fost primit cu huiduieli: la Constanţa, Timişoara, Lugoj şi mai recent la Cluj unde *"culturnicul zâmbăreţ"* se dusese să ia parte la aniversarea de 75 de ani a vestitei universităţi clujene şi unde studenţii l-au primit cu lozinci ca: ***"Iliescu mincinos, jos, jos, jos", "Iliescu criminal, să-l trimitem la canal"*** şi altele de aceeaşi natură, aşa că, a trebuit să o şteargă repede. Şi cu toate acestea, îmi scria recent cineva din ţară că: *"Iliescu şi-o fi avut greşelile lui dar e om bun, care vrea binele poporului"*. Şi mi-am zis citind, această crasă inconştienţă că: să nu dea Dumnezeu aceste BINE nici la cel mai mare duşman al neamului românesc. M'am întrebat însă cu nedumerire dacă sărmanul de el - cel care-mi scria, adică, această năstruşnică năzdrăvănie - să nu fi auzit de crimele comise de minerii din Valea Jiului, aduşi la Bucureşti de către zâmbăreţul din Cotroceni, care, pentru o treabă bine executată, a ţinut să le mulţumească la întoarcerea lor la vetre. Faptul că lăsau în urma lor cadavre, geamuri sparte, redacţii de ziare răscolite, sedii de partide din Opoziţie făcute harcea-parcea, nu însemna nimic, absolut nimic, esenţialul era ca EL să rămână în şeaua conducerii. La naiba deci cu Don Petre Roman şi al sau guvern...

Prin fraudă, ca de obicei, Senatul României a votat, spre ruşinea lui, o nouă... naţionalizare a unor case ce nu-i aparţineau Statului român de drept. La votare au fost înregistrate şi voturile unor senatori ce nici nu erau în sală. Asta, fireşte, pentru a se dovedi românească, ca să nu-i zicem "iliasca" ... democraţie originală.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.